

SEZGİN KAYMAZ ★ AYŞE ERBULAK ★ SUPHİ VARIM

Suçüstü

2024 - 06

polisimiz var!

AHMET ZİYA YILDIRIM

ALPER KAYA

ARAS GENÇTÜRK

AYSU ŞAHLI

BAHADIR EREN

BİLGÜTAY HAKKI DURNA

BÜNYAMİN TAN

CEYDA KİREMİTÇİ VASILİEV

EMRE MELEMEZ

ERCAN AKBAY

EVLİYA ÇELEBİ

GİZEM ŞİMŞEK KAYA

GÜNAY GAFUR

HASAN HAYYAM MERİÇ

MELİH GÜNAYDIN

MURAT S. DURAL

N. BENGİSU GÜNAYDIN

UFUK TEKİN

SANEM GONZALEZ

SELİN BAK

TRUE CRIME: MEÇHULE GİDEN GEMİ

Tekrika Kültürü Yaşıyor!

DİDEM KAZAN SOL
MARY E. & THOMAS W.
HANSEW
(ÇEV. BÜNYAMİN TAN)
YUNUS ÇANKAYA

suçüstü

6. SAYI

2024 - KASIM - ARALIK

(İKİ AYLIK PERİYOTLA YAYINLANIR)

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

ALPER KAYA

YAYIN KURULU

ARAS GENÇTÜRK

MELİH GÜNAYDIN

YAZI EDITÖRÜ

ARAS GENÇTÜRK

ÖYKÜ EDITÖRÜ

MELİH GÜNAYDIN

RÖPORTAJLAR

ARAS GENÇTÜRK

KAPAK TASARIM, GÖRSELLER VE MİZANPAJ

ALPER KAYA

ÖYKÜLER

AHMET ZİYA YILDIRIM

ALPER KAYA

DİDEM KAZAN SOL

MARY E. & THOMAS

W. HANSHEW

(ÇEV. BÜNYAMİN TAN)

YUNUS ÇANKAYA

RESİM

ERCAN AKBAY

YAZILAR

AHMET ZİYA YILDIRIM

AYSU ŞAHLI

BAHADIR EREN

EMRE MELEMEZ

EVLIYA ÇELEBİ

GİZEM ŞİMŞEK KAYA

HASAN HAYYAM MERİÇ

MELİH GÜNAYDIN

MURAT S. DURAL

SELİN BAK

X @ /SUCUSTU

www.sucustu.net

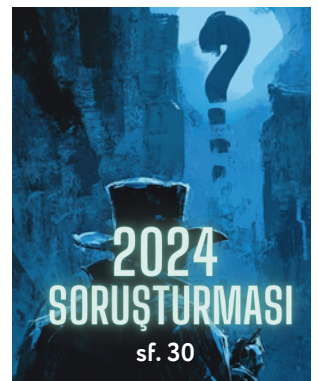
İLETİŞİM: [sucustu\[et\]sucustu.net](mailto:sucustu[et]sucustu.net)

Dergide yayınlanan eserlerin
yasal sorumluluğu, yazarlarına aittir.

İÇİNDEKİLER

DENEME: DOĞA SUÇLARI MÜZESİ - 5	05
HASAN HAYYAM MERİÇ	
ÖYKÜ: KÜLLERDEN DOĞAN SIRLAR	08
AHMET ZİYA YILDIRIM	
TEFRİKA: ERLİK'İN ÇOCUKLARI	12
(6. BÖLÜM) - DİDEM KAZAN SOL	
YAZARLAR VE KARAKTERLERİ	14
SUPHİ VARIM - SOKRATİS ELİSEOS	
FİLM KRİTİĞİ: THE GANGSTER, THE COP	16
THE DEVİL GİZEM ŞİMŞEK KAYA	
DENEME: OSURUKTAN YAZMAK	18
MELİH GÜNAYDIN	
SUÇ SANATI	20
ERCAN AKBAY - ALPER KAYA	
TEFRİKA: KAYIP ZAMAN	21
(1. BÖLÜM) YUNUS ÇANKAYA	
YENİ KİTAP SOHBETLERİ	25
AYŞE ERBULAK ARAS GENÇTÜRK	
KİTAP KRİTİĞİ: KORUYAN EL, KORUYAN EL,	27
AŞIRI SAĞIN YÜKSELİŞİ VE SİĞİNMACILAR	
BAHADIR EREN	
FİLM KRİTİĞİ: NOCTURNAL ANIMALS	29
EVLIYA ÇELEBİ	
2024 SORUŞTURMASI	30
SUÇÜSTÜ YAZARLARI	
OYUN KRİTİĞİ: DAHLIA VIEW	34
AHMET ZİYA YILDIRIM	
TEFRİKA: KORKU İPİ (BİRİNCİ BÖLÜM)	36
MARY E. & THOMAS W. HANSHEW	
(ÇEV. BÜNYAMİN TAN)	
AY BUNLAR NASIL Bİ' ADAMLAR ANAM!	39
EMRE MELEMEZ	
RÖPORTAJ: SEZGİN KAYMAZ	40
ARAS GENÇTÜRK	
KİTAP İNCELEMESİ: GEÇMİŞ	43
GÜNAHLARIN BEDELİ AYSU ŞAHLI	
FİLM KRİTİĞİ: PLATFORM 2	44
MURAT S. DURAL	
KRİSTAL KELEPÇE ROMAN ADAYLARI	46
SELİN BAK	

1. YIL SONA ERERKEN...

Altıncı ve ilk yılımızın son sayısıyla huzurlarınızdayız!

Elbette mutlu ve gururluyuz, çünkü yola çıkarken bu kadar büyük bir aileye dönüşebileceğimizi hiç hayal edemezdik. İlk yılımızda, 36 farklı isme kapılarımızı açmışız. Çok büyük rakam! Üstelik bu rakama röportaj sayfalarımıza konuk olan Elçin Poyrazlar, Ayşe Erbulak, Mavisel Yener, Yaprak Öz, Sezgin Kaymaz, Suphi Varım, Verda Pars, Piraye Şengel, Lalehan Bosnalı, A. Tunç, Hasan Bulut, Cenk Çalışır, Cengiz Bahadır ve Mete Karagöl dahil değil... Röportaj yaptığımız Sibel Köklü ve Ahmet Ziya Yıldırım da halihazırda dergimize öykü ve yazı katkıları da sundukları için onları 36 kişilik dev ailemizin içinde sayıyoruz.

Yeni yıl öncesi son sayımız gene dopdolu. Bakalım neler var...

Yazarlarımızdan, 2024 yılında okudukları veya izledikleri suç türündeki eserler arasından en beğendiklerini seçmelerini istedik. Ortaya birbirinden harika filmler, diziler ve kitaplarla dolu bir liste çıktı!

Aras Gençtürk'ün hazırladığı "Yazarlar ve Karakterleri" köşesinin bu sayımızdaki konuğu Suphi Varım ve karakteri Sokratis Eliseos olurken; yeni kitap sohbetleri serisinde de ilk konuğumuz bu ay yayımlanan eseri "Aile Cinayetleri" vesilesiyle Ayşe Erbulak oldu. Bu iki kıymetli ismin yanı sıra okuyucuların gönlünde bambaşka bir yere sahip olan Sezgin Kaymaz da röportaj konuklarımız arasında...

Didem Kazan Sol, ilk sayımızdan bu yana sürdürdüğü tefrikası "Erlık'in Çocukları"nın final bölümüyle karşımıza çıkarken; Yunus Çankaya'nın "Kayıp Zaman" tefrikası ile Bünyamin Tan'ın çevirdiği "Korku İpi" tefrikasının ilk bölümleri dergimizin sayfalarında sizi bekliyor. Bu sayımızda Ahmet Ziya Yıldırım da "Küllerden Doğan Sırlar" öyküsüyle bizlerle.

Emre Melemez, Sezgin Kaymaz'ın Sevinç Kuşları üçlemesine; Bahadır Eren Wolfgang Schorlau'nun Koruyan El romanına, Aysu Şahlı ise Aras Gençtürk'ün Geçmiş Günahların Bedeli romanına dair kritik yazılarıyla SUÇÜSTÜ'nün altıncı sayısında yer alan isimler arasında.

Disiplinlerarası içeriklerimiz ise her zaman olduğu gibi bu sayımızda da sürüyor. Gizem Şimşek Kaya The Ganster, The Cop, The Devil, Evliya Çelebi Nocturnal Animals ve Murat S. Dural da Platform 2 filmlerine dair kritikleri; Ahmet Ziya Yıldırım da Dahlia View oyununa dair incelemesiyle bizlerle. Ercan Akbay'ın yağlıboya tablolarından hareketle yazdığım mikro öyküler de bu sayımızda farklı disiplinleri kapsayan içeriklerimiz arasında. Melih Günaydın'ın çocuk romanlarında suçu işlemeyi konu edinen denemesi ve Selin Bak'ın 2024 Kristal Kelepçe aday 22 romanı birden değerlendirdiği yazısının yanı sıra Hasan Hayyam Meriç'in ilgiyle takip ettiğimiz Doğa Suçları Müzesi'nin beşincisi de dergimizde sizi bekliyor.

Mahal Edebiyat güç birliği ile hayata geçirdiğimiz "İlk Polisiye Roman Yarışması" için son katılım tarihi olan 31 Aralık 2024'ün de yaklaştığını anımsatmak isterken, şimdiye dek dosya gönderen yazar adaylarına da tekrar, huzurlarınızda teşekkür ederim.

SUÇÜSTÜ, suça dair ne varsa onları yakalamaya devam edecek.

Dileriz ki eşlik etmeye devam edersiniz!

Alper Kaya

İLK POLİSİYE ROMAN YARIŞMASI

Mahal Edebiyat ve SUÇÜSTÜ, suç edebiyatının ülkemizdeki en yaygın alt dallarından birisi olan polisiye türünde yapılan nitelikli üretimlerin artması için güç birliği yapıyor! Yayımlanmış hiç eseriniz yoksa, polisiye türünün gereksinimlerini karşılayan roman dosyanız ile siz de bu yarışmaya katılabilirsiniz.

SUÇÜSTÜ'nü temsilen Alper Kaya, Aras Gençtürk, Didem Kazan Sol ve Melih Günaydın'dan oluşan jürinin belirleyeceği kazanan eser, Mahal Edebiyat bünyesinde kitaplaştırılacaktır.

Gönderilen roman dosyaları, jüri tarafından değerlendirildikten sonra 2025 yılı içinde ilan edilecek olan tarihte ödül töreni düzenlenecek; 2025 yılı içinde de birinci olan dosya Mahal Edebiyat bünyesinde kitaplaştırılacaktır.

KATILIM ŞARTNAMESİ

- Gönderilen eser, maksimum 30.000 kelime sınırında yazılmış olmalıdır.
- Gönderilen eser, polisiye türünün gereksinimi olan suç ve muamma unsurlarını içeriyor olmalıdır.
- Daha önce farklı türlerde de olsa (öykü, şiir, deneme, araştırma) kitaplaştırılmış herhangi bir çalışmanız olmamalıdır. (*Kolektif öykü derlemelerinde yer almış kişiler, bu şarttan muaf tutulur.*)
- Yazılmış eserde nefret söylemleri, ırkçılık, herhangi bir topluluğu küçük düşürücü bir içerik bulunması; elenme sebebidir.
- Dosyalar 1 Temmuz 2024 - 31 Aralık 2024 tarihleri arasında **ilkroman@sucustu.net** adresine gönderilmelidir.
- Gönderilen bütün dosyalar içinde, aranan kriterlerin karşılanmaması gibi durumlarda jüri ödül vermeme hakkını saklı tutar.
- Ödüle layık görülmuş yazarın ödül töreni öncesinde herhangi bir başka / aynı eserinin yayımlanması hâlinde ödül jüri sıralamasında ikinci sırayı almış olan yazara verilir ya da herhangi bir yazara ödül verilmez.

"Size yedi atanın hikâyesini anlatacağım."

İnku, ateşin etrafında toplanmış çocuklara baktı. Halının en kıymetlilerine... 10. döngüsünü geride bırakan her çocuk için yapıldığı gibi mağara şehirleri olan Rinkuy'un cümle kapısının dışına çıkmışlar ve Çorak Toprağın kıyısında Kadim Ateşi yakmışlardı. Lacivert gecede, çağlar öncesindeki o büyük felakette, üç iri parçası göğe yayılmış ay parlıyordu. Gümüş ve netameli ışıklar ufuktaki taş devlerin iri başlarını aydınlatıyordu.

"Yedi Ata... Büyük Ateş yaşayan her şeyi öldürdükten sonra, yuvamızda, Rinkuy'da, 9 katlı kuyuda bize, İnkulara hayat veren Yedi Ata."

Beyaz sakallarında ve yüzünü kaplayan dövmelerin rengi solmuş karasında Kadim Ateş'in kızılığı dalgalandı. 6 bacaklı Baraz kurdunun kürkünden yapılmış uzun cübbesinin eteklerini topladı.

"Carita, Grata, Patia kadınmış. Humil, Tempar, Indus da erkek. Castitas ise başka bir şeymiş."

Çocuklar bu isimleri ilk defa duymamışlardı çünkü İnkular çocuklarına nesillerdir bu isimleri verirlerdi. Ama Kadim Ateşin etrafında toplanan ufaklıklar bu isimlerin 7 Ata'ya ait olduğunu şimdi öğreniyorlardı.

İnku kocaman elini göğe kaldırdı. Çocuklar aynı anda onun işaret ettiği 3 parça aya baktı.

"Büyük Yılan yumurtasını kırıp, Büyük Ateş ile dünyaya saldırdığında kadim insanlar tanrıların bahşettiği en güzel nimetler içinde yaşıyormuş. Artık bizlere sır olmuş büyülerle göğe, toprağa ve suya hükmediyorlarmış. Rüzgarların arasında yükselen ve dağlara göklerden bakan şehirlerde yaşıyorlarmış."

Sonra elini üç ayın göğünden biraz aşağıya indirerek ardından her sabah mavi bir güneşin doğduğu ulu dağa doğru çevirdi.

"Bu devrin kanıtları hâlâ orada. Bir sonraki İnku'nun sizin çocuklarınıza bu hikâyeyi anlatma vakti geldiğinde ben de benden öncekilerim gibi Ciyes Dağı'nın eteklerindeki kadimlerin Kahzer şehrine gideceğim. Büyük uykuma yatmak için."

Ölümünü düşündü bir anlığına ama hiç ürpermedi. İnkular için büyük uyku dedikleri muamma artık devirlerdir, yaşam adı verilen tekamülün kabulünden başka bir şey değildi.

"Lakin kadimler, tüm bu nimetlere ihanet etmiş. Tüm büyülerini yaratmalarını sağlayan, tanrılarını yok saymışlar. Tanrılardan iblislere savrulmuşlar. Sevgiyi açgözlülüğe, tevazuyu kibire, nezaketi kıskançlığa, ölçülü olmayı oburluğa, sabrı öfkeye, çalışkanlığı tembelliğe ve de iffeti şehvete satmışlar."

Tam o anda gözlerine bir dehşetin şaşkınlığı yerleşti. Defalarca kez anlattığı bu hikâyenin bu detayına hiçbir zaman alışmamış, kadim insanların böylesine bir kötülüğü nasıl yapabildiklerini hiç anlayamamıştı. Karanlık bir sesle İnku çocuklarının gözlerine baktı.

"Hatta çocuklarına tecavüz edip, bebeklerini dahi bu 7 iblis için öldürmüşler."

Çocukların parlak gözleri korkuyla titredi. Bu vahşete bir anlam bulmaktan uzak bilinçlerinin derinlerindeki refleksle birbirlerine sokuldular.

"Tanrılar bu günahlara daha fazla dayanamamış ve Büyük Yılanı uyandırıp tüm gazabıyla dünyanın üzerine salmışlar. Yılan yumurtasını üç parçaya ayırmış, kutsal ateşiyle dünyanın havasını, topraklarını ve denizlerini yakıp dağlarını yıkmış. Dev kanatlarından çıkan rüzgarlar şehirleri parçalamış. Kadim insanlar eziyet ettikleri çocukları ve hayvanları ve de ağaçları ile beraber yok edilmiş. Bunun böyle olduğunu biliyoruz çünkü tanrılar biz unutmayalım diye yılanın kanatlarını gecede bırakmışlar."

Kemikli ve uzun işaret parmağıyla göğün en tepe noktasını gösterdi. Kadim İnsanların hesabıyla 800 yıl önce dünyaya çarpan göktaşının değiştirdiği gökyüzünde, eskinin kuzey ışıkları bütün ihtişamları ile eski Anadolu'nun üzerinde nefes kesici güzelliklerini sergiliyordu.

Çocuklar ise bu büyük dehşetin zirveye varmış korkusu ile yılanın kanatlarına bakıyordu. İnku tam bu noktada babacan bir şefkatle gülümsedi.

"Lakin tanrılar size, çocuklara duydukları merhameti unutmadılar. Bu merhametlerinden dolayı 7 Ata'yı Rinkuy'a koyup bu felaketten korudular. Bizi, İnkuları yaratarak insanlığa bir şans daha verdiler."

Tanrıların merhameti çocukları rahatlatmış. İnkuların en ulusu, insanların hafızası olduğu günden beri, kendinden öncekiler gibi, adını unutup İnku adını alan, ailesini bırakıp insanların ailesi yapan konuşmaya devam etti.

"Carita sevgisini, Grata nezaketini, Patia sabrını katmış. Humil tevazusuyla, Tempar ölçüyle, Indus ise çalışkanlığıyla didinmiş. Castitas da bu 7 devirlik uyumu iffet ile yönetmiş. Tanrıların Rinkuy'un derinlerine sakladıkları su ile dünyanın derinliklerinde kendilerine bahşedilen nimetler ile hayatı baştan kurmuşlar. Tanrıların umudu olan halkımızı doğurmuşlar."

Çocuklar sevinç nidalarıyla küçük ellerini çırpıyor. Mutlulukla İnku'ya baktılar. Ama İnku birdenbire kaşlarını çatmış. Yıllardır anlattığı bu hikâyenin en önemli kısmının çocukların aklına kazınması için onların duygularını meraktan, gizeme, gizemden dehşete, dehşetten mutluluğa ve umuda, umuttan da bir uyarının ömür boyu sürecek dikkatine savurması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Ama... 7 Ata'yla beraber Rinkuy'a o 7 iblis de kaçmıştı."

Çocukların yüzünde oynayan ateşin gölgesinde 7 iblis dans etmeye başladı.

"Açgözlülük Carita'nın sevgisinde, kıskançlık Grata'nın nezaketinde, öfke Patia'nın sabrında, kibir Humil'in tevazusunda, oburluk Tempar'ın ölçülülüğünde, tembellik Indus'un çalışkanlığında saklanmıştı. İblislerin en tehlikelisi ise Castitas'ın iffetindeki şehveti."

Bir süre sustu. Burası hikâyenin en zorlu kısmıydı. Çocukların bu tezatlığın doğasını anlamaya çalıştıklarından emin olmak istedi. O masum yüzlerin her birinde karmaşa gördüğünde ise tekrar konuştu..

"İblisler o sırada o kadar güçlü değillerdi çünkü iblisler kadim insanlarda olduğu gibi insanların çokluğundan kuvvet bulurlardı. Özellikle de şehvet. Çünkü şehvet diğer insanları tüketerek büyürdü. Büyüdükçe de ne diğer insanları ne de çocukları umursardı. Bu hoyratlığı arttıkça da insanların uyumuna saldırdı. Kendisi güçlendikçe de diğer iblisleri besledi. Bu tehlikenin ilk farkına varan da bu yüzden Castitas'ın iffeti oldu. Diğer 6 Ata'nın ahengini ve de çoğalan İnkuların geleceğini kurtarabilmesinin de sadece bir tek yolu olduğunu anladı."

Tekrar bekledi. Çocukların asla unutmamasını istediği yer burasıydı.

"İffetle Rinkuy'u terk edip, tüketebileceği bir şeyin olmadığı çorak dünyanın yalnızlığında kendini ve şehveti öldürdü."

Kadim Ateş, kadim insanların Erciyes dediği dağdan kopan bir rüzgarla harlandı. Kuzey ışıkları Kapadokya'nın semasında sevişmeye devam etti. Derinkuyu yeraltı şehrinin girişindeki açıklıkta çocukları seyreden İnku, tanrılara Castitas'ın fedakarlığının anlaşılması için dua etti.

Bu ne şimdi? Haklısın, sevgili okur. Zihnimde takılan iblisler işte. Kusuruma da bakmayın. Bundan belki 80 belki 80.000 yıl sonra dünyaya çarpacak ama illaki çarpacak bir göktaşı... Sonra bu kıyamın ardında bir dünya... Bu unsurlar hakkındaki bir hikâyeyi 1000 kelime içinde ancak bu kadar kotarabiliyorum. Noksanları, nazar boncuğu olsun.

Yola aşinasınız artık. Suçun doğası hakkındaki lakırdılarının izleği 7 ölümcül günah. Bu sefer ki durağı ise Şehvet. Kilise babalarının koyduğu isimle Luxuria. Aslında bu ismin ve de dolayısıyla şehvetin kültürel tarihimize nasıl evrim geçirdiğini anlamak için herhangi bir arama motorunun ilk sonuç sayfasına bakmak yeterli. Kelimenin ne anlama geldiğini öğrenene kadar pek çok mağaza, marka ve mekân linklerinin aşağılarına inmek gerekiyor. Türkçemize de giren lüks kavramının da atası/anası. Lakin kelimenin Latincedeki kök anlamı, basitçe aşırılık. Katolik teolojide şehvet kavramına terminolojik babalık yapması da kelimenin bu kök anlamı ile ilintili sanırım. O halde şehvete geçelim.

Şehvet, insanlığın kafasını en çok karıştıran kavramlardan biri galiba. Hatta 7 ölümcül günah arasında, tembellik ile beraber en günah olmayan ve hatta sağlıklı olduğu algısına sahip bir dürtü. Sanırım arzu ya da tutku ile fazlaca geçişken bir anlama evrilmesinden kaynaklı. Özellikle de romantik ilişkilerimizde çiftlerin birbirlerine şehvet duyması bir gereklilik. Modern kültürümüzde ve sosyal alanımızda bir erkeğin veya kadının şehvetli olmaması, onun aynı zamanda silik, iddiasız ve yetersiz bir kişi olarak da görülmesine yol açabiliyor. Alfa diye tabir edilen sosyopatik karakter profilinin bütün dünyanın içinden geçebilecek bir potansiyele ve tavra sahip olması ve bunu yapabildikçe de itibar, hayranlık kazanması içten içe dahi itiraf etmekten imtina ettiğimiz bir başka tuhaflığımız.

O zaman final sorusu;

Dante Alighieri'nin Araf Dağı'nın 7. terasında ateşlerle cezalandırdığı şehvetten, hayranlık uyandıran şehvete nasıl vardık?

Net bir cevaba sahip değilim ama kavramın kökündeki aşırılık anlamını unutmamış olmamızdan şüphelendiğimi söyleyebilirim. Bu anlamı unutmamış olmak aynı zamanda şehvetin özünde bir tüketim dürtüsünün kontrolsüzlüğü olduğunu da idrak edebilmemizi engelliyor. Öylesine bir tüketim ki bu, diğer insanların ve de hatta çocukların etini, bedenini tüketmekten de hiç çekinmiyor. Cinsel arzusunun şehvetin tüketiciliğe ile zehirlenmesi de kurduğumuz her ilişkideki denge, ahenk ve harmoni unsurları ile yaratabilme potansiyeline sahip olduğumuz uyumu yok ediyor. İşte bu noktada, belki de sadece de bu noktada, suçtan bahsedebiliriz.

İnsanlığın şehvetle işlediği tecavüzlere bir çare var mı peki?

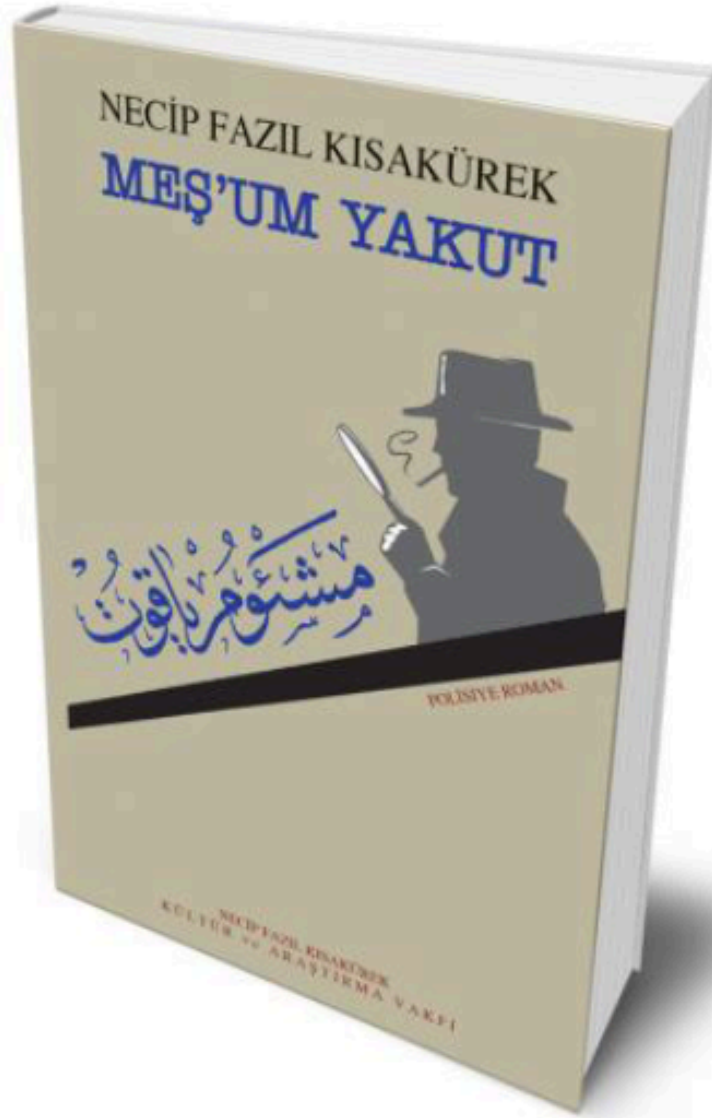
Tabi ki var. Bundan belki 80 belki 80.000 yıl sonra dünyaya çarpacak ama illaki çarpacak bir göktaşı.

**Sonraki Sayıda: 4. Suç
İra et Patientia ya da
Öfke ve Sabır**

Görsel: The Garden of Earthly Delights
(Hieronymus Bosch)

TÜRK POLİSİYESİNİN İLK KİLİTLİ ODA MUAMMASI 96 YIL SONRA LATİN ALFABESİNE AKTARILDI!

New York City, 2023 yılının kasvetli bir sonbahar sabahı. Dedektif Aylin Yılmaz, NYPD'nin 23. Bölge Karakolu'na girerken, yüzündeki yanık izlerini gizleyen eşarbını düzeltti. Aylin, pürüzlü dokuyu hissederek yüzünün sol tarafını yokladı. Gözlerini kapadığında, on sekiz yıl önceki o gecenin alevlerini hâlâ görebiliyordu. Yanık vakası dosyasını açarken, eli hafifçe titredi. Fotoğraftaki kurbanın acı dolu gözleri, sanki aynadan kendisine bakıyordu.

Masasına oturduğunda, telefonunda yeni bir bildirim gördü. Şefi Rodriguez'den gelen acil bir mesajdı:

Yılmaz, ofisime gel. Yeni bir vaka var.

Aylin, Şef'in ofisine girdiğinde, masada duran dosyayı fark etti. Rodriguez, yorgun gözlerle ona baktı. "Upper East Side'da bir yanık vakası daha. Sandra Goldstein, 58 yaşında, ünlü bir galeri sahibi. Vücudunun yüzde kırkı yanmış."

Aylin kaşlarını çatı.

"Bu ay içinde kaçınıcı vaka bu?"

"Beşinci," dedi Rodriguez iç çekerek. "Ve hepsi de zengin, orta yaş üstü kişiler. Sigorta şirketleri çıldırmak üzere. Bu vakaların kaza olmayabileceğinden şüpheleniyorlar."

Aylin dosyayı açtı ve Sandra Goldstein'in fotoğrafına baktı. Lüks bir dairede, mutfakta meydana gelen bir yangın. Klasik bir "kaza" görünümü.

"Peki ya tedavi?" diye sordu Aylin.

Rodriguez başını salladı.

"Hepsi de yeni geliştirilen deneysel bir tedaviden faydalanmış. Manhattan Tıp Merkezi'nde Dr. Evren Aksoy'un yürüttüğü bir klinik deney. Yapay deri nakli üzerine çalışıyorlar. FDA henüz tam onay vermemiş ama acil kullanım izni var."

Aylin'in içinde bir şüphe kıvılcımı parladı.

"Bu vakaları araştırmak istiyorum, Şef."

"Tam da bunu umuyordum, Yılmaz," dedi Rodriguez. "Bu işin arkasında ne var öğren. Ama dikkatli ol, sezgilerim bana büyük balıkların işin içinde olabileceğini söylüyor." Aylin, Rodriguez'in ofisinden çıkarken koridordaki aynada durakaldı. Yüzünün yarısını kaplayan kıvrımlı izlere baktı, parmakları otomatik olarak eşarbına gitti. Dosyayı sıkıca göğsüne bastırırken, Sandra Goldstein'in fotoğrafı zihninde canlandı. Sanki kendi geçmişi ve bu yeni vaka, aynada yan yana duruyordu. Derin nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi. Bu soruşturma, sadece bir suç vakası değildi; kendi hikâyesinin de bir parçasıydı. New York'un gökdelenleri arasında bir yerlerde, karanlık bir sır gizleniyordu ve Aylin, bu sırrı ortaya çıkarmaya kararlıydı.

Aylin, Manhattan Tıp Merkezi'nin steril koridorlarında ilerledi. Hastane kokusunu içine çekerken, yanık tedavi ünitesinin tabelasını gördü. Kapıyı iterek içeri girdiğinde, gözleri hemen Dr. Evren Aksoy'u aradı. Dr. Aksoy, otuzlu yaşlarının sonlarında, keskin bakışlı bir adamdı. Aylin'i görünce gülümsedi, ama gözlerindeki endişeyi gizleyemedi.

"Dedektif Yılmaz, hoş geldiniz," dedi Dr. Aksoy elini uzatarak. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Aylin, doktorun elini sıkarken gözlerini ondan ayırmadı.

"Dr. Aksoy, son zamanlarda tedavi ettiğiniz yanık vakaları hakkında konuşmak istiyorum. Özellikle de Sandra Goldstein vakası."

Dr. Aksoy'un gülümsemesi hafifçe titredi.

"Elbette, ama önce size tedavi ünitemizi gezdireyim. Yaptığımız çalışmaları görmeyi istiyim."

Laboratuvara girdiklerinde Aylin gözlerine inanamadı. İleri teknoloji cihazlar, büyük ekranlar ve karmaşık görünen biyoreaktörler odayı dolduruyordu.

"Burada," dedi Dr. Aksoy, bir cihazı işaret ederek, "hastalardan aldığımız hücreleri çoğaltıyor ve yapay deri üretiyoruz. Bu teknoloji, yanık kurbanları için bir devrim niteliğinde."

"Burada," dedi Dr. Aksoy, bir cihazı işaret ederek, "hastalardan aldığımız hücreleri çoğaltıyor ve yapay deri üretiyoruz. Bu teknoloji, yanık kurbanları için bir devrim niteliğinde."

Aylin dikkatle dinlerken gözü bir dosyaya takıldı: "Proje Feniks". Hızlıca not aldı.

"Peki, Dr. Aksoy," dedi Aylin, "neden son vakaların hepsi zengin ve orta yaş üstü? Ve neden hepsi 'kaza' sonucu yanmış?"

Dr. Aksoy'un yüzündeki ifade değişti.

"Bu... bu sadece bir tesadüf olmalı. Bizim tedavimiz herkese açık."

Aylin kaşlarını çatı.

"Ama FDA henüz tam onay vermemiş, değil mi? Nasıl oluyor da bu kadar çok 'acil vaka' çıkıyor?"

Tam o sırada, odaya telaşla bir hemşire girdi. "Dr. Aksoy, acil! 8 numaralı hasta..."

Dr. Aksoy hızla Aylin'e döndü.

"Özür dilerim, gitmem gerek. Sekreterime uğrayın, size Sandra Goldstein'in dosyasını versin."

Aylin, doktorun arkasından bakarken, içindeki şüphe büyüdü. Sekreterden dosyayı alıp hastaneden çıktı. Akşam, evinde dosyayı incelerken, bir şey dikkatini çekti. Sandra Goldstein'in yanıklarının deseni, diğer vakalardakiyle neredeyse aynıydı. Bu kadar benzerlik nasıl mümkün olabilirdi? Telefonunu çıkardı ve bir numara çevirdi.

"Şef sanırım büyük bir şeyin peşindeyiz. Yarın tüm vakaların detaylı raporlarını istiyorum. Ve bir de... 'Proje Feniks' hakkında ne bulabilirsen."

Telefonu kaparken, Aylin pencereden New York'un ışıklarına baktı. Bir yerlerde, karanlıkta gizlenen bir sır vardı ve o, bu sırrı ortaya çıkarmaya kararlıydı. Ama bu sırrın onu nereye götüreceğini bilmiyordu. Ve belki de bilseydi, bu kadar cesur olamazdı.

Aylin, masasındaki dosya yığınının arasından başını kaldırdı. Gözleri yorgunluktan kızarmıştı, saatlerdir vakaları inceliyordu. Fincanındaki soğumuş kahveye uzanırken, telefonu titredi. Ekranda "Bilinmeyen Numara" yazıyordu. Tereddütle cevapladı.

"Dedektif Yılmaz?" Titrek bir ses geldi hattan.

"Ben... ben size yardım etmek istiyorum. Ama tehlikede olabilirim."

Aylin'in kalbi hızlandı.

"Kim olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Adım Emily. Dr. Aksoy'un asistanıyım... yani öyleydim. Lütfen, Central Park'taki Bethesda Çeşmesi'nde buluşalım. Bir saat sonra."

Hat kesildi. Aylin hızla ceketini kaptı ve karakoldan çıktı. Park, sonbahar yapraklarıyla kaplıydı. Çeşmenin yanında, tedirgin görünen genç bir kadın bekliyordu. Etrafına sürekli bakınıyordu.

"Emily?" diye seslendi Aylin, yaklaşırken.

Kadın irkildi. "Dedektif Yılmaz? Hızlı konuşmalıyız. Beni takip ediyor olabilirler."

Emily, titreyen elleriyle çantasından bir USB çıkardı.

"Burada, Proje Feniks'in gerçek amacı var. Dr. Aksoy... o sadece bir kukla. Asıl tehlikeli olan, projenin arkasındakiler."

Tam o sırada, yakındaki çalılıklardan bir hışırtı geldi. Emily paniğe kapıldı.

"Gitmeliyim! Lütfen, bunu kullanın ve gerçeği ortaya çıkarın!"

Emily koşarak uzaklaşırken, Aylin USB'yi sıkıca kavradı. Karakola döndüğünde, hemen bilgisayarına taktı. Ekranda beliren dosyalar, Aylin'in nefesini kesti. Fotoğraflar, raporlar, gizli yazışmalar... Hepsi, şehrin en zengin ve güçlü insanların adlarıyla doluydu ve hepsinin ortak noktası: Planlı yanık vakaları ve sonrasında mucizevi gençleşme. Aylin'in eli, refleks olarak yüzündeki yanık izlerine gitti. Gözleri, ekrandaki bir fotoğrafa takıldı: Sandra Goldstein. Yangından önceki ve sonraki halleri yan yanaydı. Fark inanılmazdı. Sadece yanıklar iyileşmemiş, kadın neredeyse yirmi yaş gençleşmişti. Şef Rodriguez'in ofisine daldı, nefes nefese.

"Şef, bunu görmelisiniz. Bu sadece sigorta dolandırıcılığı değil. Çok daha büyük bir şey var elimizde."

Rodriguez, dosyaları incelerken yüzü gittikçe ciddileşti.

"Tanrım, Yılmaz. Bu isimlerin bazıları... Şehir meclisi üyeleri, CEO'lar, hatta..."

Kapının aniden açılmasıyla ikisi de irkildi. İki takım elbiseli adam içeri girdi.

"Dedektif Aylin Yılmaz?" dedi biri, rozetini göstererek. "FBI. Bizimle gelmeniz gerekiyor."

Aylin, Şefe endişeyle baktı. Rodriguez başını salladı. "Git, Yılmaz. Ama dikkatli ol."

FBI ajanları, Aylin'i siyah bir SUV'a bindirirken, akıllı hâlâ ofistekilerdeydi. Elindeki USB'yi gizlice cebine kaydırdı. Araç, New York sokaklarında ilerlerken, Aylin pencereden dışarı baktı. Şehrin ışıkları, her zamankinden daha tehditkâr görünüyordu. Bu soruşturmanın onu nereye götüreceğini bilmiyordu, ama artık geri dönüş yoktu. SUV şehrin merkezindeki yüksek güvenli bir binanın önünde durdu. Aylin, iki ajan arasında asansöre bindi. Kalbinin atışları, her kat çıkışında daha da hızlanıyordu. Asansör durduğunda, kendini geniş bir ofiste buldu. Pencereden New York'un silueti görünüyordu. Odanın ortasında, sırtı dönük bir figür duruyordu.

"Dedektif Yılmaz," dedi adam yavaşça dönerek. "Ben Senatör Harrison. Sanırım size bazı açıklamalar borçluyuz."

Aylin'in gözleri, Senatör'ün yüzüne takıldı. Adamın cildi, yaşına göre inanılmaz derecede pürüzsüz ve gençti. Senatör, Aylin'in bakışlarını fark etti. Hafifçe gülümsedi.

"Evet, Dedektif. Ben de onlardan biriyim." Aylin'in eli, refleks olarak cebindeki USB'ye gitti.

"Neler oluyor burada, Senatör? Bu 'kazalar', Dr. Aksoy, Proje Feniks... Hepsi ne anlama geliyor?"

Senatör iç çekti. "Size göstermem gereken bir şey var."

Bir düğmeye bastı ve duvarın bir kısmı açıldı. İçeride, dev ekranlarla dolu bir laboratuvar vardı. Aylin, gördükleri karşısında nefesini tuttu. Ekranlarda, insan vücudunun üç boyutlu modelleri dönüyordu. Bazıları yaşlı, bazıları genç ve hepsinde, değişim aşamalarını gösteren simülasyonlar dönüyordu.

"Bu, Proje Feniks'in gerçek yüzü," dedi Senatör. "Sadece yanıkları iyileştirmekle kalmıyor, bütün vücudu yeniliyor. Ama süreç... acı verici."

Aylin, gözlerini ekranlardan alamıyordu. "Yani, insanlar bilerek kendilerini yakıyor... gençleşmek için?"

Senatör başını salladı. "Bazıları evet. Ama çoğu, daha... gönüllü denekler."

Aylin'in midesi bulandı. "Gönüllü mü? Kimsesizler? Fakirler?"

"Toplumsal görmezden geldiği insanlar," dedi Senatör, sesinde bir savunma tonu vardı. "Onlara yeni bir şans veriyoruz."

Aylin, öfkeyle Senatör'e döndü. "Onları kobay olarak kullanıyorsunuz! Bu yasal değil!"

"Yasal mı?" Senatör güldü. "Dedektif, biz yasayız. Bu projenin arkasında kimler var, bir bilseniz..." Tam o sırada, odanın kapısı açıldı. İçeri giren kişiyi gören Aylin'in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Dr. Aksoy?"

Doktor yorgun görünüyordu. Gözlerinde derin bir pişmanlık vardı. "Özür dilerim, Dedektif. Size her şeyi anlatmak istiyordum, ama..." Senatör araya girdi. "Dr. Aksoy bizim için çok değerli, Dedektif. Ve şimdi, siz de öylesiniz." Aylin, geriye doğru bir adım attı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Senatör, Aylin'e yaklaştı. Gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı.

"Düşünsenize Dedektif. O yanık izlerinden kurtulabilirsiniz. Yeniden genç, güzel olabilirsiniz ve tüm bunların ötesinde, insanlığı değiştirecek bir projenin parçası olabilirsiniz."

Aylin'in eli, yüzündeki izlere gitti. Bir an için, Senatör'ün teklifinin cazibesi onu sardı ama sonra, Emily'nin korkulu gözleri, Sandra Goldstein'in fotoğrafları ve USB'deki korkunç gerçekler aklına geldi. Derin bir nefes aldı.

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Bu doğru değil ve ben buna son vereceğim."

Senatör'ün yüzündeki gülümseme silindi. "Çok yazık, Dedektif. Gerçekten çok yazık."

Aylin, kapıya doğru hamle yaptı, ama FBI ajanları önünü kesti. Çaresizce etrafına bakındı. Buradan nasıl çıkacaktı? Ve daha da önemlisi, elindeki bilgiyi dünyaya nasıl duyuracaktı? Aylin, etrafını saran FBI ajanlarına baktı. Kalbi göğsünü delip çıkacakmış gibi atıyordu. Gözleri odadaki nesneler üzerinde hızla dolaştı, bir çıkış yolu arıyordu. Senatör Harrison, zafer kazanmış bir edayla gülümsedi.

"Dedektif, neden işleri zorlaştırıyorsunuz? Sizin için hazırladığımız geleceği düşünün."

Tam o anda, Aylin'in gözü duvardaki yangın alarmına takıldı. Bir anlık tereddüitten sonra, hızlı bir hamleyle alarma doğru atıldı. Kulakları sağır eden bir siren sesi odayı doldurdu. Yangın söndürme sistemi devreye girdi. Kargaşadan faydalanan Aylin, ajanların arasından sıyrılıp kapıya yöneldi. Nefes nefese asansöre doğru koşarken, cebindeki USB'yi sıkıca kavradı. Bu bilgiyi dışarı çıkarmalıydı, ne pahasına olursa olsun. Lobi katına indiğinde, güvenlik görevlileriyle karşılaştı. Hızlı düşünmesi gerekiyordu. Gözü, yakındaki bir grup turiste takıldı.

"Yangın var!" diye bağırdı Aylin, turistlere doğru koşarken. "Hemen binayı boşaltın!"

Oluşan panik ve kargaşa içinde, Aylin kendini sokağa attı. Yağmur çiseliyordu, New York'un gri gökyüzü sanki ona göz kırpiyordu. Bir taksi çevirdi ve "New York Times binasına, lütfen," dedi, arkasına endişeyle bakarak. Takside giderken, cebinden telefonunu çıkardı. Eli titreyerek Rodriguez'in numarasını çevirdi.

"Rodriguez," dedi soluk soluğa, "beni dinle. Büyük bir olay var elimizde. Senatör Harrison, Dr. Aksoy, hepsi bu işin içinde. İnsanları kobay olarak kullanıyorlar. Times'a gidiyorum, bu hikâyeyi patlatacağım."

Rodriguez'in sesi gergindi. "Dikkatli ol, Yılmaz. Seni korumak için ekip gönderiyorum."

New York Times binasına vardığında, Aylin hızla içeri daldı. Resepsiyondaki görevliye, "Acil bir haber var, başeditörle görüşmem gerek," dedi, rozetini göstererek. Dakikalar içinde, kendini başeditörün ofisinde buldu. USB'yi masaya koyarken, elleri titriyordu.

"Burada, şehrin en büyük skandalı var," dedi Aylin, gözlerinde kararlı bir ifadeyle. "Ve bunu dünyaya duyurmanız gerek."

Editör, dosyaları hızla taradı. Gözleri büyüdü. "Bu... bu inanılmaz. Bunu yayınlamamız için baskı alacağımızı biliyorsunuz, değil mi?" Aylin başını salladı.

"Biliyorum. Ama gerçeği gizlersek, onlardan farkımız kalmaz."

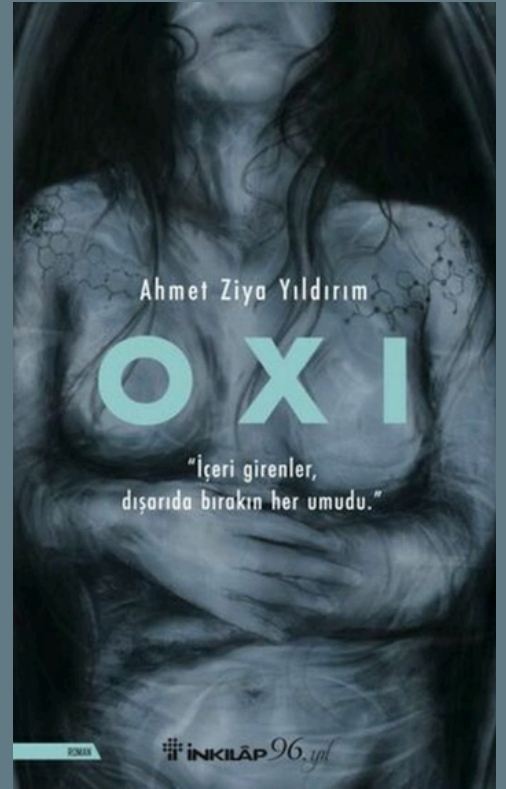
Saatler sonra, Aylin yorgun ama rahatlamış bir halde, Times binasından çıktı. Manşet hazır: "Gençlik Vaadi Arkasındaki Karanlık Sır: Üst Düzey Yetkililer ve Doktorlar İnsan Deneylerine Karıştı." Dışarıda, Rodriguez onu bekliyordu. "İyi iş çıkardın, Yılmaz," dedi, gururla gülümseyerek. Aylin, derin bir nefes aldı. Yüzündeki yanık izlerine dokundu. Artık bu izler, onun için utanç değil, gurur kaynağıydı. Doğruyu savunmanın, etik değerlere bağlı kalmanın simgesiydi.

"Hikâye bitti mi, Şef?" diye sordu Aylin, New York'un ışıklarına bakarak.

Rodriguez başını iki yana salladı. "Hayır, Yılmaz. Sanırım bu, yeni bir hikâyenin başlangıcı. Hazır mısın bundan sonrasına?"

Aylin gülümsedi. Önünde zorlu günler olacaktı ama o umursamadan içinden Küçük Prensteki sözleri tekrarladı: "İnsan gerçekleri sadece kalbiyle görebilir. En temel şeyi gözler göremez." Rodriguez'e doğru dönerek, "Sadece kendime karşı sorumluyum. Önemli olan da bu," dedi gururla.

**Bir çocukluk travması,
insana ne kadar kötü bir
şey yaptırabilir ki?**

**Evet, bir travma, acımasız
bir seri bir katil yaratabilir:
Cenk.**

Mahallede tek karga kalmadı. Ya mutlak sessizlik vardı atık ya da her mahallenin olağan sesleri. O tuhaf müzikler de kargalar da yok oldu. Kimse fark etmeden oldu her şey. İyi biriydi o, beyefendiydi.

Biz anlamıştık memur bey. Kimse anlamadı ama biz anladık. En başından tuhaf geldi bize. Hasta diye düşündük. Psikolojik deli gibi bir şey sandık. Sonra sonra sohbetimiz başladı. Dedik ki bunu yakınımızda utalım. Tabii tabii kargalardan sonra buna kara verdik. Bir kargayı öldürdüğünü gördüm balkonda. Ne yapıyor lan bu dememe kalmadı, o da beni gördü. Korktum tabii. Hani biz öyle pek bir şeyden korkmayız ama böylelerinin ne yapacağı belli olmaz. Bi' de son ses ayın falan gibi tövbe haşa garip garip müzikleri de duyunca iyice işkillendik. O kargayı öldürürken biliyordu bütün sülalesinin ona musallat olacağını. Bunu kim bilmez abi? Kargalar kincidir, unutmaz. İntikam için haftalarca dolaştılar peşinde. Zaten yolda yürürken kulağında kulaklık, kafası önde ne Allah'ın selamını alır ne bi' göz ucuyla bakar. Gerim gerim gerildik. Sonra dedik ki biz bununla biraz yakınlaşalım, neymiş derdi öğrenelim. Belki bir faydamız dokunurdu. Hem böylelerinin ne çıkacağı da belli olmaz. Herif kapalı kuyu. Yavaştan onun müziğini bastırarak şarkılar açtık dükkânda. Dikkat çekelim dedik, çektik de. Sinir olmadı değil, bakışlarına rastlayınca anladık ama girmiştik bir yola. Hani pilavdan dönenin kaşığı kırılınsın misali memur bey, biz de dönmedik. Affedersiniz bu lavuk bize alıştı. Efendi çocuk gibiydi. Yine de bu kadarını tahmin etmezdik. Etsek bi' yol bulurduk memur abi. Engel olmaya çalıştık. Eee, bizim de gözümüz hep üstünde olamıyordu tabii. Akşam dükkânı geç saatte kapatıyoruz, bunun giriş çıkışlarını da biliyoruz ama gece ne yapar nereden haberimiz olacaktı. Bir gece arkadaşlarla azıcık demlenelim dedik memur bey, bakmayın kimseye de zararımız yok, efendi efendi içiyorduk. Sonra sesler duyduk yukarıdan, baktık bu telaşla çıktı. Seslendik, duymadı. Nereye gitti anlamadık. Neyse dedik manyağın gece yürüyüşe çıkası tuttu herhalde deyip muhabbete geri döndük. Ne kadar sonra inanin aklımda değil ama dükkânı kapatmak için dışarı çıktığımız da karşılaştık bununla. Kan vardı memur bey. Hiç sesimizi çıkarmadık onu öyle görünce. Kim bilir neyin, kimin kaniydi. Kedi falan öldürdü herhalde psikopat dedik. Eee, sonuçta karganın kafasını koparmıştı. Kediyi neden öldürmesin. Hiç aklımıza gelmedi ki memur bey. Meğer bu kendini işte öyle değişik bir şeyler sanıyormuş. Bizi kafa da basmıyor anlıyorsun değil mi abi?

Kimseye zararı yoktu ki saatinden ewel gelirdi işinin başına, herkes gittikten sonra, işi bitmeden de çekip gitmezdi. Zavallının biriydi gözümüzde. Yoksa biz onu bunca yetenekli gencin yer aldığı bir eğitim yuvasına alır mıydık? Eee, siz de sorguladınız ama hiçbir şey bulamadınız, yalan mı memur bey? Hepimiz şüphelendik tabii. Nasıl şüphelenmeyelim? Her yerde ona rastlıyorduk. Takip de ettik fakat bir türlü yakalayamadık. Sonra olaylar bu noktaya geldi işte. Ama siz de biliyorsunuz hocanın intiharı bizi onun olma ihtimalinden uzaklaştırdı. Meğer adamı tehdit etmiş, o kesmiş adamı. Nasıl ayarladı, nasıl becerdi anlamadık ki. Siz de anlamadınız. Hep bizimle uğraştınız. Siz de suçlusunuz, biz ne kadar suçluysak siz de o kadar suçlusunuz memur bey. Üstelik görev arkadaşınız Tuba Hanım da ona az yüz vermedi. Dışarıdan bile anlaşılıyordu. Tamam tamam affedersiniz öyle demek istemedim. Ne bileyim işte memur bey, biz aldık bu adamı işe. Keşke biraz daha dikkat etseymişiz. Bilemedik işte. Olan gencecik çocuklara oldu. Hemen hemen hepsi bu ülkenin ilerideki en iyi sanatçıları olacak nitelikteydi. Kahredici bir şekilde göçüp gittiler ah...

Tanrım biliyorsun ben sadece senin emirlerini yerine getiriyordum. Üstelik sen uykuyu bana haram kılmışın ben bile bunu bilmiyordum. Şimdi herkes beni suçluyor. Ne yaptım ki ben onlara? Sen istedin o çocukları toplamamı, sen dedin al onları getir bana diye. Ben senin sözünden hiç çıkmadım. Senin yeryüzündeki hizmetkârın olmaktan başka ne günahım vardı ki benim? Feci şekilde öldürmüşüm onları. Hatta seri katılmışım. Olacak iş mi bu? Ama tabii en kolayı bu, anlayıp dinlemeden ne biçim yakıştırmalar bunlar. O çocuklar Erlik Han'a hizmet etmek için başka bir boyuta geçtiler sadece. Ben de onlara yardımcı oldum, dedim. Böyle dedim diye de beni buraya kapattılar işte. Burada rahat edeceğim bile akıllarına gelmedi. Müzik dilemek istediğimiz söyledim, onu bile hemen yerine getirdiler. İdam gelmeliymiş. Bunu istediklerinde ben Hallelujah dinliyordum. Ne diye idam edilecektim? Babamıza yeni evlatlar verdim diye mi?

SON

YAZARLAR VE KARAKTERLERİ

Hazırlayan: Aras Gençtürk

Eskinin, geçmişin tadını alabileceğimiz karakterler vardır. Öyle ustalıkla yazılırlar ki; aynı kendileri gibi o 'eski' tadı veren mekânlarda, sokaklarda peşlerine düşeriz. Kitaplar boyu onlarla yol alır, her yeni macerayı heyecanla okuruz.

SUÇÜSTÜ ailesi olarak seneye veda ederken biz de geriye bakıyor ve iç çekiyoruz.

Yazarlar ve Karakterleri bölümünü de bu hissi bize en iyi yaşatan karakterlerden biriyle noktalıyoruz.

Huzurlarınızda Suphi Varım ve Sokratis Eliseos...

TASARIM NOKTASI

İzmir'in, mazideki adıyla Smyrna'nın, on dokuzuncu yüzyılın sonu ile yirminci yüzyılın başındaki tarihini yıllardır incelerim. Bu yolda kitaplardan, anılardan, fotoğraf ve kartpostallardan, dergi ve gazete koleksiyonlarından yararlanıyorum. Sokratis Eliseos, İngilizce bir ticari kaynağı incelerken zihnimde biçimlendi. Hikâyesi kısaca şöyle: Avrupalı ve Amerikalı şirketler, ticaret yapmak istedikleri Smyrnalı firmalar hakkında bilgi toplamaları için şehirde yaşayan Rum, Emeni, Levanten veya Fransız gibi elemanlar kullanırlarmış. Bunlar, inceleme konusu Smyrna firması güvenilir midir, bankalarla ilişkileri nasıldır, malları kaliteli midir gibi alanlarda araştırma yapar, sonucu Avrupa veya Amerikan firmasına raporlarlarmış. Bunlar, tabii ki gizli çalışmalar. Yapılan iş, bir nevi ticari ajanlık. Böyle bir mesleği öğrenince ticari ajanlık işini özel dedektiflik işine dönüştürmeye karar verdim. İlk romanlarındaki dedektifler İngiliz ve Fransız'dı. Bir Rum dedektif yaratmak istiyordum. Böylece Sokratis Eliseos doğdu. Zaten kendisi de iş hayatına ticari ajan olarak atılmış, sonradan özel dedektifliğe başlamıştır. Romanlarımda bu bilgiyi hep veririm. Okuyucu, Sokratis'in nereden geldiğini bilsin diye... Özetle, bir Rum dedektif yaratmak planım vardı. Bahsettiğim belgeyi incelerken "Tamam, işte bu," dedim. Aniden oldu. Bunun üstüne Sokratis'in karakter özellikleri, geçmişi, tecrübesi, yaşama bakışı, ilişkileri, nereden nereye geldiği gibi hususları inşa ettim.

KARAKTER YOLCULUĞU

İlk romandaki Sokratis ile son romandaki Sokratis, birbirlerinden farklıdır. On bir Sokratis Eliseos polisiyesinde Smyrna sosyo-ekonomik ve kültürel açıdan hayli değişime uğramıştır. Bu süreç Sokratis'i de değiştirmiştir. Elbette bu değişim, sadece Sokratis'le sınırlı değildir. İlk romanlardaki karakterler, bunların sınıfsal durumu, beklentileri ve sosyal ilişkileri gibi hususlar, diğer romanlarda farklıdır. Her şey toplumsal gelişmeye göre biçimlenir. Romanı kaleme alırken ilk planlamaya göre farklı durumlar söz konusu olabilir. Son derecede doğaldır. Mesela, Smyrna'ya dair yeni bir şey öğrenirim ve bunu hikâyeye aktarmak bana cazip gelebilir. Bu eke bağlı olarak yeni bir karakterin ilavesi gerekebilir. Masumlar, suçlular veya suç yöntemi değişebilir. Böylece bunlar hikâyeyi çeşitli boyutlarda etkiler. Beklenmedik unsurlardır. Aslında bir yapıtın mükemmelleşmesini sağlarlar.

KURGU VE GERÇEKLİK

Eski devirlerin İzmir'ini yazdığım için mekâna çok önem veririm. Smyrna'yı âdeta bir karakter olarak canlandırmaya çalışırım. Bu güzergâhta detaylı betimlemeler yaparım. Kaleme aldığım mekânlar, oralandaki sokaklar, mahalleler, binalar artık yok. Mesela Haynots denen Ermeni Mahallesi, Rumların Aya Katerina Mahallesi, Aya Fotini Kilisesi... Kartpostallardan, fotoğraflardan ve sözlü tarih çalışmalarından destek alarak semtleri ayrıntısıyla okuyucuya aktarırım. O yerleri bilmeyen okuyucular vardır. Bu sebeple mekânı bir film gibi canlandırmak, okuyucuyu o ortama sokmak isterim. Bu vesileyle ben de o ortama nüfuz ediyorum. Bir kilise, sinagog, cami veya tiyatro, devrin Smyrna'sında neredeyse polisiyelerimin sayfalarına da aynen yansır. Bu konularda Smyrna'nın haritalarından da sık yararlanırım. Sokratis, artık haritalarda kalan o sokaklarda suçlu peşine düşer, bir kilisenin arkasından bir evi gözetler. Karısı Elenka'yla birlikte Café de Paris'de oturur. Bir tiyatronun önünde atlı lando arabalar veya faytonlar müşteri bekler. İnsanlar, Punta Garı'nda trene biner. Bir Rum evindeki ikonalağa ikonalar yerleştiririm. Onları da tasvir ederim. Evlerin cumbalarındaki sohbetlere okuyucunun kulak vermesini isterim. Smyrneika denen İzmir Rumcası vardır. Romanlarımdaki diyaloglarda zaman zaman kullanırım. Tabii giyim kuşam da önemlidir. Fotoğraflardan bunları öğrenirim. Bir de şunun altını çizmem gerek. İzmir'in o büyüleyici mekânları artık olmasa da onların yerine inşa edilen yerleri dolaşır, tek tük kalmış eski binalara bakar ve geçmişin ruhuna nüfuz etmeye çalışırım. Bu minvalde karakterler, ilişkiler ve yaşanmışlıklar da önemlidir. Aile kökenleri asırlar öncesine giden Rum, Yahudi, Levanten tanıdıklarım var. Onlarla konuşur, ailelerine dair çeşitli yaşanmışlıkları veya onlardan duyduğum ilginç karakterleri sayfalara yansıtırım. O devirlerden kalma aile fotoğraflarını tetkik ederim. Bunları söylerken şunu belirtmem gerek: Tamamen gerçeği yazmıyorum. Gerçeğim üstüne kendi düşselliğimi ekleyip kurguyu biçimlendiriyorum.

İLERİDE

On birinci romanla Sokratis Eliseos'un maceralarını şimdilik sonlandırdım. Gelecek ne getirir bilemem. Belki başka kitaplarda kendisi görünmez, sadece adı geçer. Sokratis Eliseos karakterine çok emek verdim. Bu bakımdan rolünü tamamladığını söylemek içimden gelmiyor.

Suphi İzzet

Bir gün bir bara bir gangster, bir polis ve bir seri katil girmiş. Şaka şaka. Fıkra anlatmaya başlamayacağım ancak bu kez masaya yatıracağımız filmin adı böyle bir hissiyat veriyor:

The Gangster, The Cop The Devil.

2019 Güney Kore yapımı bu filmin yönetmen koltuğunda

Man of Will (2017), ***The Devil's Deal*** (2023) gibi filmlerin yanı sıra ***Law Money*** (2023) adlı mini dizinin de yönetmenliğini yapmış olan Lee Won-tae var. Senaryosunu da Won-tae'nin kaleme aldığı filmin görüntü yönetmenliğini Se-Seung Park üstlenmiş. Müzikleri Jo Yeong-wook olarak da bilinen Cho Young-wuk tarafından yapılan filmin oyuncu kadrosunda ise Ma Dong-seok, Kim Mu-yeol, Kim Sungkyu, Jeon Bae-soo, Heo Dong-won, Kim Gyu-ri gibi isimler bulunuyor.

Filmin konusunu tanıdığımız cinayetin suçlularının yakalanması için polisle iş birliği yapmak zorunda kalan bir mafya babasının hikâyesi oluşturuyor. Organize suçlar işleyen bir mafya babası olan Jang Dong-soo, bir gece bir adam tarafından dövülür ve bıçaklanır. Bu sırada o bölgede birçok cinayet işlenmiştir ancak polis memuru Jung Tae-seok dışında kimse bu cinayetlerin bir seri katil tarafından işlendiğine inanmamaktadır. Jung Tae-seok uzun zamandır göz hapsinde tuttuğu mafya babası Dong-soo'nun yaşadığı olayın da bu seri katilin işi olduğunu tahmin ederek onunla iş birliği yapmaya karar verir. Anlaşma ise şöyledir; bilgiler paylaşılacak, beraber çalışılacak ancak katile önce ulaşan ona sahip olacaktır. Dong-soo kendisinin küçük düşmesine sebep olduğu için katili parçalayarak öldürmek isterken, Jung Tae-seok katili adalete teslim edip meçhul olan tüm bu davaların kapatılmasını istemektedir.

Güney Kore sinemasında suç temalı filmlerde her daim karşımıza çıkan sisteme dair eleştiriler bu filmde de açıkça görülüyor. Mafya liderleri ve çetelerin polislere rüşvet vererek rahatlıkla gezinebilmeleri gibi durumları filmin içerisine ilmek ilmek işlemekten çekinmemişler.

Sinematografisi ve senaryosu oldukça iyi olan film, başından sonuna dek izleyiciyi kendine bağlamayı rahatlıkla başarıyor. Karakter ve olay örgülerinin oldukça derinlikli ve başarılı tasarlandığı filmin bir diğer güçlü yönü de oyuncuların performansı.

Mafya babası Dong-soo'yu canlandıran Ma Dong-seok hali hazırda Güney Kore'nin en başarılı oyuncularından biri. Sukiyaki westernin tek örneği olan ***The Good The Bad the Weird*** (2018) filminin yanı sıra ***Midnight FM*** (2010), ***Rough Play*** (2013), ***The Five*** (2013), ***Murderer*** (2014), ***One on One*** (2014), ***Chronicles of Evil*** (2015), ***Deep Trap*** (2015), ***Train to Busan*** (2016), ***Derailed*** (2016), ***The Outlaws*** (2017) gibi filmlerde gangsterden seri katile, dedektiften oyuncuya birçok karakteri canlandıran Ma Dong-seok özellikle 2022 yılında ilki çekilen ***The Roundup*** filminde canlandığı dedektif rolüyle 2022 yılında yapılan Kore Film Yapımcıları Birliği Ödülleri'nde En İyi Aktör ödülünü kucaklamıştı.

Kim Mu-yeol tarafından canlandırılan dedektif Jung Tae-seok karakteri, izleyicilerin hemen yakınlık kurabilecekleri, yer yer gülümseten davranışlar sergileyen, sürüden farklı bir polis. Özellikle dedektif ile gangsterin iş birliği izleyicileri ekrana kilitlerken; beraber seri katili aramaları sürecinde çete savaşlarından araba kovalamaca sahnelerine değin her türlü aksiyonla karşılaşmak mümkün.

Ayrıca Ma Dong-seok'un canlandığı dedektif karakteriyle ödül kazanmasını sağlayan **Roundup** serisinin 2024 yılındaki dördüncü filminde (**The Roundup: Punishment**) bu ikiliyi rolleri değişmiş şekilde izleme şansımız bulunuyor. Ancak bu kez eski bir paralı asker ve çevrimiçi bir kumar organizasyonunun başkanı olan Baek Chang-ki karakterine Kim Mu-yeol hayat veriyor.

Film hem oyuncuların performansları hem yazıya başlarken belirttiğim gibi bir fıkranın girişini anımsatan ismi ile alışılmışın ötesinde bir seyir keyfi vaat ediyor. Suç filmlerini seviyorsanız ve daha önce önerdiğim filmleri beğendiyseniz, bu filmi beğenmeniz garanti! Şiddetle ve ısrarla tavsiye edilir...

Bir romanı ya da öykü kitabını okumaya başlarken öncelikle sayfaları çevirip bu dünyadan uzaklaşmayı hayal ederiz, çoğu zaman bu zordur kelimelerin ağına takılmışızdır ya da anlatımın yoğunluğu bizi bunaltmıştır. İşte tam da burada suç edebiyatı yazarların imdadına koşar. Suç edebiyatı, genellikle yetişkinlerin dünyasına hitap eden bir türdür ve birçok tür de dikkatli bakıldığında zaman zaman suç edebiyatının izleklerinden yararlanmıştır. Yetişkin kitaplarında bunu daha çok görsek de çocuk kitapları da bu *İngiliz anahtarından* yararlanır. Peki, onlarca canı, onlarca cinayet, hırsızlık ya da aklınıza gelebilecek kötülükler bir çocuk kitabının içinde nasıl yer alabilir?

Çocuk edebiyatında suç; şiddetten uzaklaştırılarak daha eğlenceli, mizahi ve öğretici bir biçimde sunulur. Bunun sebebi genç beyinlerin daha iyi bir dünya tahayyül etmesidir. Zaten edebiyatın birincil amacı da bu değil midir? Bir çocuk aklının almayacağı bir suçu incelerken kahkahalara boğulur ve yaşamda karşılaştığı olumsuz durumlara karşı elbette farkındalık edinebilir. Belki de bu yazıyı yazarken bunun iyi örneklerinden yararlanmam gerekir, ama üzerinde duracağım çocuk kitabının yazarının suç edebiyatını derinlemesine yaşamış biri olmasını da önemiştir. O yüzden Harry Hole'ün yaratıcısı Jo Nesbo'nun üzerinden bir çerçevelemeyi daha doğru buldum. Ama tabii ki öteki başarılı örneklerde de olduğu gibi yazarın illa suç edebiyatını yetişkinler için üretmesine gerek yok...

Jo Nesbo, Kuzeyli suç romanlarıyla tanınan bir yazar olarak bilinse de, çocuk edebiyatında da kendine sağlam bir yer edinmiştir. Doktor Proktor, yazarın en bilinen çocuk kitaplarından biridir ve mizah ile bilimkurguyu harmanlayarak çocuklara keyifli bir okuma deneyimi sunar. Kitap, yaratıcı ve komik hikâyesiyle çocukların hayal gücünü zenginleştirirken aynı zamanda dostluk, cesaret ve yaratıcılık gibi önemli temaları işler.

Öyleyse biraz kitaptan bahsedelim.

Norveç'in Oslo şehrinde geçen hikâye, küçük ama cesur bir çocuk olan Çörek'in, yeni komşusu Lise ve biraz çılgın bir mucit olan hatta biraz değil baya çılgın bir mucit olan Doktor Proktor etrafında şekillenir. Doktor Proktor, zamanının çoğunu çeşitli icatlar yaparak geçiren tuhaf ve yalnız bir biliminsanıdır. Ancak icatlarının çoğu işe yaramaz ya da başarısızdır. Ta ki bir gün, tesadüfen olağanüstü bir keşif yapana kadar: Osuruk Tozu.

Osuruk tozu, kullanıcısına çok güçlü osuruklar yapma gücü verir. Hatta öyle güçlüdür ki, insanı uzaya bile fırlatabilir! İlk başta bu icat basit bir eğlenceden ibaret gibi görünse de tozun potansiyeli fark edilince işler değişir. Toz, kötü niyetli insanların da ilgisini çeker ve kahramanlarımız kendilerini bir anda büyük bir maceranın içinde bulurlar.

Çörek mizahi, kararlı ve maceracı ruhuyla hikâyenin komik anlarını sürükler ve olayları yönlendiren başkarakterlerden biridir. Biridir diyorum çünkü Lise yani Çörek'in yeni komşusu Lise, akıllı, mantıklı ve iyi kalpli bir kızdır. Maceraları boyunca Çörek'e ve Doktor Proktor'a yardım eder. Lise, hikâyede dengeleyici bir rol oynar, olaylar karmaşılaştığında sağduyusunu korur. Doktor Proktor kitabın başkahramanı olmasa da, olayların merkezinde yer alan mucittir. Kendi dünyasında yaşayan, biraz yalnız ve garip biri olsa da, Lise ve Bulle ile geliştirdiği dostluk onu daha neşeli bir hale getirir. Buraya kadar göreceğimiz üzere bir suç edebiyatı metninde ne arıyorsak aslında bir edebi metinde ne arıyorsak çocuklar için yazılan suç öykülerinde de onları aramalıyız. Kahramanın sonsuz yolculuğunda olduğu gibi

Çörek tek başına değildir, ona eşlik eden Sam'i ah özür dilerim, Lise'i ve danıştığı bilgisi Gandalfi tüh yine dilim sürçtü Doktor Proktor'u vardır. Ve bu hikâye de her anlatıda olduğu gibi bir yolculukla başlamıştır.

Kitap, başlığından da anlaşılacağı gibi oldukça eğlenceli ve komik bir öyküye sahip. Jo Nesbo, mizahi çocukların anlayabileceği şekilde, ancak aynı zamanda ebeveynlerin de keyifle okuyabileceği bir biçimde sunuyor. Osuruk tozu gibi absürt bir icat, dolayısıyla bu icat da kitabın çerçevesini oluştururken, bilimkurguya olan göndermeler de çocukların ilgisini diri tutacak şekilde seçilmiş. Ve belki de en önemlisi, Nesbo, çocukların ilgisini çekeceğini düşündüğü basit bilimsel kavramları eğlenceli bir şekilde anlatmayı başarmış. Bilim, çocuk edebiyatında her zaman popüler bir unsur olmuştur ve Nesbo, bu unsuru mizahi bir yolla kullanarak çocukların hem güldüğü hem de merak ettiği bir hikâye yaratıyor. Osuruk tozun etkileri çocukların hayal gücünü tetikleyen ilginç bir durum olsa da inandırıcılığını asla kaybetmemiş.

Çocuk edebiyatında bazı kazanımların üzerinde durulması gerekir. Kitap boyunca en belirgin tema Çörek ve Lise arasındaki dostluk. Farklı kişiliklere sahip olsalar da, birbirlerini tamamlayarak güçlü bir bağ kurmuşlar. Bir diğeryse cesaret. Karakterler, maceralar sırasında kararlılık göstermeleri gereken birçok durumla karşılaşır. Özellikle Çörek'in boyu ve görünüşü nedeniyle cesareti sık sık vurgulanır. Çocuk okurlar, Çörek'in bu özelliklerinden elbette ilham alabilir. Doktor Proktor'un icatları ve bilimsel deneyleri de önemlidir. Bu, çocuklara bilimsel düşünmenin ve yaratıcılığın değerini gösterir. Aynı zamanda, bilimin eğlenceli yönlerini keşfetmelerini sağlar. Dolayısıyla bir çocuk kitabında ebeveynlerin gönlü rahatça okutabileceği bir eser de ortaya çıkar, yani sadece bir hikâye anlatmaz, farkındalık da yaratır. Aslında kaleme alınan eserin asıl amacı bu olmasa bile yazarın istemsiz de olsa bu yöne kaydığı üzerine sürekli tartışılan bir edebiyat gerçeği değil midir?

Çocuk edebiyatında suç hikâyelerini anlatırken örnek aldığımız Doktor Proktor'un Osuruk Tozu kitabında ağırlıklı olan mizah ve bilimin yanı sıra macera ve merak unsurunu pekiştirebilecek tarih ve coğrafyadan yararlanabilecekleri gibi bunu çeşitlendirerek alternatif evren yarattıkları bir hikâye de metnin çatısı oluşturulabilir. Önemli olan yazılan metnin eğlenceli ve çocukların hayal dünyalarını harekete geçiren, dostluk ve cesaret değerleri aşılayan bir yapıt olmasıdır. Aynı zamanda çocukların yaratıcılığının en kuvvetli olduğu dönemlerde karşılaşacağı doğru bir kitap, aynı zamanda bilim ve yaratıcılık konularına ilgi duyan çocuklar için de ilham verici olabilir.

Suç edebiyatı, yetişkinler kadar çocukların da ilgisini çekebilecek bir türdür, ancak çocuk edebiyatı söz konusu olduğunda bu tür, onların dünyasına uygun bir şekilde uyarlanmalıdır. Bu sayede çocukların hayatlarına pozitif değerler katmayı da başarır. Suçtan pozitif değerler çıkarabilmek de ancak ve ancak maharetli yazarların işidir...

Resim: Ercan Akbay
Öykü: Alper Kaya

YILIN SON CİNAYETİ

Her yer yeni yıl kutlaması ile sarmalanmışken,
kendilerini salaş bir bara atabilmişti iki adam.
İlk biralarını yudumlarken haberleri yoktu,
birkaç saat sonra yan masadaki kadınlara sarktıkları
için çıkacak kavgada öldürüleceklerinden.

“Yağmuru seviyorum. İnsanlar yağmurdan mı kaçışıyor yoksa aceleden mi bu kargaşa bilinmiyor.” Bugün acelesi var, akşam olmadan önce bir yere gitmek istiyor gibi. Islanmasın diye sarmaladığı ciltli defteri için olmalı. Ya da yağmurdan koruyor onu. Bunun cevabı yağmur sayesinde tahmin olarak kalacak.

Islak sokakların üzerindeki adımlarını hızlandırıyor, küçük su birikintilerinden yansıyan elindeki parlak ciltli yeşil defterini gözleriyle takip ediyordu. Başını kaldırıp taksi durağını aradı. Buğulanmış gözlükleri, küçük su damlalarıyla örtülmüş gözlüğünün ardındaki sarı renkler bir süre sonra kendini gösterdi.

Yedi kişilik bir taksi kuyruğunda beklerken sırsıklam olan ince paltosu ve mavi renkli çoraplarının geç de olsa imdadına yetişen bu şemsiye, otuzlu yaşlara henüz ulaşmamış kızıl saçlara sahip olan bir kadın tarafından bahşedildi. Faruk şemsiyenin sahibi olan ince yapılı kadına dönerek her zamanki içten görüldüğünü düşündüğü ifadesini takındı. Kendisine yapılan bu inceliğin karşılıksız kalmaması gerektiğinin farkındaydı. Ancak bu incelik pahalıya patlayabilir, saat beşe kadar yetişmesi gereken yere yetişemeyebilirdi. Bir yere yetişmeliydi, eski komşusu tarafından hediye edilen saate her dakika bakarak mırıldanıyordu. Eve gidiyor olsa saatini bu kadar sık takip etmez, bu yoğun yağmurdan sığınmak için bir şemsiyeden daha fazlasını elde etmeye çalışırdı. Sıra kendisine geldi. Biraz sonra bineceği taksi gelecek ve bir daha yüzünü göremeyeceği bu kadına ince bir davranışta bulunmayı reddederek taksiye atlayacak, kemikli işaret parmağıyla şöföre yolu tarif edecekti.

Sık sık saatini kontrol etmeye devam ediyordu. Kendisinden önceki dört kişi bir dakika içerisinde taksiye binmişti; ama o hâlâ saatine bakıyor, ona şemsiye tutan kadına aralıklarla gülümsüyordu. Birkaç saniye sonra durağa gelmeden önce kırmızı ışığa takılan taksiyi gördü. Yanına gitmek için sol ayağı ile yeltense de gidene kadar yeşil ışığın yanabileceğini ve taksinin yolun ortasında durmadan durağa hareket edebileceğini düşünerek bu eyleminden vazgeçti. Ancak bu yaptığı hareket kadına çoktan sırt çevirdiği anlamına geliyordu. Kadın bir adım daha geri çekildiğinde, Faruk'un bu hareketinden dolayı uzaklaştığını tahmin etmek çok da zor değildi.

Yeşil ışık yandı ancak Faruk kadına dönmüş ve yaptığı hareket için bir özür borçlu olduğunu düşünen ifadesine bürünmüştü. Durağa doğru dönerken taksi durağa yanaştı. Elini kapının koluna atıp kendine doğru çekerken kadın şemsiyesi ile Faruk'u takip etti. Duraksadı. Kadının bu eylemi gerçekleştirmesini beklemiyordu. Bunun üzerine ona yer vermeliydi. Bu durumda kendisinin şemsiyesiz kalacağını ve sırsıklam olmaya devam edeceğini düşündü. Kadının en azından bir şemsiyesi var, diye avunurken kapiyı açtı. Bir adım geri çekilerek kadına sırasını verdi.

Son kez saatine bakarak yenilgisini kabullenen Faruk, taksi durağının arkasında kalan, sahil tarafındaki büfelerin yanındaki korunaklı banklara ağır adımlarla ilerleyerek oturdu. Güneş gökyüzünden çekilirken yağmur şiddetini azalttı. Yanına oturan adam dudaklarında sıkıştırdığı sigarası için ateş istedi. Adamın yüzüne bile bakmadı. Adam anlamsız isyanlarıyla birlikte banktan uzaklaştı. Faruk bir süre sonra büfeden aldığı tostla birlikte otobüs durağına doğru ilerledi. Bir sonraki otobüsü bekledi ve yirmi dakikalık gecikmenin ardından otobüste oturarak yolculuk etmenin tadını çıkardı.

Eve girdiğinde her gün yaptığı gibi ayakkabılarını çıkararak köşeye itti. Kitabını girişteki yüksek masanın üzerine bıraktı. Islak kıyafetlerini banyoda çıkararak duş aldı. Evin içinde rahat olabilmek adına giydiği kıyafetleriyle birlikte televizyonun karşısındaki kanepesinde yerini aldı. Televizyon izlemek istemese de kanallar arasında gezinmeyi seviyordu. Bu kısa süreli eğlence birkaç dakika sonra hızlı bir düşüş gösterdi. Kitabını almak için ayaklandı ve yatak odasındaki çalışma masasına gitti. Kitabını masanın sağındaki dört yıldır ona ayrılan konuma yerleştirdi. Bilgisayarını açtı ve en sevdiği bölümleri okumak üzerine olan rutinini bir kez daha, arkasına yaslandığı sandalye ve parmaklarının arasında fare ile gerçekleştirdi. Okudukça sandalyesine yığılıyor ve gözleri kapanıyordu. Beğendiği bölümleri okuyor, daha zayıf olduğunu düşündüğü bölümleri atlıyordu. En sonunda daha fazla okumanın sıkıcı olduğuna karar vererek, sınırını bir tezgâhla belirlemiş olan salondaki mutfağına doğru yöneldi. Buzdolabından soğuk bir soda alarak ışığı kapattı. Penceresinin yanındaki sandalyeye oturdu ve gözlerini kapattı. Dışarıda olduğu her gün, yaptığı yolculukların bütün zamanını yola harcadığına dair isyanlar kafasını bulandırıyor.

Üçüncü katta olan evinin salonundaki pencere iki caddenin kesiştiği yola bakıyordu. Gözlerini parıldatan kırmızı ışık, bu akşam yağmurun altında beklediği taksiyi anımsattı. Tanımadığı bir kadın için yıllardır üzerinde durduğu kitabının yayımlanma ihtimalinden vazgeçmişti. Belki de zihninin derinliklerinde çoktan vazgeçtiği bir şeydi bu. Diğer yayınevlerinde olduğu gibi yine reddedileceğini düşünüyordu. Bu yüzden, o an değerli olduğunu düşündüğü bir şeyi gerçekleştirdi ve beğendiği kadına sırasını verdi. Ya da geçmişinin oluşturduğu zaatlardan sadece bir tanesi olarak karşısına çıkmıştı.

Kırmızı ışığın kaç saniye aralıklarla yandığını, diğer kırmızı ışığın süresini, caddelerin ne kadar kalabalık olduğunu hesaplıyor; bu sürelerin araçlar için olması gerekenden ne kadar az ya da fazla olduğunu düşünüyordu. Bu düşünce, hayal ettiği bir günü yaşayamadığı içindi. Oysa akşam dörtte yayınevinde olup, kitabı üzerine bir konuşma gerçekleştirip bunun hayalleriyle belki bir kafeye gitmeyi ve küçük hikâyeler yazmayı veya eve geldiğinde bu mutlulukla yemeğini pişirmeyi düşünmüştü. Ancak açtığı taksi kapısı, sadece yayınevine yetişememesi ve kitabını yayınlamamasını değil; bunun üzerine kurmuş olduğu akşamını da şekillendirmişti. Kırmızı ışıklar yeşile dönüyor, arabalar gidiyor ve yenileri geliyordu. Sodasını küçük yudumlarla bitirdikten sonra gözlerini kapattı. Soda şişesini koltuğun kenarına iliştirdi. Göz kapaklarına vuran kırmızı ve yeşil ışık, bölünmüş zamanlar içinde planlanmış ve uykuya gidişi buna göre tasarlanmıştı. Sessiz olduğunu düşündüğü ev, buzdolabının çalışmayı durdurması ve göz kapaklarına vuran ışığın gizlenişiyse birlikte çok daha derin bir sessizliğe gömüldü. Elektrikler bu eve hatta bu mahalleye veda etmişti. Sadece matematiksel bir sistem üzerine kurmuş olduğu uykuya gidiş sürecinden dolayı yaşadığı gerginlik uyanmasına neden oldu.

Son zamanlarda sıklaşan elektriklerin gitme durumu Faruk için alışılacak bir durum olmaya başlamıştı. Televizyon standının altındaki çekmecede bulunan el fenerini almak için ayaklandığında, pencereye bakan koltuğunun dibine koymuş olduğu soda şişesini devirerek sessizliğe bürünmüş dairesini uyandırdığını düşündü. Çekmeceye doğru ezberlemiş olduğu salonunda temkinli adımlar atmaya başladı. Soda şişesini devirmesi üzerine karşısına her an bir şeyler çıkabilecekmiş hissine kapılıyor ve kısa soluklu yolculuğundaki gerilimin tırmanmasını sağlıyordu. Karanlıkta kaldıkça ellerini boşluğa savurarak bir şeylerin varlığını hissettiğini düşünüyordu. Nedense karanlıkta göremediği halde birilerinin kendisini gördüğü hissine kapılmaya başlamıştı. Bu eziyeti sonlandırmak adına çekmeceye doğru hızla eğilerek yaptığı hamle, kafasında hissettiği darbe ile sonuçlandı. Kafasını televizyona çarpmıştı. Hissettiği acı korkularının bir an için yok olmasına neden olsa da çekmecedeki el fenerine hızla ulaşma arzusu dinmemişti. Feneri eline aldı ve düğmesini ileriye doğru itti. Pilinin bittiğini düşünürken içgüdüsel olarak el fenerini kapatıp tekrar açtı. Sonuç yine aynıydı ve artık pil bulmak zorundaydı.

Pili bulabileceği ilk yer saatti. Ancak saatteki pillerin uyumsuz olma olasılığı vardı. Bir yandan pili bulmak adına saate doğru ilerlerken diğer yandan uyumluluk sorunu yaşamayacağı pillerin yerini düşünüyordu. Saate yaklaşıırken, televizyon karşısında ayaklarını uzattığı pufa takıldı. El feneri elinden düştü ve parkenin üzerinde birkaç saniye aynı yönler arasında ileri geri hareket etti. Bir kez daha evin içindeki sessizliğe müdahale eden Faruk artık kesin olarak fark edildiğini düşünüyordu. Yere eğilerek kendini güvende hissetmeye çalışırken el fenerini yokluyor ve bulduktan sonraki saate giden rotasını hesaplıyordu. El feneri buldu. Eline aldı ve hızla kalktı. Odadaki konumunu hesaplayamamasından dolayı ayağa kalktıktan sonra bir süre bekledi. Saatin sesini dinledi. Bir adım ötesindeki saate yaklaşıp pillerini çıkardı. El fenerinin daha kalın pillere ihtiyacı olduğunu biliyordu, denemeye ihtiyacı yoktu. Saatin gürültüsünün odadan çekilmesi ile bulunduğu konumda daha çok yalnızlaştı. Yatak odasındaki çekmecede pil olabileceği ihtimali ile adım atmaya yeltenirken, işaret ve orta parmağının ikinci eklemeni sivrileştirerek kapıyı tıklatan kişinin varlığı salonun ardında belirdi. Faruk sanki şimdiye kadar hiç ses çıkarmamışçasına, burada olduğu bilinmiyormuş gibi hareketsiz kaldı. Tüyleri ürpermişti. Yalnız olmadığını düşündüğü dakikalarda aslında dinleniyor muydu?

Bu sefer sanki kapı gürledi. Kapı deliğinden bakmayı düşündü ancak adımlarının kapıya yaklaşmasının tedirginliğini hissetti. Hem karanlıktı, neyi görebilirdi ki? Çocukken gece buzdolabına yaptığı ziyaretlerini hatırlayarak parmak uçlarıyla kapıya yaklaştı.

"Kim o?"

Ses yoktu. Şimdi daha da gerilmişti. Kapının ardındaki her neyse Faruk'un burada olduğunu biliyordu ancak kapının ardındaki belirsizliğini korumaya devam etti. Herhangi bir cevap tasarladığı tüm olasılıklardan daha iyiydi. En kötü ihtimalleri değerlendiriyordu. Kapıyı açtığında başına gelecek olumsuzlukların sonuçlarıyla yüzleşmeye başlamıştı bile. Kim olabilirdi ki? Kapıyı açtı. Önüne yığılan her neyse Faruk'u itti. Dengesini kaybetmeden toparlandı.

Bu saatte kim böyle bir şey bırakır kapıya, diye düşünürken ne olduğunu anlamak adına dokunmayı denedi. Nasıl olabilir, diye düşündü. Yüzüne dokundu. Bir insan olduğunu anladı. İrkilerek kendisini geriye itti.

"Hey uyan! Hey sana diyorum iyi misin?!"

Düşünemiyorum. Her şey beynimde dönüp duruyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Telefon! Telefonum neredeydi ki? Şarjı var mıydı?

"Uyan dostum iyi misin? Hey!"

Sanırım bağırımalıyım. Aksi halde bu adama her ne olduysa başıma kalacak. Yoksa öldü mü? Hayır, öldüyse bağıraramam. Nabızı atıyor mu?

Nabzını kontrol etmek için elini aradı.

Nabzı atmıyor ki. Nefes de almıyor. Şimdi sıçtım!

Cesedi evin içine doğru sürükledi. Kapıyı kapattı ve defalarca kilitledi. Bir süre yerinde oturdu. Sağlıklı düşünmek için kendisine zaman verdi.

Ya bu adamı biri öldürdüyse? Kendi kendine ölecek hali yok ya... Kalp krizi mi geçirdi acaba? Her kimse gerçekten bana gelmişti. Kapımı çaldı. Beni tanıyan biri olmalı. Ben geri zekâlıyım, geri zekâlıyım! Bu adam öldürüldü ve ben onu içeri aldım. Katil onun burada olduğunu biliyor. Her şey benim üstüme kalacak! Polis gelecek! Kaçmam lazım. Gitmeliyim! Ya da beklemeliyim. Polisi arayıp her şeyi anlatayım. Bana neden inansınlar ki? Kapımda birini ölü buldum mu diyeceğim? Kitabıma yazsam inanmazlar.

Salonun ortasında tanımadığı birinin cesediyle birlikteydi. Daha önce böyle bir deneyimi olmamıştı. Şimdi yapması gereken şey neydi? Cesetten kurtulmalıydı. Cinayeti işlemese de bir kurbanı sahipti.

Bir anlığına evin içi parıldadı. Kızıl saçlı bir kadındı. Bir yerde görmüştü. Sabah, taksi durağında. Kendisine şemsiye tutan o kadındı. Nereden bulmuştu evini? Neden gelmişti? Nasıl ölmüştü?

Pencereden dışarıya bakıyordu. Her zamanki yerine oturdu. Yağmur başlamıştı. Trafik lambaları yanmış olmalı ki salon bir anda kırmızı ve mavi renklere büründü. Mavi? Ayağa kalkıp yola baktı.

Kendisini pencerenin altına gizledi.

Polis! Benim için geldiler. Kurtulmam lazım. Nasıl haberleri oldu ki? Katil mi söyledi? Bittim ben! Ne anlatacağım!

Bütün soruşturma sürecini, polisleri ne söyleyeceğini, mahkemeyi, hapiste kaç yıl yatacağını ve hatta çıktığında ne yapacağını dahi düşünürken polis aracı evden uzaklaştı. Birkaç saniyelik gerginliği ellerinin titremesine neden oldu. Koltuğuna yığıldı.

Katil vasfını kabullenmese de düşünceleri kurbanın kendisine ait olduğunu ispatlamıştı. Cinayet işlememiş bir katil, kurbanından kurtulmanın yollarını arıyordu. Mahkemede bu durumu açıklayamayacağına ikna etmişti kendini. Kadının nasıl öldürüldüğünü bilmek istiyordu. Bunun için hâlâ işığa ihtiyacı vardı. Pilleri bulmak için karanlığa alışmış gözleri ona yatak odasının çekmecesini tarif etti. Pilleri buldu ve el fenerine taktı.

Telefon çaldı. Nerede olduğunu bilmiyordu, telefonun ışığı koltuğunun altında parlıyordu. Telefona uzandı. Arayan Halil'di. Sorun yok, diye düşündü. Sonuçta en yakın arkadaşıydı. Çağırıp yanıtladı.

"Alo, Faruk!"

"Alo."

"Abi acayip bir şey keşfettim."

Faruk sessizliğini korudu.

"Alo?"

Faruk sessiz kalmaya devam etti.

"Orda mısın abi?"

"Alo, evet evet."

"Bomba bir şey buldum diyorum. Buluşalım acil. Sana mı geleyim, bana mı gelirsin?"

Faruk tereddüt etti. En yakın arkadaşı da olsa onunla cinayet sırrını paylaşmak istemezdi. Cesedi evde bırakmak da istemiyordu. Kararsızlığını sürdürürken arkadaşı bir anda atıldı.

"Ya abi... Geliyorum 15 dakikaya oradayım."

Faruk sessizliğini korurken olası ihtimalleri değerlendirdi. Olayları olduğu gibi anlatmayı düşündü. Sonuçta en yakın arkadaşıydı. Ona inanacak ve onunla birlikte çözüm arayacaktı. 'Peki ya polise haber vermeyi denerse?' diye düşündü. Öyleyse onu da öldürürüm, dedi kendi kendine. Onu da mı? Öylesine kabullenmişti ki cesedini, bir katil gibi davranıyordu kendisine. Çok geçmeden kapı çaldı. 15 dakika mı? 15 dakika mı oldu telefonla arayalı? Arkadaşı olmayabilir miydi? Yoksa bir ceset daha mı? diye düşündü. Sessizliğini korudu. Yoksa polis miydi? Şikâyet etmişlerdi ve burada aptal gibi otururken saatler geçmişti. Bir süre sonra kapı sanki salonun içine devrilecek gibi yumruklandı. Faruk bu sessizliğe dokunan gürültüyle irkildi. Tam kapıya doğru yönelirken kapının ardından bir ses belirdi.

"Faruk! Abi açsana kapıyı, elektrikler yokmuş karanlık her yer."

Faruk derin bir nefes aldı.

"Dur, geliyorum bir dakika."

Kapıyı açacaktı ama ceset henüz salonun ortasındaydı. Cesedin kollarından tutup yatak odasına doğru sürükledi. Yatağın altındaki boşluğa doğru iterken kapı yumruklanmaya devam ediyordu.

"Faruk!"

En sonunda kapıyı soluk soluğa açtı.

"N'apıyosun abi? Korkuyorum karanlıktan biliyorsun."

Faruk yüzünü gizlemek için pencereye doğru yürüdü. Gözleri karanlığa alışmıştı. Sokaktan geçen arabaların farları zaman zaman salonun duvarlarını aydınlatıyordu. Eşyaların nerede olduğunu ezberlediği için, pencereye olan yolculuğunda çok da zorlanmadı.

"Faruk! Bı' acayıpsın ha. Yine başladın."

"Hoş geldin Halil. N'oldu bu kadar acil nedir durum?"

"Olay bir şey! Çok uzun zamandır takip ediyordum. Senin kitaptaki gibi abi."

"Anlat işte Halil."

"Abi bir günde 24 saat var değil mi?"

"Evet."

"Yok işte abi."

"Nasıl yok?"

"Yok abi. 24 saat yaşadığımızı zannediyoruz. 15-16 saat ortalaması var. Her gün aynı değil ama çoğu zaman bırak 24 saati, 20 saate bile ulaşmıyor. Buna rağmen daha hızlı yaşıyoruz sanırım."

"Kitabı mı okudun Halil?"

"Yok abi, vermedin ki bana kopyasını."

"Vermem."

"E nasıl okuyayım?"

"Doğru, okuyamazsın."

"Zaman sence de hızlı geçmiyor mu?"

"Galiba, biraz."

"Hatırla, yaptığın bir yolculuk hiç kısa gelmedi mi? Söz verdiğin saate hiç geç kalmadın mı?"

Faruk yayınevindeki randevusuna her seferinde geç kaldığını anımsadı.

"Nasıl yani?" dedi Faruk.

"Kayıp zamanlar var. Kitabında anlattığın gibi abi."

Olamaz, diye düşündü. Kitabın hikâyesinde milenyumdan itibaren günlerin kısaldığını ve bunun fizyolojik etkiler olmadan gerçekleştiğini anlatıyordu.

"Atlamalar mı oluyor? Yoksa her saniye kendini mi eksiltiyor?" diye sordu Faruk.

"Abi atlamalar oluyor. Bazı anlarda sorun var. Her insan için farklı zamanlara karşılık geliyor olabilir bilmiyorum."

"Yani 1 saniye hâlâ 60 salise, 1 salise hâlâ 1000 milisaniye mi?"

"Muhtemelen."

"Ama buna rağmen toplamda 86.400 saniye yaşıyoruz bir günde."

"Evet."

"Yaklaşık ortalama 60.000 saniye mi yaşıyoruz?"

"Evet."

"Saçmalık."

(Devam edecek...)

"Aile Cinayetleri benim bugüne kadar yazdığım en zor, en ağır kitap diyebilirim. Çünkü hikâye gerçek."

SUÇÜSTÜ'nün yeni kitapları değerlendirdiği köşesine hoş geldiniz. Bu sayıyla birlikte başladığımız köşemizin ilk konuğu polisiyenin en üretken isimlerinden Ayşe Erbulak.

Ayşe Hanım'a Eksik Parça Yayınları tarafından yayımlanan yeni kitabı Aile Cinayetleri'ni sorduk.

İyi okumalar.

Aras Gençtürk: *Aile Cinayetleri'ne geçmeden önce Ayşe Erbulak'ı konuşalım. Oldukça üretken bir yatarsınız. Sizi sosyal medya üzerinden takip edenler zaten biliyordur; ama yine de soralım. Motivasyonunuzu nasıl koruyorsunuz? Üretiminizin sırrı nedir?*

Ayşe Erbulak: Ben boş kalamayan insanlardanım. Üretmeyi çok seviyorum. Zor bir çocukluk ve gençlik geçirdim. Kendimi hep pozitif bir koruma kalkını içinde tutmak istiyorum. Kimseyle bir derdim olmuyor, olmasın diye de en çok yazıyorum. Aslında mizahi tarafım ağır bassa da herkeste olan "karanlık yan" bende de var. Bu tarafımı polisiye roman yazarak çözümleyebiliyorum. Motivasyonumu korumak için beden sağlığıma da dikkat ediyorum. Mesela her gün 1 saat, 5 km yürüyorum. Mutlaka bir el işim oluyor, örgü gibi. Motivasyonumun düştüğü çok zaman oluyor tabii; ama bunun üzerine gidip kendimi mağdur hissetmiyorum.

AG: *Özellikle bir Gönüllü Sürgün örneği var ki sizin farklı alanlarda da üretim yaptığınızı gösteriyor. Peki Ayşe Erbulak'ın suç kurgusuna, polisiyeye bakışı nasıldır?*

AE: Gönüllü Sürgün benim bugüne kadar yazdığım on kitap içinde polisiye olmayan tek eserdir; ama bir vefa kitabıdır. Ben onun için "normal roman" diyorum. Artık başka "normal roman" yazacağımı düşünmüyorum. Kafamda normal bir hikâye olsa bile onu mutlaka cinayet romanına çeviriyorum. Polisiye ile ilk başlangıç noktam daha klasik ya da başka bir deyişle "Agatha Christie" tarzıydı. Bir kişi ölü bulunur, herkes katil zanlısıdır; sonunda dedektif cinayeti çözer. Bu da okura kitabı okuduğu süre boyunca "katil kim" diye düşündürür. Yani okur tek bir soruya kilitlenip kalır. İlk üç kitabımı, yani üçlememi bu şablonda yazmıştım. Ama sonra kendi tarzımı oluşturmaya başladım. Mesela okur katili ilk on sayfada görüyor. Sonra iki önemli unsur daha ekledim:

- Okur katile hak vermeye başlıyor.
- Anayasada cezası olmayan suçların bir katil tarafından cezalandırılması (anti kahraman), mesela baba olmak istemeyen bir erkeğin tüm hayatını altüst ederek onu baba yapan kadın; çocuğu tacize uğradığında görmezden gelerek susan anne; zekâ engelli çocuğuna bakmaya tahammül edemeyen ve evi terk edip kendi hayatını yaşayan baba vb.

AG: Bir yazarın kitabını anlatması zaman zaman zor olabiliyor. Yine de istemek durumundayız: Aile Cinayetleri nasıl bir kitap? Okur kitaptan neler bekleyebilir?

AE: "Aile Cinayetleri" benim bugüne kadar yazdığım en zor, en ağır kitap diyebilirim. Çünkü hikâye gerçek. Aslında yıllar boyunca bunu yazmak için bekledim. Hatta "normal roman" olarak yazacaktım fakat benim yazım sürecimde gerçekler farklı yönde gelişti. Ben de polisiyede bilinir olunca kitabı kendi dalımda yazdım. Yazarken çok zorlandım. Zalim babalara, eziyet gören çocuklara ve susan annelere değindim. Dedğim gibi, romanın gerçek olması ve benim bu hazin olayları öğrenmem, hatta şahit olmam beni derinden etkilemiştir.

AG: Toplumsal problemlerimizi, sıkıntılarımızı kitaplarınızda görmek mümkün. Özellikle Aile Cinayetleri ismiyle de yakın dönem sorunlarımızı içinde barındırdığını gösteriyor. Neler söylersiniz?

AE: Kitabı yazarken gerçekten mental olarak çok zorlandım. Sonunda bitti. Eksik Parça'ya teslim ettim. Hatta bu kitabı yazmam konusunda Eksik Parça sahibi Asiye Ademir ve yöneticisi Demet Çaltepe ile 2024 yılının ilk başlarında anlaştık. Eylülde teslim edecektim. Ben yazdım, bitirdim, teslim ettim; ancak ne yazık ki ülkeye "Narin" olayı bomba gibi düştü. Hatta buradan esinlenip yazdığım düşünülecek diye çekincelerim bile var.

Çocuk istismarı çok korkunç bir şey. Hele bu aile büyükleri tarafından yapılırsa daha da dayanılmaz hale geliyor. Kitapta bir de "bakımevi" ya da "huzurevi" ayağı var. O kısım da bence ülkenin çok kanayan bir yarası ve daha bir yazar -ya da polisiye yazar diyelim- bu konunun çok üstüne düşmedi.

AG: İlk etapta, Kasım ayında TÜYAP İstanbul Kitap Fuarı var. Aile Cinayetleri ile sizi orada göreceğiz diye düşünüyorum. Diğer fuarlar için neler söylersiniz? Takvim belli mi?

AE: "Aile Cinayetleri" ilk TÜYAP'ta çıkacak. Zaten sene başında kararlaştırdığımız en önemli tarih buydu. Onun dışında kitapçılarda imza günlerim var. Benim takvimim oluşma aşamasında, tam belli değil.

Fakat yeri gelmişken söylemeden edemeyeceğim... Bu yaz yapılan "Edebiyat Festivali" ile ilgili polisiye adına çok kızdığım şeyler oldu. Birçok festivale hiç polisiye yazar davet edilmedi. Bu noktada yanlış anlaşılma olmasın, ben içinde olmak için yazmıyorum. Mesela "Didim Yazarlar Festivali" oluyor ve Poyabir Başkanı Algan Sezgintüredi İzmir'de yaşamasına rağmen orada göremiyoruz. Turhan Günay abimiz kıymetlidir, keza Oya Baydar ustamızıdır; Marmara Adası Edebiyat Festivali yapıyorlar, tek bir polisiye yazar yok. Bu örnekleri çoğaltmam çok mümkün. Ya da sadece Ahmet Ümit ustamız temsil ediyor polisiye yazarlığı festivallerde.

Oysa çok iyi yazarlarımız var; Günay Gafur, Melih Günaydin, Alper Kaya, Aras Gençtürk, Ercan Akbay ilk aklıma gelenler. Neden yazın yapılan festivallerde yoklar?

AG: Aile Cinayetleri ana konumuzdu; ancak üretken bir yazara sorulması gerek: Tamamlamaya yakın olduğunuz, önümüzdeki sene okurla buluşacak bir işiniz var mı?

AE: Benim yazarlıkla ilgili bir başka dalda da işim var; Norveççe-Türkçe çevirmenlik. Şu anda elimde geçen yıl Nobel Edebiyat Ödülü almış Jon Fosse'nin "Septoloji" adlı yedi kitaptan oluşan serisi var.

Ama daha şimdiden 2026 TÜYAP'ta görücüye çıkacak bir kitabımın notlarını alıyorum.

Bir de bir savaş film hikâyesi geldi. Onu yazdım, son revizelerini yapıp senaristine teslim edeceğim. Sanırım 2025 Kasım ayında sinemalarda olacak.

Tiyatroda ise artık sadece "Afife / Yapı Kredi Ödülleri" jüri üyesi olarak görev yapmak dışında sahneye çıkmayı düşünmüyorum. Profesyonel yaşamımı "Erbulak Evi" dışında yazarlık mesleğimle götürmek niyetindeyim.

Aile Cinayetleri - Ayşe Erbulak
Eksik Parça Yayınları - 2024
208 sf.

Ayşe Erbulak, aile ilişkilerinde görünenin yüzeyselinden derinine, en derinine iniyor. Bir yaşam susma ritüeline dönüştüğünde bunun nelere mal olduğunu okurken şaşırıp çoğu kere kızacaksınız... Belki de katil, bu suskunluktan doğacak. Yaşam nerede kırılır? Sorunun cevabını ararken gittikçe katmanlaşan bu cinayet romanı, aile içi ilişkilerin gerisindeki trajediyi, travmaları ve sonuçlarını gözler önüne seriyor.

"Ayşe Erbulak'ın ilk okurlarındanım. İlk okur olmanın torpiliyle, bu kitabı da öncelikli okudum. Ayşe'nin polisiye zekâsı ve kalemi çok çok güçlü. Bu romanda sadece polisiye zekâsını değil, aile kurumuna bakışını ve eleştirisini de seveceksiniz. Mutlaka okuyun, sonra gidip diğer Ayşe Erbulak kitaplarına koşun..."

Armağan Çağlayan

Wolfgang Schorlau'nun siyasi polisiye serisinin sekizinci kitabı olan *Koruyan El*, İletişim Yayınları tarafından 2017 yılında basılmıştı. Alman Polis Teşkilatı'ndan emekli olan ve özel dedektiflik yapmaya başlayan Georg Dengler'in maceralarını anlatan serinin devamı olan kitap Almanya'da ve dünyada ciddi tartışmalara neden oldu.

Wolfgang Schorlau siyasi polisiye türünde kitapları ile tanınıyor ve kitaplarında yaşanmış olayları ele alıyor. Yazar **Münih Komplosu** ile başlayan Neonazi suçlarında devletin desteğini ortaya koyma çabasına bu kitabıyla da devam ediyor.

Koruyan El, Almanya'da aşırı sağın yükselmesinde ve yükselen bu aşırı sağcı hareketin işlediği suçlarda Alman devletinin iş birliğini ortaya koyuyor. Yazar, 2000-2011 yılları arasında Almanya'da öldürülen biri Yunan sekizi Türkiyeli dokuz göçmen cinayeti, ardından öldürülen polis ve son olarak da 2011 yılında bir banka soygunu gerçekleştirdikleri iddia edilen üç kişilik **Nasyonal Sosyalist Yeraltı** örgütü soruşturmasını mercek altına alıyor.

Alman basını ve devleti yukarıda saydığım tüm eylemleri, üç kişilik olduğunu iddia ettikleri örgüte yıkıp dosyayı kapattılar. Yazarın kahramanı özel dedektif Dengler, bu kitapta kendisine gelen bir telefon ile kapanan dosyanın peşine düşüyor.

Yazar kitapta, klasik siyasi polisiye kitaplarından farklı olarak gerçek dosyadan birçok belgeye yer vermiş. Schorlau bunun nedenini şöyle ifade ediyor:

"Bu romanda, bundan öncekilerden çok daha fazla gerçek belge ve doküman kullandım. Ve bu defaki vaka o kadar el yakıcı ve o kadar gerçektir ki bu belgeler romanın bir parçası haline geldiler. Bu şekilde okurlarımı, bölüm bölüm okuması oldukça zor bir kitapla karşı karşıya bırakmayı göze aldığımı biliyorum; ama kanaatim odur ki buna değer. Çünkü bu vakada bahis konusu olan iyi bir hikâye değil; bu defa mesele hakikati aramak."

Yazar her ne kadar soruşturma dosyasındaki boşlukları kendi kurgusuyla doldurduğunu vurgulasa da birkaç nokta son derece net olarak ortada:

- 1) Alman Devleti'nin, gizli servisin ve CIA'nın, Almanya'daki aşırı sağa verdiği destekle birlikte sağladığı finansman
- 2) Yine bu kurumların Neonazi suçlarını örtmeye dönük çabaları.

Schorlau, tam da bu sebeplerden ötürü kitabın yayımlanmasının ardından birçok üniversite profesöründen ve eleştirmenden kitabı hakkında sert eleştiriler almış. Eleştirmenlerin çoğu yazarın bir komplo teorisi ürettiğini iddia ederken, kitabında resmî kurumları suçladığını, aşırı sağın güçlenmesini önemsizleştirdiğini; bu tavrıyla da aşırı sağı ıskalayarak, güçlenmesine zemin hazırladığını iddia ettiler.

Tüm bu eleştiriler elbette ki tek bir şeye hizmet ediyordu: Aşırı sağın yükselişinin ardında resmî kurumlar olduğu gerçeğini örtbas etmek ve aşırı sağın devlet ile iş birliğini reddetmek.

Oysaki Alman devletinin ve polisinin aşırı sağ ile iş birliği yıllardır net bir şekilde ortada. Belirtmek gerekir ki bu destek sadece o dönem iktidardaki Alman Hristiyan Demokrat Birliği (CSU) tarafından değil; Sosyal Demokrat Parti (SPD), Sol Parti ve Yeşiller için de geçerli.

Örneğin NSU örgütü soruşturma komisyonunda yer alan Sol Parti üyesi Petra Pau, soruşturma boyunca istihbarat kurumları ile aşırı sağcı terörist grubun cinayetleri arasındaki bağlantı hakkında tek bir söz etmemişti. Humboldt Üniversitesi'nin SPD'li rektörü "Hitler kötü biri değildi," diyen Profesör Jörg Baberowski'yi açıkça savundu. SPD, Sol Parti ve Yeşiller iktidarda oldukları her yerde aşırı sağa karşı olduklarını iddia etmelerine rağmen, aşırı sağcı parti Almanya için Alternatif (AfD)'in sığınmacılara ve göçmenlere karşı olan sert politikasını benimsemiş durumda. Onlar bu sayede aşırı sağ politikaların tüm toplum kademelerinde yerleşmesinin öncülüğünü yapıyorlar.

Her ne kadar kitabın konusu Almanya'da yükselen aşırı sağ ve onun devlet kurumlarıyla olan ilişkileri olsa da, aşırı sağın yükselişi olgusu sadece Almanya'ya özgü değil. Fransa, İtalya, Hollanda, Avusturya ilk akla gelen ülkeler olurken; İsveç, Sırbistan, Polonya ve Macaristan gibi ülkelerde de aşırı sağcı partilerin yükselişi söz konusu.

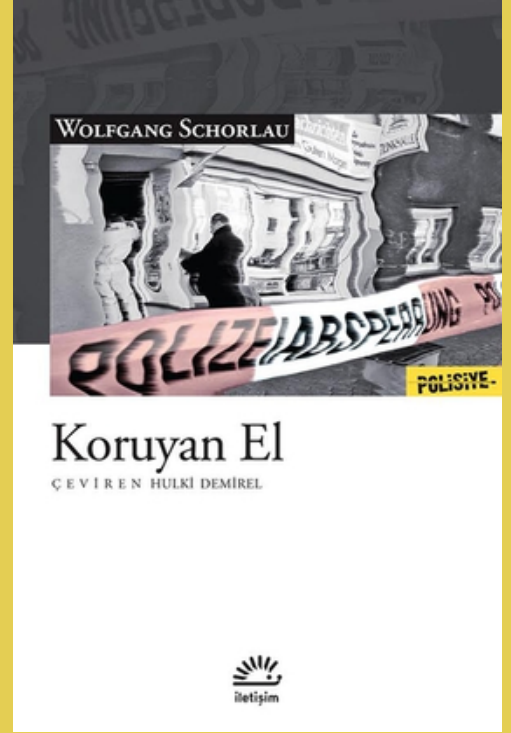
Koruyan El'i okurken aklıma ilk gelen sorulardan biri **"Schorlau, Türkiye'de yaşasaydı neleri yazardı?"** oldu. Hrant Dink Cinayeti, Orhan Pamuk'a saldırı, iktidarın hedef gösterdiği gazetecilerin yaşadıkları ve 1990'ların başından itibaren işlenen birçok faili meçhul cinayet... Belki de Schorlau'nun araştırmacı yöntemi ülkemiz polisiye yazarları tarafından da incelenmeli ve denenmeli. Ne yazık ki bu topraklarda devlet, polis, aşırı sağcı mafya arasında iş birliği içerisinde işlenen suçlar konusunda oldukça zengin.

Göçmen işçiler ve aşırı sağ politikalar konusunda da sicilimiz her geçen gün kabarmakta. Egemen sınıf derinleşen ekonomik krizle birlikte tek koro halinde göçmen işçilere ve sığınmacılara saldırıyor. Kayseri'de Suriyeli bir erkeğin bir çocuğu istismar ettiği iddiası üzerine bir araya gelen bir grup tarafından, sığınmacılara ait ev, işyerleri ve araçlar yakıldı. 2 Temmuz günü Antalya'da 17 yaşındaki göçmen işçi bıçaklanarak öldürüldü. 2 işçi de ağır yaralandı. Ayrıca bu saldırılar Hatay, Bursa, Kilis, Konya, Şanlıurfa, Adana, Gaziantep, İzmir ve İstanbul'a yayıldı.

Basın ve medya bu şehirlerde yapılan saldırılara neredeyse hiç yer vermezken Kayseri'de yaşananlar ısrarla tekrar tekrar insanların gözüne sokuldu. Tüm bu olaylar neticesinde sadece 28 kişinin tutuklanması hükümetin sığınmacı karşıtı saldırganlığa nasıl destek verdiğini açık bir şekilde ortaya koyuyor.

Bu suç ortaklığı sadece hükümet ile de sınırlı değil. Cumhuriyet Halk Partisi başta olmak üzere tüm burjuva muhalefet partileri sığınmacı karşıtı açıklamalarıyla sürekli sığınmacıları hedef göstermeye devam ediyorlar.

Sadece bu gerçekler bile benzer yöntemlerle siyasi polisiye alanının Türkiye'de ne kadar zengin bir kaynağı olduğunu gözler önüne seriyor. Umarım ülkemiz polisiye yazarları da bu konuları ele alırlar ve gelecek kuşaklara önemli bir miras bırakırlar. Bu tavrın Türkiye'de siyasi polisiyenin gelişmesi için oldukça önemli olduğunu düşünüyorum.

Aslında bu kitaba şöyle bir uyarı notu ilâştirilmesi gerekir:
'Dikkat, devlete olan güveninizi sarsabilir!'
Abendzeitung (Münih)

Hayvan Gibi Şiyapıyorsunuz: Nocturnal Animals

"Katil kim" temalı suç hikâyelerini asla sadece katili öğrenme merakıyla izlemem. Katilin kim olduğu ikinci plandadır. Birinci planda katilin kim olabileceğine giden yolu izlemek; hatta katilin kimliğini filmin sonuna kalmadan öğrenip, bu suça giden yolu izlemek bir dizi ya da filmle daha sağlam bağ kurmamı sağlar. Daha fazla keyif alırım izlediğim hikâyeden.

O yüzden izleyeceğim her suç yapımı "katil kim" çerçevesinde olmak zorunda değildir.

Nocturnal Animals da katilin kim olduğunu başından beri bildiğimiz bir "suç gerilimi." Hem suç, hem de gerilim türlerini bir arada barındıran bu kadar lezzetli çok az iş izledim. Başroldeki Jake Gyllenhaal, en sevdiğim filmler arasında ilk sıralarda yer alan "Donnie Darko" sebebiyle sınırsız kredisi bulunan bir oyuncu. Onun oynadığını görünce, hemen eşimle birlikte filmi izlemeye koyulduk.

2016 yapımı film, 1993 yılında Austin Wright tarafından yazılan "Tony and Susan" romanından uyarlanmış. Filmin yazar ve yönetmen koltuğunda Tom Ford oturuyor. Filmde Jake Gyllenhaal'a Amy Adams, Michael Shannon ve Aaron Tylor-Johnson gibi isimler eşlik ediyor. Ayrıca bu film, performansıyla Michael Shannon'a En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu dalında Oscar adaylığı kazandırmış.

Film, sanat galerisi sahibi Susan'ın, eski eşi Edward'dan aldığı bir mektupla başlıyor. İçinde Edward'ın yazdığı yeni romanına ait bir taslak barındıran mektup, Susan'ı Tony Hasting adlı bir adamın karanlık dünyasına çekiyor. Çarpıcı bir başlangıca sahip bu roman, Susan'ı bir anda Tony'nin hikâyesine bağlıyor.

Film buradan sonra iki katman biçiminde paralel olarak ilerliyor. Bir katmanda Susan'ın dünyasını izliyor, diğer katmanda -yani Susan kitabı okumaya koyulduğu anlarda- Tony Hasting'in hikâyesine dahil oluyoruz.

Tony, eşi ve çocuğu ile bir tatil yolculuğu yaparken, yolda filme de adını veren bazı "bıçkın" delikanlılar tarafından tacize uğruyor ve bu tacizin sonunda Tony'nin eşi ve kızı bu bıçkınlar tarafından kaçırılıyor. Tony eşi ve çocuğunu bulabilmek için bu kuş uçmaz kervan geçmez yerden kurtulup sabahın olmasını beklemeye karar veriyor, fakat gün ışıdığına hiç beklemediği bir manzara ile karşılaşılıyor.

İlk kez izlediğim yönetmen Tom Ford'un (evet evet, moda tasarımcısı olan Tom Ford) enteresan bir tarzı var. Ben zaman zaman David Lynch tadı aldım; hatta Lynch'e birkaç gönderme de yakaladım. Zaten filmi de "Anlaşılabılır bir David Lynch filmi" olarak tanımladım bittiğinde. Yönetmenin bu filminden önce çektiği bir de "A Single Man" adındaki film varmış. Henüz izlemesem de onun da çokça beğenildiğine dair yorumlara rastladım.

Filme dönelim.

Susan ile Tony'nin paralel ilerleyen hikâyesi, bir yandan da Susan ile eski eşi Edward'ın bu paralellığa dahil olmasıyla daha ilginç bir hal alıyor. Çünkü bu roman bir nevi Edward'ın eski eşi Susan ile yüzleşmesi niteliğinde. Susan'ın belki de evliliklerini bitiren yıkıcı 'yazarlık' eleştirilerine Edward'ın cevabı.

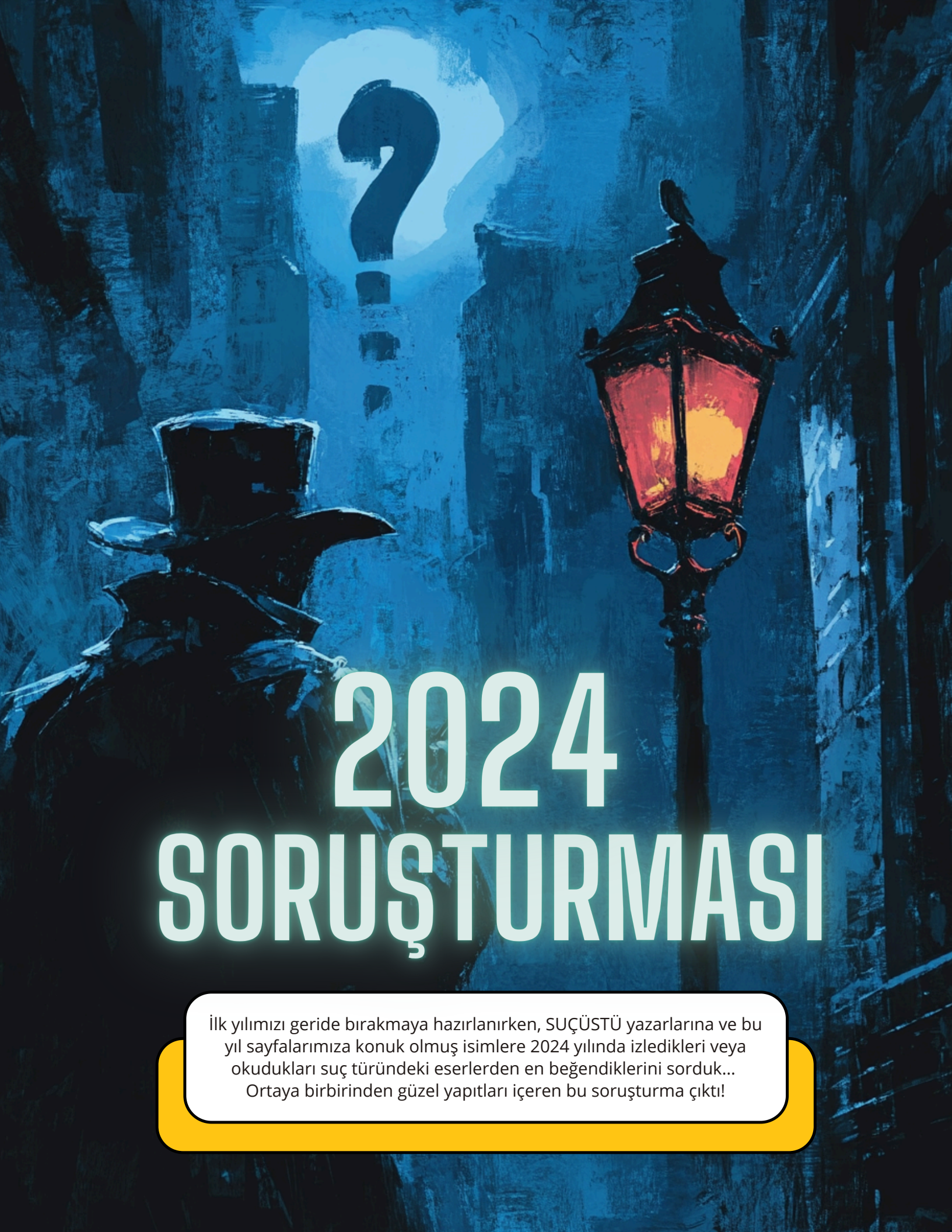

Görsel: Amazon

Bunun farkına varan Susan okuduğu hikâyeye daha da bağlanıyor ve bu süreçte Edward'ın yaşadıklarından da etkilenmeye başlıyor. (Bu arada filmde hem romandaki Tony'yi hem de eski eş Edward'ı aynı kişi canlandırıyor.) Ve roman sona erdiğinde Susan, eski eşi Edward'dan bir görüşme talebi alıyor. Bu görüşme için büyük heyecan duyduğunu gördüğümüz Susan, randevu noktasına gittiğinde aslında romanın son sayfasının kendisi olduğunu fark ediyor.

Nocturnal Animals, karanlık, şiddet ve intikam dolu bir suç gerilimi. Üstelik filme ulaşmak ülkemizde de oldukça kolay. Prime Video ve Netflix aboneliğiniz varsa bu platformlardan, yoksa da Apple TV'den kiralama ya da satın alma yoluyla izlenebiliyor. Çarpıcı girişinden itibaren sizi ekrana kilitleyen bu gerilim filmi, katil bulmaca oyununu bir kenara bırakıp; suç, adalet ve intikam kavramlarına odaklanan, etkili oyunculuklarıyla keyifli ve yönetmenliğiyle seyir zevki yüksek bir yapım. 116 dakikanızı ayıracak bir arayış içindeyseniz 7.5'lik iddialı IMDB (eğer sizin için önemliyse) puanını da göz önüne alarak, ayıracağınız bu süreye değeceğini düşünüyorum.

Şimdiden iyi seyirler!

2024 SORUŞTURMASI

İlk yılımızı geride bırakmaya hazırlanırken, SUÇÜSTÜ yazarlarına ve bu yıl sayfalarımıza konuk olmuş isimlere 2024 yılında izledikleri veya okudukları suç türündeki eserlerden en beğendiklerini sorduk...
Ortaya birbirinden güzel yapıtları içeren bu soruşturma çıktı!

Ahmet Ziya Yeldırım

Alice Feeney'nin "**Ne Yaptığını Biliyorum**" romanı, Blackwood kasabasındaki cinayetleri çözmeye çalışırken kendinizi adeta karmaşık bir dedektif oyununun içinde bulacağınız bir psikolojik gerilim. Anna Andrews ve Jack Harper'ın perspektiflerinden anlatılan hikâye, gerçeğin çok yönlü doğasını keşfetmenizi sağlarken; sizi sürekli yeni teoriler üretmeye zorluyor. Feeney'nin ustaca kurguladığı plot twistleri ve gerilim dolu atmosfer, son sayfaya kadar sizi tahminlerinizde yanıltmayı başarıyor. Kitabı bitirdiğinizde yaşayacağınız "Ne oldu şimdi?" hissi, iyi kurgulanmış bir oyunun finalini andırıyor.

Alper Kaya

1988 yapımı **Spoortloos (İz Bırakmadan)** filmi bu yıl izlediğim en iyi suç filmiydi. Bunca yıl nasıl olup da iskaladığıma üzüldüm. Sıradan detayların, akıl almaz bir suça giden yolu şekillendiren birer tuğlaya dönüşmesine şahitlik etmek tüyler ürperticiydi.

Aras Gençtürk

Sene içerisinde bir denememde de adını geçirmiştım: **Taş Kâğıt Makas**.

Alice Feeney gerçekten usta işi bir eser ortaya çıkarmış. Çok iyi gerilim, çok iyi ters köşe ve harika bir edebiyat!

Aysu Şahle

2024 yılında okuduğum **Geçmiş Günahların Bedeli** beni çok etkiledi. Psikoloji eğitimi alan Cumhur, çok âşık olmasına rağmen sevdiği kadındaki psikolojik aksaklıkları anlayıp ondan vazgeçebildi. Duygularını bir kenara bırakıp mantığı ile davrandı. Ve ömrü boyunca pişman oldu. Acaba duyguları ile hareket etse nasıl bir hayatı olurdu?

Bilgülay Hakkı Durna

Son iki kitabını 2024 yılında elimden bırakmadan okuduğum Volker Kutscher'in siyasi polisiye romanları tavsiye edilesi bir seri. Okurken romanların dönemi ile ülkemizin bugünü arasında, özellikle de toplumsal yapıda yaşanan değişikliklere dair çok fazla paralellik görüyorsunuz. Politik yapıların, insanların aymazlığına dair de... "Meşhur" **Berlin Babylon** televizyon dizisinin de (ben seyretnemedim ama) seriden uyarlandığını paylaşıyorum.

Bienjamin Tan

A Haunting In Venice, 2023 yılında vizyona girse de 2024'te izlemeye fırsat bulduğum güzel bir polisiye-gizem-doğaüstü-gerilim filmiydi. Mösyö Poirot'nun dehası, doğaüstü ile soslanmış bir gizemi yine düzen tutkusu ve analitik düşünme yetisi ile çözmeyi başarıyor. Filmin gizemli atmosferi de ayrı bir tat...

Ceyda Kiremitçi Iasileva

Bu yıl okuduğum eserler arasında beni en çok etkileyen ve heyecanlandıran, Keikiçi Osaka'nın **Ginza Hayaleti ve Diğer Gizemli Öyküleri** adlı kitabı oldu. Kitabın tekrar okuyacaklarım rafımda daimî bir yer kapmasında belki Japon edebiyatının alıştığımız kalıplardan farklı oluşunun etkisi de vardır; ama en çarpıcı tarafı polisiye kurgularının arasına sızmış mistik esintiler galiba. Yazarın anlatımı, zekâsı ve tabii ki kendine haslığı daha önce neden karşılaşmadık dedirtti. "Bunu daha önce okumuştum ya da izlemiştim," hissine kapıldığım bir dönemde imdadıma yetişen bu yazarla henüz tanışmadıysanız hem kendinize hem ona bir şans vermenizi tavsiye ediyorum.

Ercan Akbay

Benim en sevdiğim DA Harry Bosch romanlarından **Betondaki Sarışın (The Concrete Blonde)** ve **Kemikler Şehri (City of Bones)** uyarlamaları çok güzel, izleyenleri ekrana sabitliyor desem yeridir. Kaliteli, uzun soluklu ve klasik bir polisiye dizi arayanlar için iyi bir seçim olan Bosch'un her sezonu serideki farklı bir romandan uyarlanmış. Polisiye meraklılarına hararetle tavsiye ederim, iyi seyirler dilerim.

Evliya Çelebi

Bu yıl izlediğim mini dizi "**Mare of Easttown**" Twin Peaks, Broadchurch, The Killing gibi yapımlardan aldığı bayrağı başarıyla taşıyor. Son ana kadar merak ve gerilim unsurunu üst seviyede tutan 7 bölümlük dizi; başta Kate Winslet olmak üzere etkili oyunculuklarla da sahici bir hikâye izletiyor. Dramatik yapıyla etkilerken, çarpıcı finali ile tahmin edilemeyecek bir kapanış yapıyor! Bir solukta keyifle izleyip bitirilebilir bir yapım.

Gizem Şimşek Kağı

Bu sene gösterime giren filmler arasından **Turbo** uzak ara en beğendiğim film oldu. İlk sahnesinden itibaren gerilmeye başlamanız konusunda garanti veren, toksik erkeklik imajından nefret eden, benim gibi izleyicilerin dahi başını döndürebilecek nitelikte kaliteli bir gerilim ve suç filmiydi.

Günay Gafer

Büyük usta Stephen King **Holly**'de de okuruyla adeta sohbet ediyor. Bu kez Dedektif Holly Gibney ile beraber karantinalı, maskeli Covid-19 günlerine dönüyor; kaçırılan insancıkların hikâyelerini dinliyor, onları kaçıran ihtiyar canilerin peşine düşüyoruz. Zaman nasıl geçiyor, fırtına ne zaman dinliyor, gün ne ara doğuyor anlamıyoruz. Hikâye bittiğinde sohbetin güzelliğinden mi sobadan mı kaynaklandığını anlamadığımız bir sıcaklık, ruhumuzu okşamaya devam ediyor.

Hüseyin Hüseyin Meriş

Suç türünde bir yapım olmasa da bir eserin, dünyanın, evrenin yaratıcısına karşı işlenmiş bir suç olduğu için **Rings of Power**.

Melih Günaydın

Yönetmenliğini ve senaristliğini M. Night Shyamalan'ın üstlendiği **Trap**, sosyal medya ve günümüz popüler kültürüne yaptığı göndermelerle güzel bir deneyim sundu. Aynı zamanda parlak bir fikrin yeterli olmadığını da gösterdi. Mantık hatalarına rağmen beni bu yıl etkileyen sinema filmlerinin başında yer aldı.

Murat S. Dural

"Platform" ikinci filmiyle kaldığı yerden kafaları ısıtmaya, düşüncelerimizi zora sokmaya devam etti. Fiili suçun insani inşası, medenileşme sürecinde cezanın kurgulanması ve yetersizliği üzerine hem tarihi hem de bugünden yarına uzayan bir yol haritası sunarken suçun öz doğası adına geliştirilmeye devam eden kanun & hukuk sistemini, hayatta kalmayı, bunun için neleri göze alabileceğimizi ve böyle yaşamak isteyip istememek arasındaki gidip gelişleri, faniliğimizi ve karanlıktaki adalet arayışımızı sorgulatmayı başardı.

H. Bengise Güneşden

Speak No Evil filmi bu sene izlediğim gerilim türündeki en iyi eserd. Özellikle James McAvoy'un etkileyici performansı muhteşemdi. Filmin rahatsız edici atmosferi ve ev sahiplerinin gerçek niyetlerinin yavaş yavaş ortaya çıkması, beni sürekli diken üstünde tuttu. İnsan davranışlarını aşırı zor koşullar altındaki durumu yansıtmayı, sıradan etkileşimlerin sinsi nasıl korkutucu bir hale dönüştüğünü anlatması ürpermeme ve düşünmeme sebep oldu; bu da filmi unutulmaz bir deneyime dönüştürdü.

Selin Bak

2024'te de sorsan, 2154'te de sorsan benim için zirve değişmez. En sevdiğim suç filmi deyince halen yerini alabilen olmamıştır. "**Çin Mahallesi**" (orijinal adıyla "**Chinatown**"), 1974 yapımı bir neo-noir film. Roman Polanski'nin yönettiği, Jack Nicholson ve Faye Dunaway gibi ünlü oyuncuların rol aldığı filmde, karmaşık bir cinayet soruşturması ve Los Angeles'taki su kaynakları üzerindeki yolsuzluklar yer alıyor.

Ufuk Tekin

Baby Reindeer etkileyici, sarsıcı, rahatsız edici bir dizi. Beni de bu yönleri çekti. Sanat eserinden zihnimizi esnetmesini, hayatın içinde doğrunun ve yanlışın matematiksel kesinlikle belirlenemeyeceğini; hatta uygun şartlar gerçekleşirse doğrunun ve yanlışın iç içe geçebileceğini göstermesini beklerim. **Baby Reindeer** bunları sağlayan, güzel bir yapıt olmuş.

Sanem Gonzalez

Bu sene izlediğim ve en çok sevdiğim dizi Patricia Highsmith'in romanından yeniden uyarlanan **Ripley** dizisi oldu. Andrew Scott'ın oyunculuğuna diyecek yok. Ayrıca 1999 yapımındaki canlı renk paletine tezat olarak siyah beyaz çekilen dizide özellikle yüzlerdeki derin gölgeler hikâyeyi daha da dramatikleştiriyordu...

Trae Crime Mehmet Ciden Gemi

2024 suç seçkisi için, kendi alanımıza en uygun olanı seçtik ve gerçek suç hikâyelerine bir göz attık. Dikkatimizi, bu yıl Güney Afrika'da LGBTIQ+ bireylere yönelik ölümcül saldırılarda görülen yıkıcı artış çekti. Az buz değil: 2024 yılında en az sekiz cinayet daha rapor edildi. Cumhurbaşkanı Cyril Ramaphosa, Mayıs 2024'te Nefret Suçları ve Nefret Söyleminin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadele Yasası'nı imzaladı. Aktivistler bu yasanın önyargı ve nefret saikli suçların önlenmesine yardımcı olacağını umuyor ancak yasa hükümlerinin anlamlı bir etkisi olup olmadığı belirsizliğini koruyor. Bakalım 2025'te bizi ve bütün dünyayı ne bekliyor?

Yonca Çankaya

Venedik'te Cinayet sayesinde uzun zaman sonra ilk kez bir filmde cinayetin işlendiği andan itibaren herkesin şüpheli olabildiği bir hikyeye tanıklık ettim. Filmin sonuna kadar şüphemin hiç dinmediği nadir filmlerden. Elbette bir Agatha Christie kitabından esinlenilmiş olmasından dolayı bu gerilime tanıklık ettiğimizi de söyleyebiliriz. Kenneth Branagh - Hercule Poirot rolünde oldukça başarılı bir iş çıkarmış.

1950'lerin İngiltere'sinde, emekli bir dedektif olarak oturma odanızdan komşularınızı gözetlemeye ne dersiniz? Üstelik bu sefer meraklı teyze rolünde değil, kayıp bir çocuğu bulmak için... White Paper Games'in son oyunu Dahlia View, bizi tam da böyle bir senaryonun içine atıyor. Alfred Hitchcock'un "Arka Pencere" filminden ilham alan bu gerilim dolu gözlem oyunu, sizi emekli dedektif Robert Conway'in tekerlekli sandalyesine oturtuyor ve size "Hadi bakalım, şu perdelerin arkasında neler dönüyor bir bak!" diyor.

Tekerlekli Sandalyede Bir Dedektif: Kısıtlamalar Nasıl Avantaja Dönüşür?

Öncelikle şunu belirtmeliyim: Eğer hızlı tempolu, aksiyon dolu bir dedektif oyunu arıyorsanız, yanlış adrese geldiniz. Dahlia View, daha çok bir İngiliz çay partisi gibi: Yavaş ama lezzetli. Oyun, 8 yaşındaki Charlotte May'in ortadan kaybolmasıyla başlıyor ve siz, Robert Conway olarak bu gizemi çözmeye çalışıyorsunuz. Ama unutmayın, emeklisiniz ve tekerlekli sandalyedesiniz. Yani Sherlock Holmes gibi ortalıkta koşturup atlayıp zıplayamayacaksınız. Bunun yerine, apartman pencerenizden komşularınızı izleyecek, ipuçları toplayacak ve yavaş yavaş olayın gizemini çözeceksiniz.

1950'lerin İngiltere'si: Bir Fincan Çay, Bir Tutam Cinayet

Oyunun en güçlü yanı, atmosferi. 1950'lerin İngiltere'sini o kadar güzel yansıtıyor ki, neredeyse elinizde bir fincan çay, dizinizde de bir tabak kurabiye olduğunu hayal edebiliyorsunuz. Dahlia View apartmanı ve çevresi, dönemin ruhunu mükemmel bir şekilde yansıtıyor. Eski radyolar, vintage mobilyalar, duvarlardaki çatlaklar... Her detay özenle işlenmiş. Hatta bazen kendinizi bir zaman yolculuğu yapmış gibi hissedebilirsiniz. Yalnız dikkat edin, fazla nostalji yapıp asıl görevi unutmayın!

Oynanış açısından Dahlia View, klasik bir point-and-click macera oyunundan çok da farklı değil. Ancak, tekerlekli sandalyede olmanın getirdiği kısıtlamalar, oyuna ilginç bir boyut katıyor. Örneğin, bazı yerlere ulaşmak için yardım istemeniz gerekiyor. Bu, başta sinir bozucu gibi görünse de aslında oyunun atmosferine katkıda bulunuyor ve sizi daha çok düşünmeye, çevrenizi daha dikkatli gözlemlemeye itiyor.

Komşunu Gözetle: Ahlaki İkilemler ve Dedektiflik Sanatı

Gelelim oyunun en keyifli kısmına: Komşuları gözetleme! Evet, kulağa biraz tuhaf geliyor ama inanın bana, bir süre sonra kendinizi Rear Window'daki James Stewart gibi hissedeceksiniz. Dürbününüzle komşularınızı izlerken, onların günlük rutinlerini, alışkanlıklarını ve tabii ki şüpheli davranışlarını gözlemliyorsunuz. Bu bölümler, oyunun en eğlenceli ve gerilim dolu anlarını oluşturuyor. Acaba şu adam neden gece yarısı evden çıkıyor? Ya da şu kadın neden sürekli perdeleri kapalı tutuyor? Her komşu potansiyel bir şüpheli ve siz de bir dedektif olarak hepsini mercek altına alıyorsunuz.

Görsel: Epic Games

Yavaş Ama Emin Adımlarla: Sabır Gerektiren Bir Gizem Yolculuğu

Ancak, bu noktada bir uyarı yapmam gerek: Eğer hızlı sonuçlar almayı seven sabırsız bir oyuncuysanız, Dahlia View sizi biraz zorlayabilir. Oyun, oldukça yavaş bir tempoda ilerliyor ve bazen kendinizi "Hadi ama, bir şeyler olsun artık!" derken bulabilirsiniz. Ama sabredin, çünkü oyun sizi yavaş yavaş gizeminin içine çekiyor ve sonunda tüm parçaları birleştirdiğinizde, ortaya çıkan tablonun heyecanı paha biçilemez oluyor.

Bulmacalar ve Beyin Jimnastiği: Ne Kadar Zor, Ne Kadar Kolay?

Bulmacalar konusunda Dahlia View, çok zorlayıcı değil. Çoğu bulmaca, mantık yürütme ve dikkatli gözlem üzerine kurulu. Ancak bazı bulmacaların çözümü biraz zorlama gelebilir. Örneğin, bir noktada bir şifreyi çözmek için tüm apartmanı alt üst etmeniz gerekiyor. Bu tür anlar, oyunun gerçekçiliğini biraz zedeliyor. Ama sonuçta bu bir oyun ve biraz hayal gücü her zaman iyidir, değil mi?

Ses ve Müzik: Caz Eşliğinde Cinayet Soruşturması

Oyunun ses tasarımı ve müzikleri de atmosfere büyük katkı sağlıyor. 1950'lerin caz müzikleri, gerilimli anlarda yükselen gerilim müzikleri ve günlük yaşamın seslerinin harmanı, sizi tamamen oyunun dünyasına çekiyor. Karakterlerin seslendirmeleri de genel olarak başarılı. Özellikle Robert Conway'in sesi, yaşlı ve yorgun ama hâlâ keskin zekasını koruyan bir dedektifi mükemmel bir şekilde yansıtıyor.

Teknik Aksaklıklar: Dans Eden Çantalar ve Şaşkın Kameralar

Ancak her gül bahçesinin dikenleri olduğu gibi, Dahlia View'in de bazı kusurları var. Oyunun en büyük sorunu, teknik problemler. Özellikle konsol versiyonlarında, kamera açıları bazen sıkıntı yaratabiliyor. Tekerlekli sandalyede hareket ederken kamera bazen tuhaf açılara sapıyor ve nereye gittiğinizi göremiyorsunuz. Bu, özellikle dar alanlarda oldukça sinir bozucu olabiliyor. Ayrıca oyundaki bazı nesnelerin fizik motoruyla yaşadığı sıkıntılar, zaman zaman komik görüntülere yol açıyor. Mesela, Robert'in kucağındaki çantanın bazen adeta dans etmeye başladığını görebilirsiniz!

Bir diğer eleştiri noktası da oyunun lineer yapısı. Her ne kadar farklı şüphelileri araştırıyor olsanız da sonunda oyun sizi belirli bir yöne doğru itiyor. Yani, Agatha Christie'nin Hercule Poirot'su gibi kendi çıkarımlarınızla katili bulma şansınız yok. Bu, bazı oyuncular için hayal kırıklığı yaratabilir.

Görsel: STEAM

Son Söz: Çayınızı Demleyin, Perdeleri Aralayın

Peki, Dahlia View oynamaya değer mi? Eğer yavaş tempolu, atmosferik ve gizem dolu bir deneyim arıyorsanız, kesinlikle evet. Bu oyun, sizi 1950'lerin İngiltere'sine götürüp, sizi bir apartman dairesine hapsediyor ve "Hadi bakalım, bu gizemi çöz!" diyor. Sabırlı oyuncular için bu, oldukça tatmin edici bir deneyim olabilir. Ancak, hızlı tempolu aksiyon veya karmaşık dedektiflik oyunları seviyorsanız, Dahlia View size biraz sönük gelebilir.

Sonuç olarak, Dahlia View, kusurları olan ama atmosferi ve hikâyesiyle sizi içine çekmeyi başaran bir oyun. Belki süper kahraman dedektifler gibi ortalıkta koşturamıyorsunuz, ama bir fincan çay eşliğinde komşularınızı gözetlemek ve gizemi çözmeye çalışmak da bir o kadar keyifli. Kim bilir, belki de bu oyundan sonra kendi mahallenize farklı bir gözle bakmaya başlarsınız. Yalnız, fazla paranoyak olmayın ve komşularınızı rahatsız edecek kadar dikkatli bakmayın. Sonuçta, gerçek hayatta Robert Conway değilsiniz ve evinize polis gelmesini istemezsiniz, değil mi?

Ve son bir not: Oyunu bitirdikten sonra, gerçek hayatta komşularınızı gözetleme dürtünüze engel olamıyorsanız, lütfen bir uzmana danışın. Dahlia View sadece bir oyun, gerçek hayatta komşularınızı rahatsız etmeyin!

Görsel: STEAM

Çeviren: Baniyamin Tan

Westmoreland şehri hakkında bir şeyler biliyorsanız, Merton Sheppard'ın başlıca pazar kasabasını da bilirsiniz ve Merton Sheppard'ı biliyorsanız, o kasabada devasa Belediye Binası dışında tek bir önemli bina olduğunu da bilirsiniz ve o bina da Westmoreland Union Bank'tır -çevredeki her zengin kodaman tarafından desteklenen ve en üst düzeyden en alt düzeye kadar herkes tarafından himaye edilen özel bir şirket.

Herhangi biri size bu binayı gösterecektir, çünkü birincisi binanın dış görünüşü heybetlidir, ikincisi de bütün ilçe'deki herkes parasını Bay Naylor-Brent'e getirmekte ve onunla dilediğini yapmaktadır. Çünkü Bay Naylor-Brent buranın yöneticisidir ve dürüstlüğü, doğruluğu ve katı adalet anlayışıyla tanınmasının yanı sıra, Merton Sheppard'ın yoksul sakinlerine, hem sosyal hem de mali nitelikteki tüm sorunlarında bir baba gibi davranır.

Eylül ayının sonlarına doğru büyük soygun gerçekleşti ve o ayın sonunda güneşli bir öğleden sonra Bay Naylor-Brent, bankadaki güzel döşenmiş odasının dar sınırlarında gözle görülür bir şekilde rahatsızca dolaşıyordu. Birinin gelmesini beklediği, şöminenin rafında duran ve kaidesinde, paraları onun yönetimindeki ellerden başarıyla geçen on beş ya da daha fazla "minnettar müşterinin" adının yazılı olduğu gümüş bir levha bulunan mermer saate sık sık bakmasından anlaşıyordu.

Sonunda kapı, meşe panellerine ihtiyatlı bir vuruştan sonra açıldı ve yaşlı, eğilmiş ve neredeyse yıpranmış bir kâtip, Scotland Yard Başkomiseri Bay Maverick Narkom'un iri cüssesini içeri soktu, ardından ağır yapılı, donuk görümlü, lacivert giysili bir adam geldi.

Bay Naylor-Brent'in yakışıklı ve sert yüzü keskin bir rahatlama ifadesine büründü.

"Bay Narkom'un ta kendisi! Bu gerçekten de beklediğimden fazlası!" dedi elini uzatarak. "Birkaç yıl önce Londra'da bir kez karşılaşma şerefine nail olmuştuk. Belki unutmusunuzdur?"

Bay Narkom'un yumuşak yüzü takdir dolu bir gülümsemeyle buruştu.

"Hayır, unutmadım," diye memnuniyetle karşılık verdi, "gayet net hatırlıyorum. Mektubunuza bizzat cevap vermeye ve yanımda en iyi adamlarımdan birini getirmeye karar verdim -dostum ve meslektaşım, biliyorsunuz- Bay George Headland."

"Sizinle tanıştığım memnun oldum, efendim. İkiniz de otursanız hemen konuya girebiliriz. Şurada rahat bir sandalye var, Bay Headland."

Oturdular ve Bay Narkom boğazını temizleyerek her zamanki resmi üslubuyla söz aldı.

"Merkezden anladığım kadarıyla," dedi, "yeni kanalınızla ilgili ödemeler için Londra'dan son derece büyük miktarda banknot gönderilmiş. Öyle değil mi Bay Brent? Umarım mektubunuzda bahsettiğiniz sorunun bu parayla bir ilgisi yoktur."

Bay Naylor-Brent'in yüzü soldu ve sesi endişeliydi.

"Tanrım, efendim, ama var!" diye bağırdı. "Sorunun kendisi bu. Her bir banknot gitmiş. 200.000 sterlin gitmiş ama izi bile yok! Bu konuda ne yapacağımı Tanrı bilir, Bay Narkom, ama durum böyle. Her kuruşu gitti."

"Gitti!"

Bay Narkom kırmızı ipek bir mendil çıkarıp alnını şiddetle silerken -ki bu sinirsel heyecanın kesin bir işaretidir- Bay Headland yüksek sesle, "Şey, vay anasını!" diye bağırdı.

Bay Brent sert bir sesle, "Birileri kesinlikle asılacak," dedi. "Çünkü sadece banknotlar kaybolmakla kalmadı, aynı zamanda sahip olduğum en iyi gece bekçisini, iyi ve güvenilir bir adamı kaybettim."

Bay Headland merakla, "Onu kaybettiniz mi?" diye sordu. "Bununla tam olarak ne demek istiyorsunuz Bay Brent? Banknotlarla birlikte ortadan kayboldu mu?"

"Ne? Will Simmons mı? Dünyada inanmam! O öyle biri değil. Will Simmons'a güvenine ihanet etmesi için rüşvet teklif eden adam, bunun hesabını hayatıyla verir. Daha sadık bir hizmetkâr ya da daha iyi bir dost asla nefes almamıştır. Hayır, o öldü, Bay Headland, ve ben bunu henüz konuşmıyorum! Onu bu işe soktuğum için kendimi çok suçlu hissediyorum ama görüyorsunuz ki son zamanlarda düzenli olarak ufak tefek hırsızlık olayları yaşıyoruz; hesabı verilemeyen küçük meblağlar, en gizemli şekilde açılan kasalar ve soyulan paralar -neyse ki hiçbir zaman büyük meblağlar olmadı- kâtiplerin paltolarına bile dokunulmamıştı. Sürekli gözetim altında tuttum ama hepsi boşunaydı. Bu yüzden, doğal olarak sabah bu büyük mevduat elime geçtiğinde, geceleri özel önlemler alınması gerektiğine karar verdim ve zavallı yaşlı Simmons'ı bankanın bekçi köpeğiyle birlikte kasaya koydum. Bu onu son canlı görüşümdü! Kasılmalar içinde kıvrılırken bulundu ve doktor olay yerine ulaştığında ölmüştü; kasa açıldı ve bütün banknotlar gitmişti!"

"Gerçekten de kötü bir olay!" dedi Bay Headland başını sallayarak. "Ölüm nedeni hakkında bir fikriniz yok mu Bay Brent? Doktorun bulgusu neydi?"

Bay Naylor-Brent'in yüzü bulutlandı.

"İşin aslı bunu tam olarak bilmiyordu. Belli ki bir zehirlenme vakası olduğunu söyledi; ama daha fazlasını söyleyemedi ya da ne tür bir zehir kullanıldığını -eğer varsa- bulamadı."

"Hımmm. Anlıyorum. Peki, yerel polis ne dedi? Herhangi bir ipucu bulabildiler mi?"

Müdürün yüzü kızardı ve zoraki bir kahkaha attı.

"Aslına bakarsanız," diye cevap verdi, "yerel polis bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Scotland Yard'dan yardım isteyene kadar kaybı tamamen gizli tuttum."

"Bir sır, Bay Brent, hem de böyle bir kayıpla!" dedi Bay Narkom. "Bu kesinlikle izlenmesi alışılmadık bir yol. Bir banka bu kadar büyük miktarda para kaybettiğinde, hem de dünyanın en kolay el değiştiren emtiası olan banknotlarla ve buna ek olarak gizemli bir cinayet işlendiğinde, doğal olarak ilk yapılacak şeyin kanun adamlarını çağırmak olması beklenir, yani -bildiğim kadarıyla-"

Bay Brent üzüntüyle, "Benim bildiğimden daha fazlası!" diye cevap verdi. "Yine de hiç umut görüyor musunuz?"

"Pek sayılmaz. Ama eğer zararı telafi etmeye hazırsanız -ki bunun alternatifi yok gibi görünüyor- suçlunun kim olduğuna dair sizin de belli belirsiz bir fikriniz olması ve şüphelerinizin doğrulanmamasından endişe duyuyor olmanız akla yatkın geliyor."

Bay Headland -diğer adıyla Cleek- arkadaşına gözlerinde parlayan büyük bir hayranlıkla baktı. "Sonunda eski kafasını kullanmaya başladı!" diye düşündü Başkomiser'in keskin yüzünü izlerken. "Vay vay, nasıl olsa iyileşmek için hiçbir zaman geç değildir." Ve sonra yüksek sesle, "Tam olarak benim düşüncem, Bay Narkom. Belki Bay Brent kendi şüpheleri konusunda bizi aydınlatabilir, çünkü aklının bir yerlerinde bir şeyler sakladığından eminim."

"Tanrım, siz de olağandışı değilseniz, Bay Headland!" diye karşılık verdi beyefendi ağır bir iç çekişle. "Kesinlikle sadece kendi ruhumda saklı olduğunu düşündüğüm bir şeyi ortaya çıkardınız. Sessiz kalmamın nedeni de tam olarak bu; şüphelerimi dile getirseydim, suçlanan kişiyi kendi aptallığının bataklığına daha da sürükleyebilirdim. Örneğin; Patterson var, onu gördüğü yerde en ufak bir pişmanlık duymadan tutuklar."

"Patterson mı?" diye atıldı Cleek hızla. "Patterson, isim tanıdık geliyor. Yine de aynı kişi olduğunu sanmayın, yeterince yaygın bir isim. Savaşın ilk yılında bakırdan büyük paralar kazanmış, sonra da -kaba bir tabirle- 'pılıyı pırtıyı toplayıp' emekli olmuş bir şirket yöneticisi. Sanırım o adam değil mi?"

"Aynı adam!" diye karşılık verdi Bay Brent heyecanla. "Beş yıl kadar önce buraya geldi, Mount Morris Court'u satın aldı -bütün kasabayı gören güzel bir yer- ve son zamanlarda bizimkine muhalif bir banka işletmeye başladı, benim buradaki konumumu yıkmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Sanırım George'a olduğu kadar bana da kin besliyor. Genç aptal, kızını isteme küstahlığında bulundu ve dahası, onunla kaçtı ve evlendiler, bu da Patterson'ın ikimize olan nefretini neredeyse delicesine artırdı."

"Hımmm. Anlıyorum," dedi Cleek. "George kim?"

"Üvey oğlum, Bay Headland -ne yazık ki benim için- rahmetli karımın ilk evliliğinden olan oğlu. Üzülerken itiraf etmeliyim ki, annesinin ölümüne o sebep oldu. Çılgın yaşamıyla annesinin kalbini tam anlamıyla kırdı ve ben ona küçük bir harçlık vermekten çok memnundum -bu da mutsuz evliliğine yardımcı oldu- ve George Barrington'ın sonunu görmeyi umuyordum."

Cleek bir kaşını sorgulayan bir edayla kaldırdı.

"Mutsuz musunuz Bay Brent?" diye sordu. "Ama biraz önce sizden bunun bir aşk evliliği olduğunu sezinlemiştim." "Başlangıçta tamamen bir aşk meselesiydi, Bay Headland," diye cevap verdi müdür ciddi bir şekilde. "Ama bildiğiniz gibi, yoksulluk kapıdan içeri girdiğinde, aşk bazen pencereden dışarı uçar ve söylentilere göre, merhum Bayan Patterson, Bayan George Barrington olduğu günden asla pişmanlık duymuyor. George son bir iki haftadır buralarda takılıyor ve bir iki gün önce Rose and Anchor'ın barında yaşlı Simmons'la yeniden tanışmaya çalıştığını fark ettim."

Salı gecesi de bankanın etrafında dolaşırken görüldü. Artık neden bu işi başlatmak istemediğini biliyorsunuz; ihtiyar Patterson o genç zamparayı hapse attırmak için gökyüzünü bile yırtardı, üstelik bu arada benim kişiliğimi de lekelemiş olurdu.

"Bundan daha erken bir zamanda, banknotların yerine geçecek yeterli parayı özel yollarla toplamaya çalışmalıyım -ama yaşlı Simmons'ın ölümü elbette başka bir mesele. Cebimde bir kuruşum varken katil adaletle teslim edilmeli ve edilecektir."

Sesi aniden sert bir hıçkırığa dönüştü ve bir an için ellerini yüzüne kapadı. Sonra kendini duyularından arındırdı.

Bay Narkom uzun bir sessizlikten sonra, "Bu konuda hepimiz elimizden geleni yapacağız, Bay Brent," dedi. "Bu gerçekten de çok talihsiz bir trajedi, neredeyse ikili bir trajedi diyebiliriz, ama sanırım kendinizi bizim ellerimize güvenle teslim edebilirsiniz, değil mi Headland?"

Cleek başını eğdi, Bay Brent ise Başkomiser'in nazik hareketine takdir ederek gülümsedi.

"Güvenebileceğimi biliyorum," dedi içtenlikle. "İnanın bana Bay Narkom ve siz de Bay Headland, kendimi size bırakmaktan son derece memnunum. Ama benim de kuşkuvarım var, hem de çok güçlü kuşkuvar ve Patterson'ın bütün bu planı tasarladığına ve bana sessizce güldüğüne dair bahse girmekten çekinmem."

"Bu cesur bir iddia Bay Brent," dedi Cleek sessizce.

"Ama gerçekler onu işaret ediyor, Bay Headland. Simmons'ı iki kez rüşvetle benden uzaklaştırmaya çalıştı ve geçen yıl başkâtibim Calcott'a müşterilerimizin listesini kendisine vermesi için 5000 sterlin teklif etti."

"Oho!" dedi Cleek iki farklı tonda. "O türden biri mi? Vurgunculuk yaparak kazandığı servetle yetinmeyip başkalarını da mahvetmeye çalışıyor; sizin müşteri listenizi ele geçiremeyince de sahte hırsızlık oyununu deniyor ve bunun üzerine kumar oynuyor. Hmm! Genç Barrington sadece bir tesadüf olabilir, Bay Brent. Yerinizde olsam onun için fazla endişelenmezdim. Bay Narkom ve bana detayları en başından anlatır mısınız lütfen? Cinayet ne zaman fark edildi ve kim fark etti?"

Bay Naylor-Brent sandalyesinde arkasına yaslandı ve altın gözlüklerini parlatırken derin bir iç çekti.

"Böylesine trajik öneme sahip bir olay için, Bay Headland," dedi, "ayrıntılardan son derece yoksun. Saat altıda bankadan özel odama çekildiğimde, zavallı Simmons'ı kasanın başında nöbetçi olarak bıraktığımdan; saat dokuzda, genç Wilson'ı cesetle birlikte bırakan devriye müfettişi tarafından getirildiğimden başka anlatacak bir şey yok. Ondan sonra..."

Cleek susması için elini kaldırdı.

"Bir dakika," dedi. "Genç Wilson kim, Bay Brent ve neden müfettiş yerine o cesetle yalnız bırakıldı?"

"Wilson veznedarlardan biri, Bay Headland, iyi bir çocuk ama özel bir eğitimi yok. Görünüşe göre bankanın dış kapısını kilitlenmemiş olarak bulmuş ve devriye gezen polis memurunu çağırmış; şans eseri müfettiş de oraya gelmiş ve birlikte kasalara inmişler. Ama müfettişin neden onu benim için yukarı göndermek yerine genç Wilson'ı cesetle bıraktığına gelince, açıkçası şimdiye kadar bu konuyu hiç düşünmemiştim."

"Anlıyorum. Wilson'ın doğruca kasalara gitmiş olması garip bir şey. Önceden bir cinayet ya da soygun bekliyor muydu? Banknotların orada olduğundan haberi var mıydı, Bay Brent?"

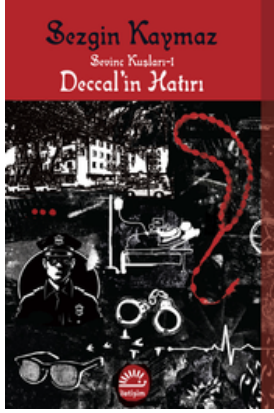
"Hayır. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kimsenin haberi yoktu, yani başkâtib, Bay Calcott, ben ve yaşlı Simmons'tan başka kimsenin. Banka meselelerinde bilirsiniz, böyle şeyler hakkında ne kadar az konuşulursa o kadar iyidir ve-"

Bay Narkom başını salladı.

"Çok akıllıca, gerçekten çok akıllıca!" dedi onaylayarak. "Para konularında çok dikkatli olunamaz ve eğer söylemem gerekirse, banka maaşları çok yüksek olmadığından, bazen cazibesi oldukça büyük olmalı. Benim de bankada birkaç yeğenim var-"

-Devam Edecek-

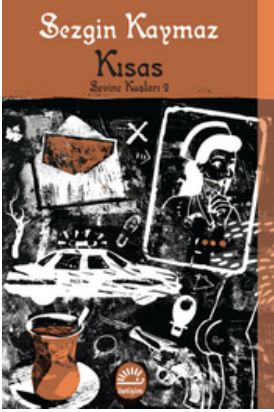

Ya da "Ay bu nasıl hikâye anam," da diyebiliriz Kübra'nın ağzından.

Nerede başlıyor nerede bitiyor, ne oluyor da birbiri ile hiç alakası olmayan deli, dertli, tikli, nazik, kimsesiz, hastalıklı, dahi, çaresiz, silahlı, külahlı tipler aynı çatı altında buluşuyor; nasıl oluyor da işin içine polisiye karışıp, haklı-haksız suçlu-suçsuz bir terazide harman oluyor? Hem de Ankara'nın doksanlar ve iki binli yılları panoraması eşlinde.

Ne sihirdir ne keramet, var bu işte bir marifet. O marifet de yazanda: yani Sezgin Kaymaz'da.

Okurken, karakterler kendi ağzından çıkan her sözcükte hem hikâyeyi hem de kendini inşa ediyor. Önüne kocaman bir puzzle döküp teker teker yerini bulduruyor ve ortaya devasa bir macera mı dersin, serüven mi, yoksa epik bir hikâye mi; özetle insana dair yeniden bir destan yazıyor Sezgin Kaymaz.

Nevi şahsına münhasır Doktor Veysel ile başlayıp ters köşeden bir müteahhit inadı ve açgözlülüğü üstüne, işler birden hem aşk hem polisiye hem de mafya üçgenine giriyor. Hem de aşkın her türlü. Hem de mafyanın en belalı ve hem de polisinin en gerçek halini!

Kitabı seslendirirken (anlatırken) bana gerçekten pek de iş bırakmıyor Sezgin aga. Dedim ya zaten konuşmaya başladı mı karakterler, senin (yani benim) yapman gereken onların peşine takılıp gitmek, hepsi bu. Laflarından (repliklerinden) tonlarını, ritimlerini yakalamak çok kolay çünkü rabarba yapmıyor; gerçekten konuşuyorlar.

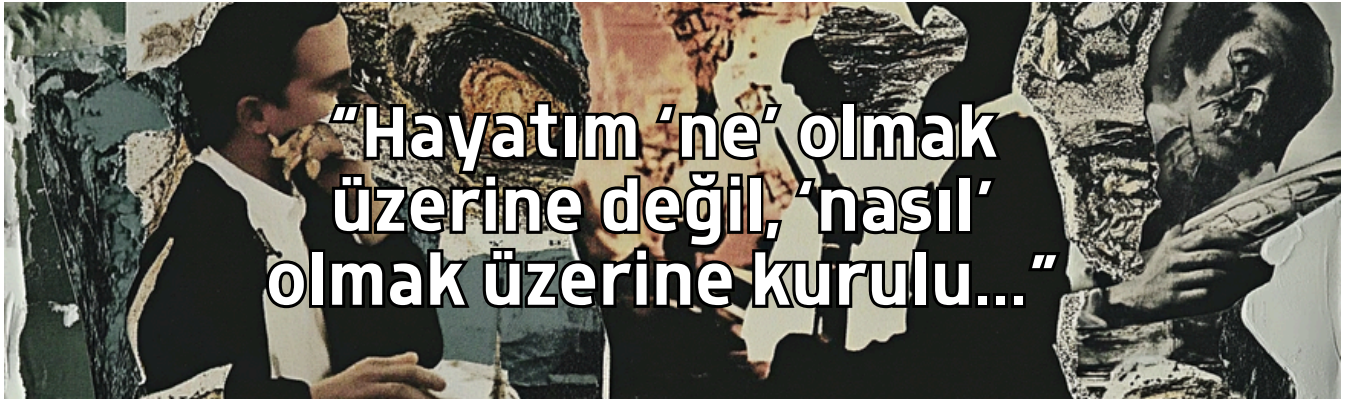
İki polisin, Hayri ve Celil'in gözünden, hikâyenin tüm unsurlarını takip ediyor, onların duygu dünyaları eşliğinde yola revan oluyoruz, üç kitap yani 1500 sayfa boyunca. Onlarla yatıp diğerleri ile uyanıyoruz zaman zaman. Çünkü bu iki polis hayatın içinden; dertleri egoları, zayıf ve kuvvetli yanları var. Olaya bakışları da işin içine dalışları da tam bu yüzden çok gerçek. Sapasağlam temelleri olan; yani derdi insan olan, lafı uzatmayan, tam da 12'den vuran bir polisiye alt katmanı, temeli. Üst katmanlar zaten bu temelin üzerinde çok sağlam yükseliyor.

Okurken en umulmadık yerde kendini sorgulatan, yüzleştiren ve acıtan, güldüren, kanatan ama bir o kadar da sarıp sarmalayan; ez cümle anlayana şifa olan bir üçlemedir kendileri.

Sözü açılış epizodunun son cümlesiyle bağlayalım:

"Bu hayattır, sen buna roman dersin."

"Hayatım 'ne' olmak üzerine değil, 'nasıl' olmak üzerine kurulu..."

Sezgün Kaymaz'ı anlatmak çok zor. Olağanüstünün, fizikötesinin, insanın ve insan sıkıntısının yazarı, derdim herhalde illa bir tanım yapmam gerekse. Yine de eksik kalırdı. Onun sesinden, tadından, cümlelerindeki ritimden bahsetmemiş olurum o zaman. Ya da türler arasında nasıl kumaş dokuduğundan. Daha doğrusu onları nasıl yok ettiğinden.

Sezgün Kaymaz röportajı sadece SUÇÜSTÜ okuruna değil; aynı zamanda bana da ışık olacak. Sevinç Kuşları üçlemesi üzerinden suç kurgusuna, bu kurguda harmanladığı birçok duyguya ve insanın içindeki tanrıya; yani vicdana değineceğiz. İyi okumalar.

Aras Gençtürk: Yazarlıktan öncesikle başlamak doğru olacaktır diye inanıyorum. Çünkü Sevinç Kuşları'ndan ve diğerlerinden önce bambaşka bir Sezgün Kaymaz hayatı var. Bir kere hentbol var, neredeyse tüm alanlarında görev aldığı. Ondan önce de - kitapların özgeçmiş bölümünde de yazdığı üzere- 'İngilizce Dilbilimi Bölümü'nü, Türkçe dersini veremediği için son sınıftan terk eden' bir Sezgün Kaymaz var. Dili ile insanları mest etmiş bir yazar için buna ironik mi deriz, sembolik mi deriz... Ne deriz?

Sezgün Kaymaz: Bu soruyu ne zaman duysam kendimi realizme bayrak açmış bir sembolist gibi hissediyorum. Realizm "Oku, adam ol!" diye bağırırken sen tutuyor, "Sana ne!" diyorsun, "Sana soran oldu mu?"

Hayat böyledir aslında, kimse sana nasıl biri olmak istediğini sormaz, çünkü bu sembolik bir sorudur ve almaktan hiç hoşlanmayacağı cevapları olabilir. Bu yüzden ciddi ve olgun bir yüz ifadesiyle, "Ne olmak istiyorsun?" diye sorarlar. Sanırım benim sorunum burada başlıyor, ben kendime her zaman nasıl biri olmak istediğimi sordum. Becerdim beceremedim, o ayrı bahis ama sorduğum ve cevabını aradığım soru buydu cidden.

Hentbol... İstiyordum, yaptım.

Hukuk Fakültesi... İstiyordum, girdim... Sonra baktım ki istemiyorum... Bıraktım.

19 Mayıs Spor Akademisi... İstiyordum... Girdim... Sonra istemedim... Bıraktım.

İngiliz Dilbilimi... İstiyordum... Girdim... Az kaldı bitiriyordum, son sınıfın kayıt yenilemesi sırasında, "Sen üçüncü sınıfın Türkçe dersinden kalmışsın, o dersi bir daha alacaksın." dediler... Sinirlendim... Bıraktım

Tekrar Hukuk Fakültesi... İstiyordum... Girdim... Baktım ki meğer istemiyormuşum... Gene bıraktım.

Gördüğün gibi, benim hayatım "ne" olmak üzerine değil, "nasıl" olmak üzerine kurulu. Hiç de şikâyetçi değilim.

AG: Bir kere de ben sormak isterim: Yazarlık macerası nasıl başladı? Yine özgeçmiş bölümünde 'artık sadece yazıyor' ifadesi kullanılıyor, hentboldan ve voleyboldan sonra. Ancak 'Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafiri' (1997) yazmaya şöyle karar verdi,' denmiyor.

SK: İnan, verilmiş bir karar başlatmadı beni yazmaya. Bir gece vakti canım çekti, oturdum daktilonun başına ve tuşlara çatır çatır vurmaya başladım; ne roman yazmaya niyet ettim ne hikâye ne mektup. İstedğim tek şey vardı, yazmak. Yazdım ben de. Yazdıkça ne yazdığımı merak etmeye başladım ve daha çok yazdım; bir bilmediğim şehirde yürüyormuşum, hangi sokağın beni nereye çıkaracağını, hangi köşeden karşıma kimin çıkacağını bilmiyormuşum gibi merakla, iştahla.

Bir sonraki sayfada ne olacağını görmek için çatlıyordum. Doğal olarak da yazdıkça yazdım ve en sonunda ne olacağını görmek için çatlamaya başladım, adres arar gibi o sonun izine düştüm. Ana, bir de baktım bitmiş. "Bittim!" diyor o yazdığım şey her ne ise. Ben de kapattım, kaldırıp çekmeceye koydum. *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* oldu adı. Hülya rahat durmadı tabii, açıp okudu. "Aa, iyi olmuş bel!" dedi, senden hiç beklemezdim der gibi. O ara nasıl etmişse eşe dosta servis etmiş, okutmuş. O eşten dosttan biri de almış İletişim'in Ankara ofisine, Tanıl Bora'ya götürmüş. Tanıl okumuş, "Olur bundan!" demiş ama ortada ne yazarın adı var ne de dosyayı götürüp veren o dostun. Bunun üzerine Tanıl dosyayı İstanbul'a, Can Kozanoğlu'na göndermiş. Sağ olsun Can da "Vallaha bi şeyler olur bu heriften." demiş. Tabii olur demiş de, nasıl olur, kim bu herif, kimsenin bir şey bildiği yok. Öyle öyle beni aramaya başlamışlar; ben de o arada hem hentbol sahalarında tepişiyordum hem de gaza gelmişim, her akşam yazıyorum bir şeyler. Uzatmayayım, *Geber Anne'yi*, arkasından *Kaptanın Teknesi'ni* yazıp katlayıp onları da çekmeceye koydum. Aradan bir buçuk sene geçmişti ki beni buldu İletişim. Can Kozanoğlu, "Sen yazar oldun, haberin olsun. Bî çık gel hele İstanbul'a," dedi, gittim, macera başladı.

AG: *Sevinç Kuşları özelinde değerlendirmeye girmeden önce sormak istiyorum: Deccal'in Hatırı'nı yazarken bu hikâyenin bir üçleme olacağını, Kısas ile devam edip Son Şûra'yla biteceğini biliyor muydunuz?*

SK: Standart bir yazım tekniğim yok ki benim. Yazma şeklimin bir tekniğe dayanıp dayanmadığını bilmediğim gibi yazdığım şeylerin nasıl gelişeceğini, nereye varacağını, nerede ve nasıl biteceğini de bilmem. Zaten bunlardan birini ne zaman bilmeye kalksam ağızma yüzüme bulaştırırım. Yazarım sadece, içimden geldiği için, canım istediği için, olup biten birtakım olaylara şahit oluyordum da bir şeyleri düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi dert etmeden, kendimi sıkmadan, hesaplamadan, ölçüp biçmeden yazarım. Sevinç Kuşları macerası da böyle demir aldı ve kendi bildiği gibi açıldıkça açıldı. Yani sorunun cevabı şu: Ben o üçlemeyi yazarken aslında üçleme yazdığımı bilmiyordum. Uzuuuunca tek bir roman yazdığımı sanıyordum. Dosya kucağımda bulduğumuz gün, Tanıl suratıma baktı baktı, "E yuh..." dedi, "Ne bu böyle bavul gibi? Bunu bölmemiz lâzım." O ara *Son Şûrâ'yı* yazmamıştım henüz. Bu yüzden ilkin o kapkalın dosyayı ikiye bölüp *Deccal'in Hatırı* ve *Kısas* deyiverdik adlarına. Hakkını teslim edeyim, hem bu adları hem de üçlemenin adı olan *Sevinç Kuşları'nı* Tanıl buldu, benim de çok hoşuma gitti. Var olsun.

AG: *Sevinç Kuşları... Veysel ve Teoman Kemani ile başlayan, Hayri ve Celil adında iki polisle devam eden bir hikâye. Deccal'e sığmayan; Seher'e, Berna'ya, Bayram'a, Taşbaş'a, Kıvrıkcı'a, Solak Uğur'a ve Zila'ya taşan bir anlatı. Her karakterin dünya kadar derdine değinen; ama neredeyse hepsinin tek derdinin İrfan olduğu 1357 sayfa.*

Ben de okuyan herkes gibi duygudan duyguya, kahkahadan gözyaşına gittim geldim. Ancak bir de şunun farkına vardım. "Herhalde," dedim. "Sezgin Kaymaz bir suç kurgusu yazsa; polisiye yazsa zaten böyle yazardı. Onun bu türü kapsayan anlatısı da böyle olurdu." Doğru mu düşünüyorum?

SK: Bir yazara, "Bu bir polisiye yazarıdır." dediğin zaman hem onun belli ve oldukça zor bir alandaki uzmanlığına işaret etmiş, onu yüceltmiş olursun; hem de "Yazsa yazsa polisiye yazabilir, başka türlü sü elinden gelmez." ihsasıyla yazma becerisine hor bakmış olursun. Demem şu ki, bu meselede bir paradoks var, sebebi de kategorizasyon. Tabii "Benim kategorim budur!" diyebilir bir yazar ve o kategoride yürümeye devam edip çok başarılı eserler ortaya koyabilir, itirazım buna değil. Sadece kendi adıma probleme böyle baktığımı, kategorize etmekten de edilmekten de hoşlanmadığımı söylemek istiyorum. Bu bağlamda Stephen King'in alnına "korku yazarı" tabelası çakmak, adamın edebi kişiliğine daha az önem atfetmek gibime geliyor.

Kendi adıma bir kategoriye giriyor muyum? Bence hayır ama sokuyorlar işte. Eserleri şu veya bu kategoriye yakıştırıp "Girse girse şu kategoriye girer." diyorlar. Canları sağ olsun. Benim yazdıklarım fantastik dedikleri zaman hoşuma gidiyor, havalara giriyorum, etrafa hülyalı hülyalı, metafizik bir varlıkım gibi göz süzerek bakmaya başlıyorum ama gene de kategorize etme hevesini doğru bulmuyorum. Edebiyatın sınıfı, tasnifi, rafı, bankosu, tezgâhı kanunu, kuralı olur mu yahu?

AG: *Sevinç Kuşları'ndaki her bir karakter hayatın içinden; etrafımızda, hemen hemen her gün gördüğümüz kimseler. Bir Turna var ki keşke sadece Ramazan Şerif'in şoförü olsa. Yok! Kimimizin komşusu, kimimizin apartman görevlisi. Tıpkı Kübra gibi. Tıpkı Cüneyt gibi. Buna rağmen işin içinde bir de kurgu var. Deccal'in Hatırı ile başlayan ve Son Şûra ile biten maceradaki karakterlerin ne kadarı Sezgin Kaymaz için gerçek ne kadarı kurgu?*

SK: Sorunun cevabını, daha doğrusu benim gönlüme göre olan cevabını sen sorunun içinde vermişsin zaten; Turna'dan Cüneyt'e, Ramazan Şerif'ten Mükerrrem Zemherir Namal'a, Dinçer'den Foto'ya, dişi kedi Okan'dan erkek köpek Timur'a, her karakter sokağa çıktık mıydı birine rastlamasak birine ille de rastlayacağımız karakter. Kimi sahtekâr, kimi yavşak, kimi dobra, kimi içten pazarlıklı, kimi kibirlî, kimi ezik bûzûk, kimi sessiz, kimi yaygaracı, kimi sadık, kimi hain, kimi aynı anda bunların hepsi. Bence böyle tabii bu. Sence de böyle olduğu için sevindim.

Kurgu faslına gelirsek... Ben oradan kalker giderim, kurgu kurmayı hiç bilmem çünkü. Tasarla, başını sonunu bil, bildiğin şeyin iskeletini çat, şekil şemâl ortaya çıkınca da estetik parçaları yapıştır, bitsin gitsin; bu benim tarzım değil. Yapamam. Beceremem. Geldiği gibi yazarım gitsin, benim kurgumu kuran da böyle kurmuş.

AG: Romanlarınızda insan derdi de var memleket derdi de. Öyle ki okur güldüğü sayfaların hemen ertesinde boğazına yumruk yemiş gibi hissedebilir sizin metnelerinizde.

Bunun bir ölçüsü olması gerekli midir? Sezgin Kaymaz için ideal bir roman kurgusu nasıl şekillenmelidir?

SK: Bir önceki soruda kurgu meselesine nasıl sinsi sinsi yaklaştığımı, daha doğrusu o meseleden nasıl fellik fellik kaçtığımı ifade etmiştim. Ama sen soruyu biraz daha açtığına göre ben de cevabı açayım birazcık.

Hayır, ölçü mülçü gerekmez. Bu tehlikeli bir yere götürür yazarı. "Şunu koyduydu da bunu unutmuşum, hemen araya girip yapıştırıvereyim ki adım kötüye çıkmasın, sonra bana ne derler!" kaygısı ilkin yazarın elini tutar, devamında da onu sadece kendinden beklenenleri yazmaya çalışan bir sipariş ustasına dönüştürür. İyi bir yazarsa gene iyi bir yazardır ama artık sanatçı değildir, çünkü yaratıcılığını beklentilere tahvil etmiştir.

Bunu hiç tavsiye etmem..

AG: Bu kadar geniş bir yelpazede yazan bir yazarın neler okuduğu da merak edilir. Sezgin Kaymaz neler okur?"

SK: Bu soruyu hiç sevmiyorum. Ama madem sordun, cevaplayayım oflaya pufloya.

Her şeyi okurum, işin ilmini çözdüm çünkü. Başla - Beğenmezsen bırak - illâ bitireceğim diye sürünme.

Hâl bu olunca gerisi kolaylaşıyor. Bana da beğendiklerimi yazmak kalıyor mis gibi.

Bak şunları beğenirim, ne yazsalar okurum:

Tom Robbins
Ursula K. Le Guin
Amin Maalouf
Şule Gürbüz
Ayfer Tunç
William Golding
Uğur Deveci
Neyran Günüçer

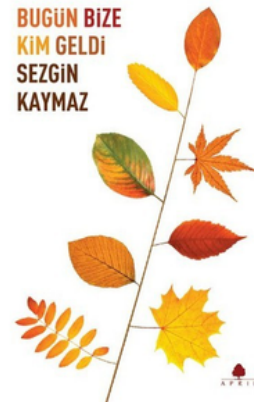
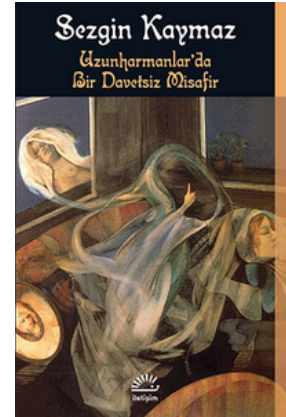
Özlem Ünaldu
Jean Christophe Grange
Stephen King
Matt Haig
Charles Dickens
Olga Tokarczuk
Robert Schneider
Julie Otsuka

İsmi hatırlayamadıklarım hakkını helâl etsin, çünkü daha çok var.

AG: Son olarak masanızdaki işleri soracağım. Yeni bir kitap çalışması var mı? Okurlarınıza ne söylemek istersiniz?

SK: Masamda sanırım üç roman var şu anda. Biriyle cebelleşip canım sıkılınca öbürüne zıplıyorum, usul usul ilerliyoruz hep beraber.

Okura selâm söylüyorum, okuyan herkese hayranım, kimi okursa okusun, yeter ki okusun.

Geçmiş Günahların Bedeli, 2024 yılında Mahal Edebiyat'tan çıkan, Aras Gençtürk'ün üçüncü romanı. İlk kitabı **Kâbus** ile 2022 yılı Kristal Kelepçe teşvik ödülünü alan, 2023 yılında **Tuzak** adındaki kitabıyla her sene yeni bir eser kaleme almaya devam eden nadide ve çalışkan bir yazar olduğunu kanıtlayan Aras'ın bu yeni romanını da büyük bir merakla okudum...

Üç kitabını da zevkle okumuş bir kitapsever olarak, benim en sevdiğim kitabı Geçmiş Günahların Bedeli olmakla birlikte, yazarın ilk iki kitaptan üslûp ve anlatım açısından kendini çok geliştirdiğini söylemeden geçemem. "Aras Gençtürk kitapları polisiye midir?" sorusuna mukabil, her üçü için söyleyebileceğim tek şey içinde bol bol gizem unsurları olduğu ve keyifle okunduklarıdır. Fakat illa bir tür belirtmek gerekirse, son kitabı için psikolojik gerilim etiketi uygun olur.

Gelelim kitabımıza... Kitabın bitimine yaklaşık yüz sayfa kalana dek ülkece yitirdiğimiz dostluk, vicdan, yardımseverlik, saygı gibi kavramları içeren müthiş bir aşk hikâyesi okuyorsunuz. Ayrıca geçmiş ve gelecek bağlantıları o kadar iyi kurulmuş ki ne olacağını, nasıl sonuçlanacağını merak ederken kendinizi sayfaların hızla ilerlemesine şaşırp, "Ya ne ara bu kadar okudum?" derken bulabiliyorsunuz.

Ana karakterimiz Cumhuriyet, artık yaşını başını almış bir psikolog. Özel bir üniversitede akademisyenlik yaparken bir yandan da terapilerine devam etmektedir. Eşini kısa süre önce kaybetmiştir, kızı ve torununa sevgiyle tutunmaktadır. Liseden beri dostu olan Hidayet' le buluşmaları dışında kendi halinde, tek derdi yaşlanmak olan sakin bir yaşamı vardır. Ancak bu sakinlik terapi seansında danışanının çocukluk anılarında kendini, kendi geçmişini dinlemeye başlamasıyla bozulur. Herkesten şüphelenir, öncelikle de en yakın arkadaşı Hidayet'ten...

Sonra... sonra her şey karışır. Cumhuriyet hem bir danışan gibi kendi kendinin psikoloğu gibi çareler ararken hem de geçmişte yaşadığı aşkı, pişmanlıkları sorgular.

Ve tüm bunlardan sonra, son yüz sayfa var ki, kitabı, geçmişi ve gerçekleri Cumhuriyet' un yüzüne bir tokat gibi çarpıyor.

Sözün özü, hem duygusal hem de macera yüklü bir kitap okumak isterseniz harika bir seçim derim...

Şunu söylemeden de geçemeyeceğim, Sevgili Aras Gençtürk gerek cümleleri gerek kurguları ile önümüzdeki yirmi - otuz senenin en çok adından söz ettiren yazarlarından biri olacağını şimdiden kanıtladı.

Suçun İnşası ve Cezanın Kurgulanması: Platform 2

Yeni ve özel televizyon yayıncılığının son dönemde en çok ses getiren işlerinden biri olan "Platform" devamı niteliğindeki ikinci yapıma sonunda kavuştu. Benzer dekoru, her biri farklı renk ve tonda titreşen karakteri ve belki daha da derin fikirleri, söylemleriyle yine bir yerlere dokunuyor, bizi zihinsel bir çabaya davet ediyor. Böylesi bir eserin İspanya'dan, özellikle seçtiği konseptle o yaşanmışlığa sahip, nice trajedi ve savaşı bünyesinde taşıyan bir ülkeden gelmesi aldığı beğeni ile haklı bir övgüyü sırtlıyor.

Ne mutlu ki "Platform 2" de en az ilki kadar belli bir çizgide kafa karıştırıcı, zihin açıcı. Öylesine bir kurgu ve akışa sahip ki ilk örnek gibi film hakkında herhangi bir sürprizi bozmak pek mümkün değil. İzninizle buradan güç alarak benim anlayışına çarpan kendimce yansımaları size aktarmaya çalışacağım. İnsanlık tarihi kadar eski olan doğamız, suçun inşası, bunun karşısında "toplum için," denilerek icat edilen cezanın durmadan kurgulanması üzerine naçizane düşüncelerimi aktaracağım.

Yaşamak hatırladıklarımız kadar unutmaksa kefaretimiz için her şeyi hatırlayacağımız gönüllü bir mahkûmiyet seçenek mi?

"Platform 2" mülakatlarla açılıyor. Kurgunun akışı içinde karakterlerimizin bir kısmını hayatları için esirmek, bağışlanmak, kendini cezalandırma talebi içinde buluyoruz. Her ne kadar çift kişi kaldıkları odalarında zamanla beraber bu hassas içeriklere şahit olsak da bazı öfkelerin, şiddetin haksız olduğunu düşündürüyor yapım. "Adil mi?" sorusu sorduruluyor. İfade etme ve refleks verme yeteneğini kaybetmiş toplumdan, bireyden her anın, duygunun hissedildiği, varoluşun kökenlerine, oradaki saf vahşilik, vicdan, nefret, iyilik için yalıtılmışlığa giden anlatı insanın en derin suçlarına ya da iradesine filmin mekânı gibi dikey bir yolculuk içeriyor.

Yine 333, belirgin aralıklarla değişken statüko diyelim biz ona, katta seyrediyor seferimiz. Her seviyeye ikiye kişi koyunca artık esprisi bile şık durmayan, şeytanileştirilen bir rakamla, 666 insan kendiyse ve dışındaki herkesle sert ya da âtil iletişime giriyor.

Her ne kadar hayatını kaybedenler olsa da yeni katılımlarla bu sayının sabit kalması sağlanıyor. Katların insani inşası, seviyeleri değişse de sadece seçtiklerini yemeleri gereken "ortak sofraya" ya da "düzenin ta kendisi" düşüncesi sıklıkla ihlal ediliyor. Takas yapma şansları olmasına rağmen büyük oranda kabul gören bir davranış oluyor ihtimal. Fiili suçun, diyelim ki "başkasının yemeğini yemenin," temasındaki üst ve alt tabakalardaki yankısı, seçilmiş ve onaylanmış şiddetin insani yapılandırması ve yine insan tahayyülünde buna denk düşen söylemle başlayan sıfatların, ithamın, cezanın, infazın kurgularına dönüşüyor. Kant'a rahmet okutan zorunlu, uyulması gereken "Ödev Ahlakı" bu sefer dünya kabuğu üstündeki yatay hayata inat dikey yaşamda tüm korkunçluğuyla sürüyor. Gerçek hayata tezat en azından altınızda, üstünüzde kim olduğunu biliyorsunuz.

Yediğiniz ve izin verilen, yanınıza aldığınız tek şeyin, (nesnenin) yerleştirildiğiniz statüko içinde farklılık yaratan unsur olduğunu söylemek mümkün. Misal bir yastık ile bir bıçak seçimi arasında kaderinizi belirleyen oldukça fazla değişken mevcut. Tabii ki bu sebep olunabilecek olaylar ve örgülerin belirsiz sonuçlarını doğuruyor. Bunun yanında birbirlerinin yemeğini yememek üstten aşağıya, yani avantajlı ilk 30 kat (rakamı spontane seçiyorum) ile aşağıdaki 303 kat üzerine kurulu büyük bir gerilim meydana getiriyor. Her gün bir beslenme gerginliği ile geçiyor. Üsttekilerin aşağıdan sadece bir kişinin yemeğini yemesi derine indikçe açlık, sefalet, öfke ve ilerleyen aşamada isyan demek. Oldukça tanıdık, değil mi? Bunun tek çaresi yanında kalan kişiyle ya da bir üst bir altla takas yapmak. Olmayan şeyin takası tek taraflı bir özveriye de kapı açıyor tabii ki. Filmde bunun tam da insanlık tarihi panoraması ile benzer çizgiye oturtulduğunu görüyoruz; üst katlar alt katlara hiçbir şey bırakmayacak şekilde (aynı betimlemeden hareketle 30 ve aşağısına diyerek) tüm yiyecekleri yiyor ve bu kesin açlık, sert bir ayaklanma ilhamı veriyor. Kendininkiler haricinde başkalarının yemeğini yemek karşılıklı bir ölüm dansına, ortada aşağı yukarı gezinen asansör "sofra" üzerinden şiddet yöntemiyle statüler arası dolanıp birbirini öldürmeye kadar varıyor.

Aslında her iki film için de belirli aralıklarla yapılan kat değişiminin bir eşitlik, yemeğe ulaşma kolaylığı, zorluğu yaratarak ortak bir bilinç yaratmaya çalıştığı düşünülebilir. Fakat filmde de gösterildiği gibi insanlık için ortak bir zemin yaratmaktan çok karşı karşıya kalma dürtüsünün, kavga kültürünün kazandığını söylemek daha doğru olur.

Bu paragrafın sonrasında filmin ortasına varıyor sonuna doğru hareketleniyoruz. Kuracağım cümleler olay örgüsünü ele verme riski barındırıyor. İzlemediyseniz okumayabilir izledikten sonra buraya dönebilirsiniz.

Katlar içi ve alt üstü imleyen kavganın tarafları "İşaretlenmişler" ya da "Dokunulmuşlar" olarak anılanlarla "Barbarlar" olarak ayrışıyor filmde. Yemek dağılımını üstte olduğu için yağmaya çevirenlere, başkasının yemeğinden (ölmüş olsalar bile) yiyenlere, kat arkadaşına karşı suç işleyenlere özel ağızdan ağıza, kulaktan kulağa dolaşan efsanevi cezalandırıcılar mevcut. Bir süre sonra bu sistemin "kör" keskinliğini, suçun inşasına karşı cezanın kurgulanışını, bunu uyarlarlarken doğru diye belletilmeye çalışılan vicdansızlığı, çağlar boyunca milyonları yok etmiş, korkutucu şekilde kendinden emin infaza övgüyü acı şekilde gözlemleyebiliyoruz. Hüküm dağıtmaya başlayan ruhban ya da ruhbanlar, daha kötüsü ona, onlara sorgusuz inananlar tüm katların problemi haline geliyor ve en dehşet verici tarafı buna çözüm demeleri. Başta anlattığım gibi ortak sofraya açığa, sistem kör şiddete, ruhbanların suçları doğruya, bireyin doğruları suça, katları dolaşabilmenin düzeni insafsız bir statükoya dönüşüyor. Herkes aynı oranda yaşam standardı yakalayabilecekken ayrışma, gücün dayattığı şiddetin onaylanması tam bir kaosa sebebiyet veriyor. Öncül filmde farklı olarak tüm bu "ortaklığa" rağmen bu sistemi inşa edenlerin, düzenini sağlayan araçların adeta başka bir atmosferde hareket ediyor olmaları da "sistemin üstündeki sistem" tanımlaması yapmamıza ya da "**Kuklaları görüyorum peki ama kuklacı nerede?**" dememize sebep oluyor.

Son olarak iki konuya daha değinmek ve bu fikirleri takip eden, yetersiz kaldığını düşündüğüm fikirlerim üzerine yaptığım hasbihalin sonuna varmak istiyorum.

"Platform 2" de birinci filmde olduğu gibi "Çocuk" algısı, seçilmişler ve onunla sistemin sahibine, organizatörlerine gönderilen bir mesaj ile neticeleniyor. Her iki filmde de çocuğa dair saf bir bakış, onun en girift en karmaşık sorunları iletme kolaylığı, saflığı işlenmiş adeta. Aklıma Hz.İsa'nın "Cennet'e içindeki çocuğu yaşatanlar girecek," sözü geliyor. Bu bir tür temizlik, "dokunulmamış olan" vurgusu da olabilir. Başta söylediğim gibi en az ilk film kadar hatta daha fazla kafa ısıtan, soruya soru ekleyen bir yapıda eser. Bundan, bu kurgudan, sorulardan vazgeçmemeleri kendi adıma mutluluk verici. Sokrates'in cümlesinden feyz alarak söylemek gerekirse sorgulanmamış bir hayatın boşluğunda yaşamın ne anlamı olabilir ki? İkinci konu ise matematik ve hayalet sonuçlar. İnsani bilginin tahayyüle dayanmaya başladığı sınırdaki herkese dayatılan kurallara bir gönderme adeta bu tirat, görsellik. Açlık, şiddet, zenginlik, yoksulluk, bilgi, cehalet, doğru, yalan hepsi bir arada bir matematik doğuruyor ve karakterin dediği gibi "en sevdiğim şey matematikti ta ki işin sonu hayalet sayılara varana kadar." Muhakkakın yani gerçeğin başkalarının belirlediği muallaka, diğerinin tahayyülüne varması önce bireyi sonra toplumu boş bir uğraşın, dramın kucağına bırakıyor. Adalet, hayalet sayı. Gerçek, hayalet sayı vb. İşte "Platform" serisinin en çok yapmak istediği ve bunu başardığı noktada bu elle tutulur sandığımız, herkesin istediğini düşündüğümüz şeylerin kural koyucular, güç çevrelerince sadece birer "hayalet sayı" olarak görülmesi.

Görsel: Netflix

Bu sene jürisinde olduğum POYABİR Kristal Kelepçe Ödülleri'ne aday 22 kitap vardı. Bu yazıyı yazarken ben kazananları biliyorum ama sizler bilmiyorsunuz. Ama yazı yayımlandığında herkes biliyor olacak. Şimdi kafamda deli sorular; acaba kazananları belirtip mi yazsam yoksa belirtmeden mi yazsam diye... Ama şu an aklıma geldi ki yazıyı gönderdiğimde bizimkiler de öğrenir. Hem de Melih Günaydın adaylardan biri! Demek ki belirtmeden yazacağım. Hadi bakalım o zaman, başlayalım.

Bu arada belirtmek isterim ki kitapların sırası tamamen masamın üzerindeki sıradan ibaret. Yani özel bir sırası yok. Bir anlam çıkartmayalım...

Tam bir siyasi polisiyeydi, ki oldukça da severim. Pol-Der'li bir babanın oğlu olan başarılı Komiser Tunç, yardımcısı Kerbela ve Adli Tıp uzmanı Arzu, kadınları vahşice öldüren bir seri katilin peşine düşüyorlar. Kurbanların kanında bir ilacın, Türkiye'de bulunmayan bir formu bulunuyor. Kurbanlarını içeceklerine kattığı bu ilaçla uyutup, onlar "Derin Uykuyu" dayken canlarını alan katil bu ilacı nereden buluyor? Neden sadece kadınları öldürüyor? Peki, yakalanana kadar daha kaç kadın hayatından olacak?

Kahramanlarımızla beraber bu soruların cevaplarını ararlarken kurgu çeşitleniyor ve işin içine tarikatlar, sağ-sol olayları, Alevi- Sünni çatışmaları da giriyor. Kahramanların tanıtılması amacıyla geçmişe yaptığımız yolculuklarda okuduğumuz bu satırlar aslında başlı başına bir roman da olurmuş.

Karakterlerin fazlalığı kitabın içine girene kadar biraz beni yorsa da ilerleyen satırlarda kim kimdir öğrenince sorun olmadı. Bir ilk kitap için oldukça başarılı ve keyifle okunası.

Kitapta yurdun çeşitli yetimhanelerinden toplanıp bir araya getirilen 10 çocuğun öyküsünü okuyoruz. Çok az kişinin haberinin olduğu seçkin bir tim yetiştirmek amacıyla bir araya getirilen bu çocuklar adeta bir savaş makinesi haline getiriliyorlar. Oldukça zor eğitimlerden ve güç testlerinden geçen çocuklar zamanla kardeşlik bağıyla da birbirlerine bağlanıyorlar. Çok özel ve gizli görevlerde kullanılan bu timin hikâyesini okuduğumuz kitap bence bir polisiye değil. Hatta hangi sınıfa sokacağımı bilemediğim bir kurgusu var. Açıkça söylemekten çekinmeyeceğim, hiç tarzım değil ama savaşlardan, silahlardan hoşlananlar için belki şans verilebilir.

Kitap aslında cesurca hareket ederek yazılmış, risk alınmış. Çünkü "Diyalogsuz Polisiye" titriyle tanıtımı yapılan kitapta tek bir diyalog yok gerçekten.

Ana karakterimiz Başkomiser Kabil Bey'e şehir merkezindeki heykellerin önüne üç ölü domuz bırakıldığı ihbarı gelir. Olay yerine giden Kabil Bey domuzların kesilip tekrar dikildiğini fark eder. Dikili domuzlar açıldığında içlerinden parçalanmış insan uzuvları çıkar. Bütün parçaların farklı insan bedenlerine ait olduğu anlaşılır. Araştırmalar devam ederken halk kütüphanesinin bahçesinde bir ağaca bağlanmış ceset parçaları bulunur. Bu parçalar domuzun içinden çıkan parçaların geri kalanlarıdır.

Kabil Bey ile beraber katili ve motivasyonunun ne olduğunu aradığımız bu kitapta bazı tekrarların olmasının dışında bir sorun göze çarpmıyor.

Bu kitabın editörü sevgili Tuna YUKAY ki kendisini pek severim. Acayip bir kafası var, muhakkak kendisinin kitaplarını okuyun ve tanışın isterim.

Kitap bir köpeğin bir evin bahçesinde bulduğu kesik el ile başlar. Evin sahibi ise Ülkü İşgörür. Eşi, Göç Dairesi'nde çalışan bir polisken kaza kurşunu ile öldürülmüştür. Polislere direnç göstermeyen katil Ülkü İşgörür, sorgu odasında işlediği cinayetleri anlatırken, kendisini de bizi de haklılığına ustaca ikna etmeye çalışır. Adaletin kılıcı keskin, ama Ülkü'nün daha keskin. Kendince bir adalet anlayışı olan Ülkü'nün hikâyesini okumak oldukça keyifliydi.

Katil kim kurgusunun dışına çıkan yazar, bize katili verip, onu bu cinayetlere iten sebepleri bize sunarken göz doldurucu ve kusursuz Türkçesiyle beni ziyadesiyle memnun etti.

Büyük bir yangında hasar almış bir tiyatro binasının restorasyon sonrası perdelerini yeniden açtığı bir gecede başlıyor roman. Kentin ileri gelenleri ve davetliler eşliğinde kutlanan açılış esnasında sahneye düşen ceset ilk sayfadan bir gizem tohumunu da içimize serpiyor. Açılışa bulunan Komiser Nihat bu etkinlikte kaderin ona hazırladığı sürprizlerden bi haber, geçmişindeki izleri geride bırakmak ve yeni başlangıçlar yapmak istiyor ama çözülmeyi bekleyen sırlar var. Nihat ile beraber bu karanlık sirlara ışık tutarken keyif alacağınızı düşünüyorum.

Kitap tam bir taşra polisiyesi.

Sinan, üniversitede katıldığı eylemde bir kızın ölümüne neden olur. Üniversite mezunu olmasına rağmen ancak bir okulda hükümlü kadrosundan hizmetli olarak iş bulur. Bir öğretmen olan Serpil ile tanışır ve evlenir. Ama Sinan başka bir kadına, Şeyma'ya âşık olur. Çok uzun zamandır görüşmediği, polislikten ihraç abisi Kazım bir gün pat diye kapısında belirir. Hasretler giderilir, gelecek güzel planlar yapılır ama abisi Sinan'ın evinden çıktıktan sonra öldürülür. Ölümünden sonra Sinan, abisinin aslında tanıdığı gibi biri olmadığını anlar ve abisinin katil ya da katillerinin peşine düşer. Oldukça tatmin edici bir polisiye. Okumanızı muhakkak öneririm.

Kitap aslında oldukça iyi bir kurguya sahip. Ama mekanın Amerika olması ve isimlerin yabancı olması beni bir tık üzdü. Belki yurtdışı edisyonu için, belki de uluslararası bir ses getirmesi için böyle bir seçim yapmış yazar, bilemedim. Romanın kahramanı bir kadın. Ya da gazetecilerin ona taktığı isimle Büyücü. Çocukluğu, evliliği kötü geçmiş, küçük kızını da kaybetmiş bir kadın; Rachel. İntikam ateşiyle yanan içinden söküp attığı vicdanının yerini artık cinayetler alıyor. Her bir kurbanının bileğine bağladığı kırmızı ipler, şaman maskelerine ilştirip polisleri gönderdiği vücut parçalarıyla polisle adeta dalga geçiyor. Ama kırmızı iplerin ucu Dedektif Sullivan'a kadar uzanıyor. Oldukça heyecanlı ve gerçekten etkileyici kurgusuyla beğendiğim bir kitaptı ama yukarıda da dediğim gibi kahramanların sushi yemeleri filan, gerek yoktu. Neden Türkiye'de, Türk kahramanlarla yazılmamış, gerçekten anlamadım. Türk bir yazardan bunu beklerdim. Ama kitap güzel, öneririm.

Eşiyle boşanma arifesinde olan Doktor Asım aynı zamanda bir medikal şirketin de ortağı. Medikal şirket ortaklığından ayrılmak ister ama ortağına bunu kabul ettiremez. Ama eşi boşanmayı kabul eder çünkü her ikisinin de birbirinden habersiz hayatlarında başkaları vardır. Eşiyle bu konuları konuşmak için çıktıkları yemek sonrasında Asım bir trafik kazası sonucunda hayatını kaybeder. Asım'ın liseden yakın arkadaşı olan Aştubay Fikret bunun bir kaza olmadığını, cinayet olduğunu düşünür ve işin peşini bırakmaz.

Jandarma teşkilatının suç araştırmaları üzerine yazılmış olan bu kitaptaki kahraman Fikret beni hareketleriyle bazen gerse de (fazla ukala ve irrite edici) keyifle okuyabileceğiniz bir kitap olmuş.

Kartepe'de kaybolan dağcılar arayan jandarma ekipleri bir kadın cesedi bulur. Donarak öldüğü düşünülen cesedin kadın kıyafetleri giymiş bir erkek çocuğu olduğu anlaşılır. Travesti olduğu düşünülen kurbanın ölümü amirlerince pek önemsenmez ama Defne soruşturmayı inatla sürdürür. Çünkü ilk görev yeri olan Bursa'da çok sevdiği bir mesai arkadaşı, cinsel yönelimi ifşa olduğu için intihar etmiştir. Çift koldan kurgulanmış romanın diğer eksenindeki kahramanlarımız Ali ve Eylül. Ali düzenli olarak psikoloğa gitmektedir. Bir metro istasyonunda çocuklar tarafından yapılmış ve sergi amaçlı duvarlara asılmış resimler görür. Kendisi de geçmişindeki bazı travmalar nedeniyle terapiler almış olduğundan bu resimlerdeki bazı detaylar gözünden kaçmaz. Arkadaşı Eylül ile beraber bu resimleri çizen çocukları bulmaya çalışırlar. En nihayetinde karşlarına bir holding çıkar. Her iki eksende kendi araştırmalarını yürüten kahramanlarımızın yolları kesişir, herkese ve her şeye rağmen suçluların yakasına yapışırlar. Polisiye sever okurlara öneririm.

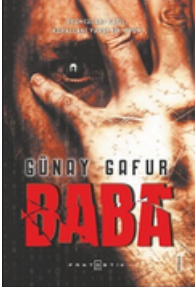
Başkomiser Aras, yardımcıları Bahri ve Nilay'la beraber arabalarında kafalarına poşet geçirilip, elleri arkalarında kelepçelenip öldürülen insanların katil ya da katillerinin peşindedirler. Katil, ne bir delil, ne bir iz, asla ardında bir şey bırakmaz. Öldürülen kurbanların birbirleriyle en ufak bir ilişkisi bile yokken onları katilin ağına düşüren unsurun ne olduğu kafaları karıştırır. Katil kaçır, ceset sayıları gittikçe artar. Başkomiser Aras ve ekibi oldukça zekice ve planlı şekilde işlenen cinayetleri çözerken heyecanlı bir araştırma ve soruşturma garantisi veriyor. Öneririm.

Kız kardeşi gözlerinin önünde öldürülen Salih Komiser, belki de hayatla baş edebilmek için bir karakter daha yaratıyor zihninde adı Halis olan... Zamanla artık kendisiyle bile kavgalı hale gelen komiser Salih telsizden gelen cinayet ihbarı üzerine soluğu Aksaray'daki Hotel İstanbul'un önünde alır. Otel odasında bulunan ceset Ermeni bir kadına aittir. Salih hem kadının katilini arar hem de serinin ilk kitabındaki Eflatun'un emaneti olan kayıp Safir'i bulmaya çalışır. Yazarın anlatımı çok iyi olmakla beraber kitap oldukça gergin ve bir o kadar da etkileyici. Özellikle Salih ve Halis arasındaki diyaloglar bu gergin ve acıklı hikâyede adeta bir nefes molası sunuyor, takdire şayan. Kesinlikle öneririm.

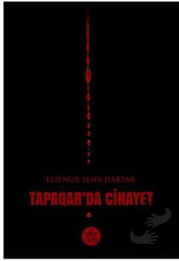
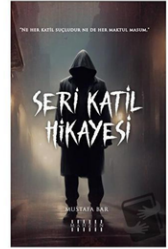
Sahilde balık tutan bir adam sabah erken saatlerde bir ceset bulur. Başkomiser Zeki ve ekibi cesedin kim olduğunu bulmaya çalışırken bir yandan da katili ararlar. Araştırmalar sonucunda kurbanın bir ressam olduğu öğrenilir. Kurbanın tablolarına bakıldığında resimlerdeki objeler dikkat çeker. Belki de bu resimler onları katile götürecektir. Başkomiser Zeki bana oldukça titiz ve takıntılı geldi ama bu kişiden kişiye değişir. Yine de zevkli bir okuma oldu. Önerilir.

Kahramanımız Yusuf ile hapisanede tanışırız. Koyulduğu koğuşta Baba lakaplı koğuş ağasının bazı testlerine tabi tutulan Yusuf, Baba'nın sağ kolu olur ve Kâşif ismini alır. Koğuştaki her bir karakterin hayatı ayrı bir roman. Her birinin hikâyesi farklı, suçu farklı ama onları suça iten sebepler aynı... Sevdiklerinin hayır duasını alan ama sevmediklerinin de acımadan canını alan Baba'nın kendileri gibi normal bir insan olduğu da şüphelidir. Kâşif, Baba'nın sırrını ortaya çıkarmaya karar verir ve macera başlar. Kesinlikle okunası ve hayran olunası bir eser.

Kahramanımız Kuzgun Asaf bir polisiye yazardır. Kitaplarında kurguladığı cinayetlerin gerçek hayatta da işlenmesi üzerine polis kapısını çalar. Cinayetlerin sayısı gittikçe artmaya başlar. Kendisine Deccal lakabını takan katil oyunları oynamaya devam eder. Başkomiser Efsun, Kuzgun Asaf ile beraber katilin peşindedir ama katil de onların ensesindedir.

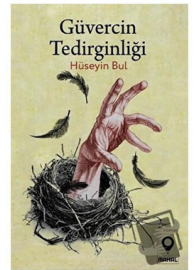
Polisyecileri memnun edecek bir kitap. Öneririm.

Kahramanımız Grime hiç tanımadığı bilmediği bir köşkte uyanır. Üstelik hırpalanmış haldedir ama hiçbir şey anımsamaz. Evin çalışanı onu Sör Ether'e, yani ev sahibi olan Wun'un yeğeniyle karıştırır. O olmadığı ortaya çıkar ama ev halkı Grime'in kim olduğunu bilmedikleri için ev sahibi Wun gelene kadar köşkte kalmak zorunda olduğunu söylerler. Ama birdenbire her şey tuhaflaşır. Köşkte yaşayan önemli bir kişi esrarengiz şekilde öldürülür ve dolayısıyla tanınmayan kişi olan Grime suçlamaların odak noktası olur. Eve gelen Kolcu da Grime'i şüpheli bulunca Grime köşke hapis edilir. Bu arada öldürülen kişi Sör Ether'den başkası da değildir. Evdeki herkes tehlikededir. Kitap yazarın ilk kitabı. Kendince gerçekliği olmayan bir dünya yaratmış. Fena da olmamış aslında. İlginç bir kitap. Hoş vakit geçirtilir.

Kitap tam bir siyasi polisiye.

90'lı yıllardaki faili meçhul cinayetlerin şeytan üçgeni olarak anılan Sakarya- İzmit- Sapanca rotasında başlayan ve İstanbul'un sokaklarında sorulara cevap arayan Komiser Ayhan ile heyecanlı bir macera. Kesinlikle öneririm.

Başarılı eski Başkomiser Ömer'in kapısını çalan eski amiri Serbay, çetrefilli bir cinayet için kendisinden yardım ister. Kurbanı bulan basın mensubu ile Tilki lakaplı cani katilin peşine düşerler. Katil çok zeki olabilir ama Ömer asla pes etmeyen bir Avcı'dır.

Yazarın okuduğum ilk kitabı ama son olmayacak.

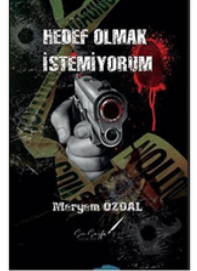
Bir Nöroloji doktoru olan yazardan gerçekten güzel bir hikâye. Polisiye unsurların yanında aşk, dostluk, kişilik bozuklukları gibi sayısız unsurla gerçekten güzel harmanlanmış bu eser yalın bir dille kaleme alınmış. Kadın doğum uzmanı Tuna ve Hemşire Yiğit ekseninden, babasının cinayetini araştıran Mert'e uzanan heyecan verici bir macera. Öneririm.

Başkomiser Meltem arka arkaya gerçekleştirilen sanat eseri hırsızlıklarını çözmek üzere Hırsızlık Masası'nda göreve getirilir. Bir siyasetçi de hırsız ya da hırsızlar tarafından kaçırılır. Meltem hırsızın peşine düşer ama yolu kadına şiddet ve tecavüz hükümlüsü erkekleri öldüren bir katille kesişir. Kendisini acayip bir oyunun içinde bulur. Kitap oldukça iyiydi ama umarım bendeki baskıda bulunan imla hataları yeni bir baskıyla düzeltilir. Eğer o hatalar da giderilirse çok lezzetli bir okuma olur.

Hiç tanımadığı, soğuk ve karanlık bir yerde uyanan Cemre'yi kaçıran kişinin asıl hedefi, Cemre'nin kısa zaman önce ayrıldığı sevgilisi Yiğit'tir. Çünkü sevdiği kadının ölümüne sebep olarak Yiğit ve arkadaşlarını görür. Aynı acıyı onun da tatmasını ister. Komiser Yiğit ve arkadaşları Cemre'yi kurtarmaya çalışır.

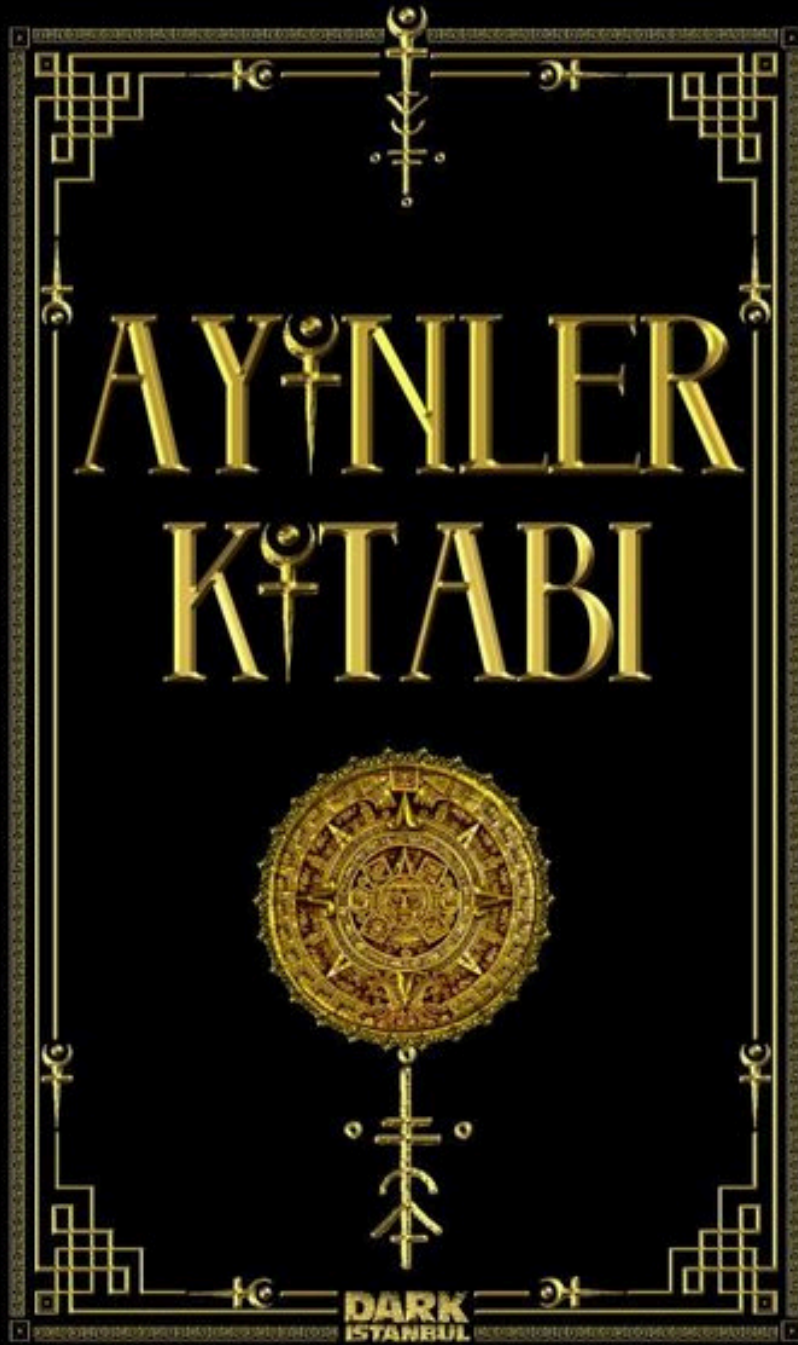
Kitap size hoş vakit geçirebilir ama bölüm geçişleri arasında hiçbir belirteç olmadığından kim konuşuyor, ne oluyor diye kafa karışıklığı yaratıyor. Ciddi mizanpaj sıkıntısı bulunan kitap bence yayınevi tarafından tekrar basılmalı.

Devam kitabı olan bu kitap, Öykü'nün eşinin, Öykü'nün annesinin günlüklerini okumasıyla başlar. Öykü'nün eşine bahsetmediği aile sırları vardır günlüklerde. Öykü ise psikiyatri hastanesinde yatmaktadır. Franny'yi artık görmediğine inanan doktorlar hastaneden çıkışına izin vermiştir ama gerçekte bu doğru değildir. Belirsizlikler yumağı içindeki Öykü annesinin kendisine duyduğu nefretle baş etmeye çalışırken eski dostları bir bir zihnine geri döner. İlk kitabı okumayanlar için benim gibi biraz kafa karıştırıcı olabilir ama psikolojik açıdan etkileyici bir kitap olduğunu inkâr edemem.

İsviçre topraklarında büyük bir hesaplaşmanın gölgesinde birbirini tutkuyla seven iki ana karakter üzerinden, insanlık tarihi ile günümüz dünyası arasında mistik bir kurgu.Yazarın yazım diline nasıl bir isim vereceğimi bilemediğim, okuması sabır gerektiren bir roman. Aslında bir bilgi ansiklopedisi, hap bilgiler veren bir eser ama o bilgilerin nerede olduğunu bulmak biraz siz sabırlı okuyuculara kalıyor. Yazarın kitabı yazmak için çok zaman ve emek harcadığına eminim. Aklınıza gelebilecek tüm edebi türleri bir arada kullanmayı ve kelime oyunları yapmayı seviyor yazar anlaşılan. Seveni muhakkak olacaktır, emeğine de sağlık olsun ama bana göre değildi. Yoruldum...

**Bu yolculuğu sağ salım atlatmak istiyorsanız
antlaşmaya uyun ve zorluklarla dolu olabilecek
serüveninizin keyifli hale gelmesini sağlayın. Aksi
durumda... Kapıyı açtınız...
Sözler söylendi, ayin başladı...**

BİZİ
TAKİP
ETMEYE
DEVAM
EDİN

@sucustu

www.sucustu.net

[sucustu\[et\]sucustu.net](mailto:sucustu[et]sucustu.net)

